

HENGELLINEN AUKTORITEETTI OSA 1

David W. Dyer

ALKUSANAT

Yksi tärkeimmistä asioista, joita meidän Jumalan lapsina tulee tietää on se, kuinka totella ja seurata Jeesusta. Hän on meidän Herramme ja meidän Kuninkaamme. Hänelle teemme eräänä päivänä tilin asenteistamme, toimistamme ja sanoistamme. Eedenin puutarhassa Adam ja Eeva kapinoivat Korkeinta vastaan. Siitä lähtien suurin osa ihmissuvusta on elänyt kapinassa Häntä vastaan. Tehtyämme parannuksen synneistämme ja uudestisyntytyämme, on meidän etuoikeutemme Jumalan lapsina olla alamaiset Hänen hallintavallalleen ja Hänen auktoriteetilleen. Meillä on mahdollisuus kääntyä pois maailmallisesta kapinoinnista ja tulla tottelevaisiksi. Itse asiassa meidän on välttämätöntä tehdä niin, jos aioimme päästä kokemaan Hänen valtakuntansa. Siten meidän kaikkien täytyy kyetä erottamaan oikein hengellinen auktoriteetti. On välttämätöntä, että kykenemme tuntemaan Herramme äänen ja siten seuraamaan Häntä.

Eräs seikka, joka ehkä vaikeuttaa tätä tehtävää on se, että usein Jumala ei puhu meille suoraan vaan käyttää muita miehiä tai naisia astioina, joiden kautta Hän ilmentää auktoriteettiaan. Miten tiedämme, milloin puhuu Jumala? Kuinka voimme olla varmoja siitä, milloin puhuu Herramme ja milloin vain ihminen? Tämä on olennainen kysymys, joka meidän kaikkien tulee selvittää.

Erämaassa Israelin lapset joutuivat myös tällaisen päätöksenteon eteen. Mooseksen ja Aaronin lisäksi seurakunnan joukossa oli monia muita hyvin tunnettuja miehiä, joita pidettiin johtajina. Tärkeimmät näiden joukossa olivat Naadab ja Abihu, jotka 250 muun mukana kokoontuivat yhteen haastamaan Jumalan voideltujen johtajuuden. He kilpailivat auktoriteettiasemista ja tunnustuksesta Jumalan kansan keskuudessa. Puhumme Jumalan tuomiosta näiden kapinallisten kohdalla enemmän luvussa kaksi. Nyt kuitenkin pohdimme muuta.

Välittömästi tämän Jumalan auktoriteettiin liittyvän selvitysratkaisun jälkeen, Herramme koki välttämättömäksi opettaa kansalleen yliluonnollisen läksyn. Hän tiesi, että Hänen lastensa tulisi myös tulevaisuudessa kyetä tunnistamaan hengellinen auktoriteetti. He tarvitsisivat pohjan, jolta he pystyisivät arvioimaan, millainen

auktoriteetti olisi pelkästään ihmisestä lähtevää ja millainen olisi totisesti jumalallista. Koska maallinen auktoriteetti voi olla hyvin vaikuttavaa kaikkine siihen liittyvine viehätöksineen ja kykyineen, niin ehkäpä mekin voimme hyötyä Jumalan yliluonnollisesta havaintoesityksestä.

Jumala teki näin: Hän käski Moosesta ottamaan sauvan kultakin seurakunnan johtajalta. Tämä sauva symboloi kunkin johtajuutta ja auktoriteettia. Sauvakokoelma, jossa oli mukana myös Aaronin sauva, laitettiin ilmestymään yön yli. Aamulla oli tapahtunut jotakin yliluonnollista. Aaronin sauva oli muuttunut kolmella tapaa. Se oli alkanut versoa, siihen oli puhjennut kukkia ja kasvanut kypsiä manteleita – kaikkea tätä samaan aikaan! Todella uskomatonta. Oletko koskaan nähnyt puun oksaa, jossa on versot, kukat ja hedelmä yhtä aikaa? Muut sauvat olivat edelleen vain samanlaisia kuin ne olivat olleetkin – vanhoja, kovia ja kuivia. Sen sauvasta, joka ilmensi jumalallista auktoriteettia, tuli täysin erilainen.

Tämä havaintoesitys puhuu meille vielä tänäkin päivänä. Ihmisperäisellä auktoriteetilla ja jumalallisella auktoriteetilla on kummallakin toisistaan erottuva hengellinen ”aromi”. Kummallakin on yksilölliset piirteensä, jotka voimme tunnistaa. Maallinen auktoriteetti on kovaa ja kuivaa. Se vaatii, mutta ei anna eväitä. Sitä harjoitetaan ihmisvoimalla ja valvotaan maallisin toimenpitein. Samoin kuin vanhaa, kuivaa sauvaa voidaan käyttää tottelemattoman eläimen lyömiseen tai läimäyttämiseen, niin ihmisperäinen auktoriteetti kontrolloi muita käyttämällä väkeä, pakkoa, vaatimuksia ja suurempaa voimaa, joko fyysistä tai psykologista.

Oikealla hengellisellä auktoriteetilla on taas täysin erilainen aromi. Kenellekään ei tulisi koskaan mieleen lyödä toista oksalla, joka on täynnä kukkia ja hedelmää. Tähän liittyy jotakin muuta. Ensiksikin: versot kertovat jostakin uudesta, pehmeästä ja raikkaasta, jostakin elossa olevasta. Niinpä näemme, että hengellinen auktoriteetti on elävää ja täynnä jumalallista Elämää. Kukat kertovat meille jostakin hyvältä tuoksuvasta, jostakin, jossa on Jeesuksen Kristuksen luonteen suloinen tuoksu. Hedelmä kertoo meille jostakin ravitsevasta, ei sellaisesta, mikä vaatii, vaan sellaisesta, mikä antaa eväitä. Nämä siis ovat oikean, yliluonnollisen johtajuuden ja auktoriteetin piirteet. Niillä, jotka harjoittavat sitä ilmenee näitä ominaisuuksia: He ovat täynnä Jumalan elämää, eläen läheisessä yhteydessä Hänen kanssaan. Heissä

on Kristuksen suloinen tuoksu, koska Hänen luonteensa on tehnyt työtään heidän elämässään, se on tullut heidän elämäänsä, kun Hänen kätensä on murtautunut heidän omat luontaiset kykynsä ja auktoriteettinsa. Lopuksi, nämä ihmiset ovat pikemmin ravinnon ja eväiden lähde kuin kuivien vaatimusten, koska he ovat itse lujasti kiinnittyneinä taivaalliseen Viinipuuhun.

Tässä, veljet ja sisaret, on kaiken kristillisessä seurakunnassa olevan auktoriteetin todellinen testi. Mitkä piirteet siinä näkyvät? Mikä aromi ja tuoksu siinä on? Totisesti nämä asiat on arvioitava hengellisesti, eikä luonnollinen ihminen voi niitä ymmärtää. Se ei kuitenkaan tarkoita, etteivät ne olisi todellisia. Jumala edellyttää meitä jokaista olemaan alamainen auktoriteetilleen. Siksi meidän jokaisen on välttämätöntä kyetä arvioimaan ja päättämään, mikä on todella Hänestä ja mikä on vain ihmisen sauva. Joka puolella ja joka ryhmässä on niitä, jotka väittävät, että heillä on tai että he ovat oikea auktoriteetti. Suokoon Jumala meille armoa, että voimme oikein arvioida sen aromin, joka tulee aidosti Häneltä. Käyttäköön Jumala myös tätä kirjaa auttaakseen kansaansa tässä ylen tärkeässä pyrkimyksessä.

DAVID W. DYER

KAKSI AUKTORITEETTILAJIA

Alkaessamme käsittelemään tätä ylen tärkeää aihetta on meidän ensimmäiseksi todettava, että Jumala on kaiken auktoriteetin lähde. Hänellä on käsissään perimmäinen valta. Hän on se, joka istuu universumin valtaistuimella ja Hän kontrolloi täydellisesti kaikkia asioita. Siksi voimme tästä seuraten päätellä, että kaikki muut universumissa olevat auktoriteetit ovat Hänen asettamia tai että vähintäänkin Hän on sallinut niiden olemassaolon. Ilman Hänen suostumustaan minkään muun auktoriteetin ei olisi mahdollista selviytyä. Näin ollen, missä ikinä on auktoriteetti tässä maailmassa tänään (joko hyvä tai paha), tiedämme, että se on saanut oikeutuksensa Jumalalta. Juuri näin Kirjoitukset opettavat. Ihmishallitukset, poliisivoimat, tuomarit jne. ovat Jumalan asettamia instituutioita rajoittamaan pahuuden voimia tässä maailmassa (Room. 13:1-7).

Sellaista auktoriteettia, joka on hallituksilla ja muilla maallisilla hallitsijoilla, kutsutaan ”delegoiduksi auktoriteetiksi”. Kuten olemme nähneet, Jumalalla on käsissään perimmäinen auktoriteetti, mutta Hän

on päättänyt ”delegoida” tai ”antaa” tämän auktoriteetin muille yksilöille, joiden on määrä toimia Hänen edustajinaan. Kun kerran Jumala antaa tämän auktoriteetin, niin sitten se kuuluu niille, joille se on annettu. Vaikkakin he ovat vastuussa Jumalalle tämän auktoriteetin käytöstään, niin he voivat käyttää sitä niin kuin parhaaksi näkevät. Heistä tulee tuo auktoriteetti. Delegoidut auktoriteetit voivat käyttää valtaansa hyvin tai he voivat käyttää sitä väärin. He voivat olla hyviä hallitsijoita, jotka toimivat Jumalan hyväksi ja niiden, joita he hallitsevat, tai he voivat olla pahoja ja käyttää auktoriteettiaan omaksi hyödykseen ja muita vahingoittaakseen. Huolimatta siitä, kuinka valta- asemissa olevat valtaa käyttävät, he ovat Jumalan delemoimia auktoriteetteja.

Delegoitu auktoriteetti ei ole kuitenkaan ainut Raamatussa ilmoitettu auktoriteettityyppi. Siellä esitetään meille toisenlaista lajia oleva auktoriteetti, joka on yhtä lailla Jumalasta lähtöisin, mutta kuitenkin hyvin erilainen kuin delegoitu auktoriteetti. Luulen, että selvyuden vuoksi tämän tyyppistä auktoriteettia voidaan nimittää ”välitetyksi” (”transmitted”) auktoriteetiksi. Tämä auktoriteetti ei kuulu sille henkilölle, joka sitä käyttää. Se ei ole jotakin, joka olisi ”annettu” hänelle käytettäväksi hänen omien taipumustensa mukaan. Sen sijaan, välitetty auktoriteetti toimii yksinkertaisesti Jumalan välittäessä auktoriteettiaan. Henkilöt, joille sitä välitetään ovat ainoastaan astioita, välineitä, joiden kautta Jumalallinen auktoriteetti virtaa. Heillä ei ole ”omaa” auktoriteettia, vaan he yksinkertaisesti vastaavat Korkeimman ohjeisiin. Kun Hän puhuu heille toisia koskevaa asiaa, niin silloin he puhuvat. Kun Hän ohjaa heitä johonkin toimintaan, silloin he toimivat. He eivät kuitenkaan koskaan ota tätä auktoriteettia itselleen. Huolimatta siitä kuinka usein Jumala käyttää heitä välittämään auktoriteettiaan, heistä ei kuitenkaan koskaan tule tätä auktoriteettia.

Mooses käytti tällaista ”välitettyä” auktoriteettia. Hän ei johtanut Israelin Lapsia omien ajatustensa tai ohjeidensa mukaan. Hän ei ilmaissut itseään. Kun lukee Vanhan Testamentin selostusta siitä, miten hän johti israelilaiset pois orjuudesta, on hyvin selvää, että hän yksinkertaisesti liikkui ja puhui Yliluonnollisten ohjeiden mukaan. Jokainen askel, jokainen laki ja käsky, jokainen ilmestysmajan yksityiskohta; kaikki tehtiin taivaallisen johdatuksen mukaan. Hän ei käyttänyt mitään asemallista auktoriteettia, jonka Jumala olisi hänelle antanut. Hän ei laatinut omia suunnitelmiaan eikä tehnyt omia päätöksiään. Sen sijaan hän yksinkertaisesti antoi Jumalan käyttä

häntä välittääkseen Hänen auktoriteettiaan itsensä kautta kansalle. Kun Koorah ja hänen joukkonsa haastoivat Mooseksen auktoriteetin, hän ilmoitti asemansa näin: ”Tästä te tietäkää, että Herra on minut lähettänyt tekemään kaikki nämä teot ja etteivät ne ole tapahtuneet minun omasta tahdostani” (4.Moos. 16:28).

Herramme Jeesus Kristus oli yliverainen esimerkki tällaisesta välitetystä hengellisestä auktoriteetista. Hän ei tullut tekemään omaa tahtoaan, vaan sen sijaan oli alamainen Isän tahdolle. (Joh. 6:38). Hän ei tehnyt omia töitään tai edes puhunut omia sanojaan vaan yksinkertaisesti tarjosi itsensä kanavaksi, jonka kautta Isän auktoriteetti pystyi virtaamaan (Joh. 14:10). Kun Jeesus ajoi ulos demoneita, Hän ilmensi Isän auktoriteettia. Kun Hän kirosi viikunapuun, kuultiin Isän ääni (Matt. 21:19). Kun Hän nuhteli tuulta ja aallokkoa, esiintyi Isän auktoriteetti (Luuk. 8:24). Koko Hänen elämänsä oli näkymättömän Jumalan ilmentymää. Vaikka Hän olisi ollut esteetön käyttämään omaa auktoriteettiaan, Hän ei koskaan tehnyt niin, vaan sen sijaan antoi Isänsä virrata Hänen kauttaan.

Niinpä näemme, että maailmassa on nykyään kaksi toisistaan poikkeavaa auktoriteettilajia. Toinen on maallinen, inhimillinen, delegoitu auktoriteetti, jota käyttää ihminen, johon vastaa ihminen, ja jonka tunnistavat tämän maan päällä elävät. Tähän auktoriteettiin liittyy väistämättä pinnallista pönkitystä, joka auttaa langennutta ihmislajia identifioimaan nämä auktoriteetit. Asemat, arvonimet, univormut ja monet muut sellaiset ulkoiset tekijät palvelevat kaikki delegoitujen auktoriteettien tunnistamisessa. Tällainen auktoriteetti etsii aina muilta ihmisiltä tunnustusta. Itse asiassa se tarvitsee sitä toimiakseen. Se on luonnollinen ja maailmallinen, ja Jumala suunnitteli sen sellaiseksi, että se vetoaa ihmisen langenneeseen luontoon. Delegoitu auktoriteetti on Jumalan asettama, ja se toimii tämän maailman mallin mukaan halliten maailman ihmisiä.

Toinen auktoriteettityyppi on hengellinen. Se on välitetty auktoriteetti. Juuri välitetyn auktoriteetin kautta Jumala haluaa hallita kansaansa. Silloin henkilö on yksinkertaisesti kanava, jonka kautta Jumalan johtajuus virtaa. Henkilö ei tarvitse mitään arvonimiä tai vaatekappaleita vahvistaakseen sitä, mitä sanoo. Hän ei yritä tehdä vaikutusta muihin, jotta he tottelisivat häntä. Hänen asemansa on olla alamainen Jumalalle. Siten Jumalan sana virtaa hänen kauttaan muille. Tällä tavoin Jeesuksen oikea auktoriteetti tulee ilmi Hänen

seurakunnassaan.

Ensimmäisen tyypin auktoriteetin Jumala määräsi maailman hallitsemiseen; toisen, hengellisen tyypin Hänen kansansa, seurakunnan hallitsemiseen. Tämä on erittäin tärkeä erottelu. Kumpikin auktoriteetti on pätevä, mutta kummallakin on oma paikkansa. Valitettavasti uskovat nykyään usein sekoittavat nämä kaksi auktoriteettityyppiä. Toiset eivät edes ole tietoisia näiden erosta. Siitä seuraa, että he yrittävät usein käyttää maallista auktoriteettityyppiä seurakunnan rakentamiseen. He yrittävät maallisia menetelmiä ja keinoja käyttäen tuoda Jumalallista järjestystä Kristuksen ruumiiseen. Se ei kuitenkaan yksinkertaisesti toimi.

AUKTORITEETTI SEURAKUNNASSA

Seurakunnassa todellakin tarvitaan auktoriteettia. Epäilemättä Jumala käyttää miehiä olemaan sekä johtajina että esimerkkeinä muille, että ohjaamaan heitä suhteeseen Kristuksen kanssa. Millaista auktoriteettia tämän tulisi olla? Onko se seurakunnassa olevasta ”asemasta” aiheutuva? Tuleeko se siitä, että on nimitetty vanhimmaksi, pastoriksi, diakoniksi tms.? Tekeekö arvonimi tai ”virka” ihmisen päteväksi johtamaan Jumalan kansaa? Ovatko tämän vastuun myöntäneet heille toiset, joilla on myös jokin arvonimitys, koulutus tai asema? Tuleeko se jonkinlaisen enemmistön luottamusäänestyksen tuloksena? Vai ottaako tämän kunnian itselleen se, jolla on ryhmän vahvin luonne? Ei todellakaan! Kaikki nämä ovat vain maallisia tapoja, jotka voivat ainoastaan estää Jumalan tarkoitusten toteutumista ja kahlehtia muita.

Kuten olemme nähneet, aito hengellinen auktoriteetti tulee Jumalalta itseltään. Ne, jotka käyttävät sellaista auktoriteettia ovat valmistettuja astioita, jotka välittävät Jumalan ajatuksia ja toiveita Hänen kansalleen. Tällaista auktoriteettia meidän tulisi käyttää seurakunnassa nykyään. Tarvitsemme kipeästi miehiä, jotka puhuvat, kun Jumala puhuu heille, jotka johtavat Hänen ohjeidensa mukaan ja joilla on ilmestys Häneltä. Tässä ajassa ei ole suurta tarvetta niille, jotka ovat koulutettuja, äänestettyjä tai nimitettyjä auktoriteettiasemiin vaan niille, joilla on läheinen suhde Jumalaan ja joiden kautta Hän voi vapaasti välittää tahtoaan.

Aito hengellinen auktoriteetti ei tule asemaan tai ”virkaan” nimittämisen mukana. Itse asiassa, sanalle ”virka”, jota käytetään

1.Tim. 3:1, 10, 13 Kuningas Jaakon käännöksessä ei ole vastinetta alkuperäisessä kreikan kielessä vaan se on kääntäjien keksintö. Vaikka tietyt miehet Uudessa Testamentissa saivat sellaisia nimikkeitä kuten ”vanhin”, ”seurakunnanpalvelija” tai ”apostoli”, niin heidän auktoriteettinsa ei tullut jonkin ”aseman” myötä. Asia oli juuri päinvastoin. Nämä nimitykset olivat seurausta sisäisestä hengellisestä työstä, jota Jumala oli tehnyt heissä. Nimitykset olivat keino kuvata heidän erityisiä toimintojaan seurakuntaruumiissa. Tietyllä ainutlaatuisella alueella Jumala oli valmistanut nämä miehet olemaan Hänen auktoriteettinsa kanavia. Näitä nimiä käytettiin tunnistamaan nämä palvelun alueet eikä tekemään heitä päteviksi niihin.

Kyllä, Raamattu tosiaan sanoo, että apostolit ”valitsivat”(”ordained”) vanhimmat jokaisessa seurakunnassa (Ap. t.14:23). Mitä tämä termi todella tarkoittaa? W.E. Vine sanoo näin sanakirjassaan Expository Dictionary of New Testament Words (Uuden Testamentin selittävä sanakirja): ”Tässä ei ole näköpiirissä muodollinen seurakunnallinen virkaan vihkiminen (ordination), vaan se, että ne, jotka Pyhä Henki oli kasvattanut ja tehnyt soveliaiksi, ja jotka olivat antaneet siitä todistuksen elämällään ja palvelullaan, nimettiin, jotta seurakunnat voisivat heidät tunnistaa. Apostolit eivät näet summittaisesti valinneet miehiä, jotka täyttivät tietyt edellytykset tai jotka olivat kenties halukkaimpia olemaan mukana heidän ohjelmassaan tai joilla oli ehkä paljon rahaa tai vaikutusvaltaa yhteiskunnassa. Sen sijaan he hengellisiä silmiä käyttäen osoittivat toisille - jotka eivät pystyneet näkemään niin kirkkaasti - ne, jotka Jumala oli valinnut ja valmistanut astioikseen toimimaan näiden toisten hyväksi.

Jumalan kansalle on tehty sanomattoman paljon vahinkoa, kun em. periaatetta ei ole ymmärretty. Aivan liian usein miehet nimittävät toisia miehiä ”asemaan” sillä ajatuksella, että seurakunnassa tarvitaan jonkinlaista auktoriteettia. Jumalan kansa on kokenut suunnattoman vahingon ja menetyksen tällaisella toimintatavalla. Kun asetamme maallisen, delegoidun auktoriteetin Jumalan seurakuntaan, niin silloin tuomme sinne korvikkeen aidon sijasta. Kun äänestämme tai nimitämme miehiä perustuen inhimilliseen järkeilyyn tai havaintokykyyn, niin silloin asetamme auktoriteettilajin, joka on vieras Jumalan suunnitelmalle ja joka on ainoastaan esteenä Hänen täydellisen tahtonsa toteutumiselle.

Syynä tälle on se, että miten tahansa ”raamatullinen” asemaan perustuva auktoriteetti onkaan, se ei voi koskaan tuottaa hengellistä

hedelmää. Mikään, minkä alkuperä on maallisella tasolla, ei voi tavoittaa Jumalan suunnitelmia. Raamatun sana on hyvin selkeä: ”ei liha mitään hyödytä” (Joh. 6:63). Ihmisauktoiteetti ei voi koskaan välittää sitä voimaa, jota tarvitaan ihmisen elämän muuttamiseen. Se ei voi tavoittaa ihmisen sisintä ja koskettaa hänen sydäntään. Parhaimmillaan kaikki delegoitu auktoiteetti voi tuottaa jonkinlaista maallista järjestystä, joka tulee lähelle Hengen työtä. Tällöin ei saavuteta mitään, millä olisi läistä arvoa, ja lisäksi uskovilta riistetään mahdollisuus kokea Kristuksen todellisuus.

Ethän nyt ymmärrä väärin: ihmisen yritykset, joita tehdään luonnollisen auktoiteetin perustalta, saattavat tuottaa monia huomionarvoisia asioita uskonnollisessa maailmassa. ”Herätys” -kampanjoita, jäsenten hankintaa, varojen keräystä ja rakennusprojekteja voidaan kaikkia saada aikaan vahvojen ihmisjohtajien suorittamina. Mutta muistakaamme, että hengellisten saavutustemme mittarina ei ole ”menestys”. Jos töihimme on käytetty väärää rakennusainetta - maallisia yliluonnollisten sijasta - niin huolimatta siitä, miten suurilta tai vaikuttavilta työmme näyttävät, ne tuhoutuvat tuomiopäivänä.

LUONNOLLISET IHMISET HALUAVAT KUNINKAAN

Jostakin kummallisesta syystä Jumalan kansa ei useinkaan tyydy Jumalan tiehen. Monilla on erilainen kaipaus rinnassaan. He kaipaavat ihmisauktoiteettia, konkreettista auktoiteettia. He haluavat jonkun, jonka voivat nähdä, kuulla ja tuntea. Heistä tuntuu paljon mukavammalta olla tekemisissä jonkin luonnollisen kanssa. Tajuavat he sitten tai eivät, niin he todella etsivät kuningasta, juuri niin kuin Israelin Lapset tekivät niin monta vuotta sitten. Ollen tyytymättömiä Samuelin hengelliseen auktoiteettiin, he tulivat tämän luokse ja vaativat, että hän asettaa heille maallisen hallitsijan. (1. Sam. 8:5-20).

Ehkäpä voimme nimetä joitakin syitä tähän merkilliseen toiveeseen. Ensiksikin, sellainen kuningas voisi vapauttaa heidät heidän henkilökohtaisesta vastuustaan etsiä itse Jumalaa. Nyt heidän ”johtajansa” voisi tehdä sen heidän puolestaan. Toiseksi, tämä johtaja voisi kantaa kaiken vastuun, huolehtia kaikista ongelmista, päättää kaikista suunnista, joita heidän tulisi valita ja taistella heidän taistelunsa. Heidän tarvitsisi ainoastaan nojata taaksepäin ja nauttia kyydistä.

Kun Samuel kuuli tämän pyynnön, hän tuli hyvin vihaiseksi. Hän tiesi

jotakin Jumalan aikomuksista ja ymmärsi, että Jumala käytti häntä välittämään Jumalallista ohjausta kansalleen. Häntä murehdutti se, että kansa, jonka Jumala oli valinnut omakseen, valitsisi väärän tien. Jumala kuitenkin muistutti Samuelia siitä, että kansa ei ollut hylkäämässä tätä, vaan oli itse asiassa hylkäämässä itse Jumalan. He eivät olleet kääntymässä pois ihmisestä vaan olivat kieltäytymässä Jumalan kuninkuudesta heidän elämässään. (1. Sam.8:7,8).

Se, ettei Jumala hylännyt israelilaisia, vaikka he hylkäsivät Hänet, on todistus Jumalan suuresta rakkaudesta ihmisiä kohtaan ja Hänen ylenpalttisesta armostaan. Hän antoi heidän kulkea omaa tietään, mutta ensin Hän selitti, että heidän pyyntönsä olisi vain pahaksi heille. Maallinen, ihmisauktoiteetti vahingoittaisi heitä kolmella tapaa: 1). Se ottaisi heiltä pois heidän poikansa ja tyttärensä, 2). se vaatisi osuuden heidän omaisuudestaan ja 3). se saattaisi heidät orjuuteen, josta Jumala ei vapauttaisi heitä (1. Sam 8:9-18). Hän salli heidän kulkea omaa tietään, koska Hän havaitsi, että heidän sydämensä olivat jo kääntyneet pois Hänestä. On kuitenkin hyvin selvää, että tämä ei ollut Hänen tahtonsa.

SANOMA NYKYPÄIVÄLLE

Ymmärtäkäämme, että kaikki nämä Vanhan Testamentin esimerkit eivät ole pelkästään mielenkiintoisia kertomuksia. Sen sijaan ne on tallennettu erityistä tarkoitusta varten: jotta me voisimme ymmärtää hengellisiä totuuksia niistä. Aivan kuten oli silloin, niin myös nykyään meidän täytyy tehdä auktoiteettiin liittyviä valintoja. Tämän maailman asukkaina meidän täytyy tietenkin olla alamaiset maallisille auktoiteeteille (1. Piet 2:13). Mitä tulee vuorovaikutukseemme tämän maailman kanssa, on hyvin selvää, että niiden delegoitu auktoiteetti koskee meitä. Mutta mitä tulee toimintaamme seurakunnassa, on käytettävissämme myös nämä kaksi samaa johtajuuslajia: ihmisauktoiteetti tai hengellinen auktoiteetti. Toisen auktoiteettityypin on pystyttänyt ihminen ja sitä pönkittävät kaikki tavanomaiset tittelit, asemat, vaatekappaleet jne. Toinen auktoiteettityyppi on Jumalan perustama ja Hänen Henkensä vahvistama. Kristuksen ruumissa meidän todellakin täytyy tehdä valinta. Toisaalta voimme oppia tunnistamaan Jumalan auktoiteetin ja olla sille alamaiset, sekä silloin kun Hän puhuu meille henkilökohtaisesti, että silloin kun Hänen tahtonsa välitetään Hänen valitsemiensa astioiden kautta. Toisaalta taas voimme olla alamaiset jonkinlaiselle

ihmisauktoiteetille, ihmisen perustamalle ja tunnustamalle delegoidulle auktoiteetille. Meillä on tänään edessämme sekä maallinen että taivaallinen tie.

On totta, että Jumala salli kansansa kulkea omaa tietään ja nimitti heille kuninkaan. Vaikkakaan Hän ei halunnut sitä, Hän jatkoi työtään mahdollisimman paljon tämän virheellisen järjestelmän kautta tuodakseen kansansa läheiseen suhteeseen kanssaan. Samalla tavalla Hän nykyään sietää meidän tottelematonta käyttäytymistämme kun perustamme itsellemme maallisen auktoiteetin Hänen Seurakuntaansa. Ylenpalttisisessa armossaan ja laupeudessaan Hän jopa tekee työtään ”kuningasjärjestelmiemme” kautta niin paljon kuin pystyy omien tarkoitusperiensä täyttämiseksi. Mutta se ei kuitenkaan ole Hänen täydellinen tahtonsa eikä se voi koskaan täyttää Hänen korkeimpia toiveitaan. Sen sijaan Raamattu tekee hyvin selväksi, että sellaisen auktoiteetin perustaminen on Hänen oman auktoiteettinsa hylkäämistä ja vakava virhe.

Tämän virheen kolme seurausta, jotka Samuel niin selvästi ennusti, ovat seuraavat:

1). Se ryöstää kansalta heidän hengellisen hedelmänsä (pojat ja tyttäret). Ihmisauktoiteetti halvaannuttaa Kristuksen ruumiin korvaamalla omilla ohjeillaan ja suunnitelmillaan Pyhän Hengen paikan. Vaikka auktoiteetti voi olla hyvää tarkoittava ja sillä voi olla monia ohjelmia kuten ”evankelioimistapahtumia”, evankeliumin ihmeellinen voima kuitenkin vähenee tämän korvaamisen myötä. Siihen liittyvä haittavaikutus on se, että uskovat ovat taipuvaisia alkamaan luontaisesti hakea ihmisauktoiteetilta ohjeita ja hyväksyntää sen sijaan, että he olisivat jatkuvasti oikean Päänsä johtamina. Siitä seuraa, että ihmisauktoiteetin alla olevista tulee arkoja olemaan itse aloitteellisia, jottei sen vaan nähtäisi haastavan johtajan asemaa. Heidän on yhä vaikeampi ja vaikeampi olla suoraan Pyhän Hengen johtamina. Se ryöstää uskoilta hengellistä voimaa. Kun elävä läheisyys oikean Auktoiteetin kanssa korvataan jollakin heikolla ja inhimillisellä, hengellisen elämän kaikkalainen hedelmää kantava kyky rajoittuu.

2). Se vaatii ihmisiltä heidän rahansa (omaisuutensa). On sanomattakin selvää, että minkä tahansa maallisen aseman tärkeys nähdään sen vaikutusalueen ja mittavuuden mukaan. Mitä enemmän ihmisiä johtajalla on auktoiteettinsa alla, sitä tärkeämpi hän on. Mitä suurempaa aluetta

hän hallitsee, sitä tärkeämpi hän on. Tavallisesti tällaista ihmisten silmissä kohoamista seuraavat mukana hienommat vaatteet, kalliimmat kulkuneuvot ja prameammat asuinpaikat. Nykyajan seurakunnassa asia on samoin. Lähes aina kun johtajan vaikutusvalta kasvaa, kasvaa myös hänen halunsa saada suurempia, vaikuttavampia kokoontumispaikkoja, hänen asemalleen paremmin sopiva vaatevarasto ja yleensä palkankorotus. Tähän tarvitaan väistämättä rahaa, ja tämä rahaa tulee niiltä, jotka ovat asettuneet tämän maallisen auktoriteetin vaikutusvallan alle.

Pysähdyhän hetkeksi ja vertaa edellä kerrottua Herramme Jeesuksen esimerkkiin. Hänelle ei ollut paikkaa, johon päänsä laittaa eikä todennäköisesti edes vaihtovaatteita. Hän ei koskaan rakentanut palatseja tai temppeleitä. Hän järkkymättömästi kieltäytyi ottamasta mitään maallista auktoriteettiasemaa. Hänen palkkansa oli vain se, minkä Isä kehotti muita antamaan. Miten vertaisit tätä siihen, mitä me teemme?

On totta, että Kirjoitukset kehottavat meitä antamaan rahaamme Jumalan työlle ja työntekijöille. Jos kuitenkin käytämme varojamme tukeaksemme pelkästään ihmisen pyrkimyksiä ja ihmisauktoritteita, meitä ei tulla palkitsemaan. Kun Jumalan tuli laskeutuu, niin kaikki, mikä on rakennettu luonnollisista materiaaleista (puusta, heinästä ja oljista) tulee palamaan ja vaivalla ansaitsemamme rahat nousevat savuna ilmaan niiden mukana. Toisaalta, jos huolella sijoitamme rahamme totisesti hengellisiin asioihin, sijoituksemme kantaa iäistä hedelmää. Kun tuemme rahoillamme aitoja hengellisiä töitä ja johtajia, emme koskaan menetä palkkiotamme.

3). Se saattaa Jumalan kansan sidotuksi ihmisen tahtoon käyttämällä heidän aikansa, energiansa ja kykynsä rakentamalla maallista järjestöä hengellisen ruumiin sijasta. Luonnollinen auktoriteetti kaikkine suunnitelmineen ja ohjelmineen tarvitsee ihmisiä tekemään työn. Kun siis asetat itsesi sellaisen auktoriteetin alle, antaudut sellaisten pyrkimysten työkaluksi. Lisäksi, siinä määrin kun olet alamainen ihmisauktoritteille, niin samassa suhteessa vähennät Hengen auktoritteita. Et voi palvella kahta herraa. Näiden kahden välille tulee väistämättä konflikti. Sinun taivaallinen Mestarisasi haluaa ohjata olemassaolosi kaikkia puolia, ja mikä tahansa muu auktoriteetti on vain kilpailija ja turhautuma. Kun valitset maallisen tien niin kuin israelilaiset, sinusta tulee ihmisen tahdon ja oikkujen orja sen sijaan, että koet

oikean Jumalalle alamaisena olemisen vapauden.

Tästä kahleesta Jumala ei vapauta meitä (1. Sam. 8:18). Jumala ei tee mitään vastoin tahtoamme. Kun teemme jonkin valinnan, Hän ei muuta tuota päätöstä väkisin. Hän saattaa tehdä työtä monin eri tavoin auttaakseen meitä tajuamaan virheemme. Saatamme havaita Hänen läsnäolonsa tunnon elämässämme vaimenevan. Meistä alkaa ehkä tuntua, että ongelmat, jotka näyttivät pieniltä, kun kuljimme Jeesuksen kanssa läheisessä suhteessa, ovatkin nyt ylitsepääsemättömiä. Hän saattaa sallia meidän kokea jopa suurta kurjuutta valitsemallamme polulla. Jos kuitenkin vapaaehtoisesti alistamme itsemme ihmisauktoriteetille, Hän ei vapauta meitä siitä. Ainoa vaihtoehtomme on vaihtaa suuntaa. Meidän täytyy käyttää omaa tahtoamme ja siirtyä pois kaikkien seurakunnassa olevien Hänen oman auktoriteettinsa korvikkeena olevien auktoriteettien kontrollista.

Tämä saattaa tulla yllätyksenä monille, mutta se on siitä huolimatta totta. Kun alistamme itsemme maalliselle auktoriteetille, saatamme itsemme oikeastaan kirouksen alaiseksi. Raamatussa sanotaan: ”Näin sanoo Herra: Kirottu on se mies, joka turvaa ihmisiin ja tekee lihan käsivarreksensa ja jonka sydän luopuu Herrasta. Hän jää alastomaksi aroille eikä näe mitään onnea tulevan; hän asuu poudan polttamissa paikoissa erämaassa, asumattomassa suolamaassa (Jer. 17:5-6). Huomaa kuinka ihmisiin luottaminen ja Jumalasta luopuminen liittyvät toisiinsa. Kun katsot ihmisiin, et voi välttyä katsomasta pois päin Jumalasta. Toinen jae varoittaa meitä: ”Älkää luottako ruhtinaihin älkääkä ihmislapseen, sillä ei hän voi auttaa. Kun hänen henkensä lähtee hänestä, niin hän tulee maaksi jälleen; sinä päivänä hänen hankkeensa raukeavat tyhjiin.” Sitten hän jatkaa: ”Autuas se, jonka apuna on Jaakobin Jumala, se, joka panee toivonsa Herraan, Jumalaansa” (Ps. 146:3-5).

Edellä käydyn keskustelun perusteella pitäisi olla selvää, että maailmassa on nykyään kaksi perusauktoriteettilajia. On pinnallinen, maallinen eli ”delegoitu auktoriteetti”, jota Jumala käyttää hallitakseen jossain määrin niitä, jotka eivät tunne ja seuraa Häntä. Ja sitten on hengellinen, välitetty auktoriteetti, joka on aina ollut Jumalan valinta kansansa hallitsemiseksi. Toinen on maailmaa varten, toinen sitä varten, jota nykyään sanottaisiin Hänen Seurakunnakseen. Toinen toimii jokseenkin riippumattomasti Jumalasta, toinen taas ei, eikä itse asiassa pysty toimimaan, ellei Jumala puhu ja liiku.

AUKTORITEETTI SEURAKUNNASSA

Kristuksen seurakunnassa on nykyään käytössä nämä kumpikin kaksi auktoriteettilajia. Siten kukin meistä Seurakunnan jäsenenä on tärkeän valinnan edessä. Jos olemme alamaiset ihmisauktoriteetille, asemaan perustuvalla auktoriteettilajille, se työntää tieltään ja lopulta korvaa hengellisen. Jos sitä vastoin antaudumme taivaalliselle auktoriteetille, se joutuu väistämättä konfliktiin maallisen kanssa. Kuten olemme nähneet, tämä päätös on äärimmäisen tärkeä; itse asiassa se on kriittisen tärkeä. Jos valitsemme kuljettavaksi lavean, helpon tien, löydämme epäilemättä paljon seuraa ja saatamme nauttia jopa suosiota, mutta ne vaikutukset, joista Jumala on selvästi varoittanut, tulevat päällemme. Jos toisaalta valitsemme vaikeamman, kapean polun, joudumme epäilemättä kokemaan kovin yksinäisiäkin aikoja ja - halusimme tai emme - olemaan sotkeutuneena näiden kahden auktoriteettilajin välisessä konfliktissa.

Ensimmäiset apostolit, ja itse asiassa Jeesus itse, olivat tässä tilanteessa. He kohtasivat jatkuvasti vastustusta aikansa uskonnollisen järjestyksen "asemissa" olevilta, vaikka eivät sitä etsineetkään. Perinteiset auktoriteetit näkivät yhden asian hyvin selvästi: jos he sallisivat tämän hengellisen auktoriteetin ilmentymän toimivan vapaasti, niin se lopulta korvaisi heidän omansa. Jotenkin he tunnistivat sen olevan olemukseltaan ylivoimainen auktoriteetti, jonka oli määrä syrjäyttää heidän alempi, maallinen lajinsa. Heidän sydämensä eivät olleet yhteydessä Jumalan sydämeen ja niinpä he taistelivat säilyttääkseen "paikkansa", josta he niin kovin nauttivat (Joh. 11.48). Tässä prosessissaan he tekivät kaikkensa nujertaakseen korkeamman auktoriteetin. Kun heiltä viimein loppuivat muut keinot, he turvautuivat Jumalan edustajien tappamiseen.

Kuinka helposti haluammekaan välttää ongelmia. Meille on todellakin luonnollista mennä vain status quo:n mukana ja haluta sitä mitä "kaikilla muillakin kansoilla on" (1. Sam. 8:5). Me emme kuitenkaan ole yhtään erilaisessa asemassa kuin edeltäjämme tai Herramme. Jos todella seuraamme Jeesusta, niin Hänen konflikteistaan tulee meidän konfliktejamme. Joten jälleen kerran meillä on nämä kaksi vaihtoehtoa. Voimme joko säilyttää henkilökohtaisen onnemme ja rauhamme tai voimme valmistaa itsemme jakamaan Kristuksen kärsimykset. Voimme olla alamaiset ihmiselle tai nöyryä Jumalan väkevän käden alle (1. Piet.

5:6).

Valitettavasti edessämme oleva valinta ei ole aina vain musta tai valkoinen. Seurakunnassa esiintyy nykyään usein sekoitus näistä kahdesta erilaisesta auktoriteetilajista. Jotkut, joilla on jonkin verran hengellistä auktoriteettia, ovat sallineet toisten asettaa heidät maallisiin asemiin. Mahdollisesti jotkut ovat jopa itse ottaneet nämä asemat itselleen. Tulee tilanne, jossa he sitten voivat käyttää ja luultavasti käyttävätkin kummankin lajin auktoriteettia. Usein tällaiset johtajat eivät itse kykene erottamaan näitä kahta lajia. Heille ei ole opetettu tai he eivät ole tarpeeksi kypsiä ymmärtämään kunkin auktoriteettilajin käyttämisen seurauksia. Siksi jokaisen yksilön on itse tiedettävä, Pyhän Hengen antaman ilmestyksen mukaan, mille ohjeille ja johdolle hänen tulisi olla alamainen ja mistä kieltäytyä.

Meidän täytyy olla erittäin varovaisia tässä äärimmäisen tärkeässä päätöksessä. Voimme erehtyä vakavasti kahdella tapaa. Toisaalta, lihallinen kapina maallista auktoriteettia vastaan ei ole Jumalan tie. Kun havaitsemme, että Jumalan auktoriteetti seurakunnassa on korvattu luonnollisella auktoriteetilla, ja jos reaktiotamme tähän ei leimaa sävyisyys, nöyryys ja rakkaus, niin emme toimi Hengessä. Kun ilmaisemme vihaa ja suuttumusta, emme toteuta Jumalan työtä. Emme saa antaa lihamme reagoida siihen, mitä näemme vaan pikemmin meidän tulee olla Korkeamman Auktoriteetin johdettavana kaikin tavoin. Yleensä ottaen Hänen reagointitapansa maan päällä ollessaan ei ollut napit vastakkain asettuminen tai tuomitseminen vaan Jumalan todellisen työn jatkaminen. Meitä ei ole kutsuttu avoimeen kapinaan mitään asemaan perustuvaa auktoriteettia vastaan vaan yksinkertaisesti olemaan alamaiset Ylemmälle tahdolle.

Toisaalta emme halua, emmekä itse asiassa saa ohittaa Jumalan yliluonnollista ohjausta, etenkin kun ohjaus tulee toisten ihmisastioiden kautta. Emme voi yksinkertaisesti hylätä kaikkea ihmisten kautta ilmaistua auktoriteettia. On olennaista, että nöyryymme tässä asiassa Tekijämme edessä ja olemme varmasti halukkaita tottelemaan Hänen ääntään, milloin ikinä se kuullaan. Meidän täytyy olla valmiita seuraamaan Häntä kaikessa mitä Hän sanoo. Jos meillä ei ole tällaista sydämen asennetta, niin emme päädy hylkäämään ainoastaan ihmisauktoriteettia vaan itse asiassa kaiken auktoriteetin. Meistä tulee itsenäisiä kapinallisia, joita Jumala ei voi juurikaan käyttää. Totuus on, että jos emme pysty olemaan alamaiset Herralle, joka puhuu veljien ja

sisarten kautta, emme todellisuudessa ole Hänelle alamaisia lainkaan.

Kaiken edellä kerrotun seurauksena herää ilmeinen kysymys: "Kuinka voimme tuntea hengellisen ja maallisen auktoriteetin välisen eron?" Vastaus on hyvin yksinkertainen mutta ei ollenkaan helppo. Ainoastaan hengellisellä arviointikyvyllä nämä kaksi auktoriteettilajia pystyy erottamaan toisistaan. Ilman Pyhän Hengen antamaa ilmestystä se on mahdotonta. Luonnollinen ihminen ei pysty tätä erottelua tekemään. Vain ne, joilla on hengellistä näkökykyä, kykenevät tunnistamaan, mikä on Jumalasta ja mikä ei. Kyseessä on asia, joka pitää arvioida..

Siksi on välttämätöntä, että jokainen Jumalan lapsi kasvaa läheisyyteen Hänen kanssaan. Jokainen meistä on vastuussa siitä, että kehitämme ja ylläpidämme hengellisen suhteen Herramme kanssa. Kukaan muu ei tee sitä puolestamme. Emme voi luottaa jonkinlaiseen "kuninkaaseen", joka kantaisi sen taakan. Samoin kuin oli Israelin Lasten suhteen, on Jumalan toive vielä tänäänkin sama. Sydämessään Hän kaipaa, että antaudumme syvään rakkaussuhteeseen Hänen kanssaan. Tästä asemasta, leväten Jeesuksen syliä vasten, (Joh. 13:23) ymmärrämme kaiken sen, minkä Hän katsoo tarpeelliseksi.

HENGELLINEN AUKTORITEETTI OSA 2

David W. Dyer

KOORAHIN KAPINA

Monia vuosia sitten kun Israelin Lapset olivat leiriytyneenä erämaassa, heidän keskuudessaan syntyi keskustelu siitä, kenen tuli toimia auktoriteettina. Mooses ja hänen veljensä Aaron olivat johtaneet Jumalan kansaa siihen asti. He olivat tulleet Egyptiin, puhuneet Herran sanaa israelilaisille ja faaraolle ja lopulta johtaneet Jumalan kansan pois orjuudesta kohti heidän jumalallisesti määrättyä kohtaloa. Se oli ihmeellistä aikaa Jumalan kansan historiassa, aikaa, jolloin Jumala dramaattisesti osoitti voimansa ja voittonsa pahuuden voimista.

Kuitenkin ajan kuluessa jotkut seurakunnan muista miehistä pettyivät Mooseksen ja Aaronin käyttämään auktoriteettiin. Nämä muut miehet (heitä oli itse asiassa yli 250) olivat myös johtajia seurakunnassa ja kansan hyvin tuntemia (4. Moos. 16:2). He olivat alkaneet ihmetellä, miksi Mooses ja Aaron olivat asettaneet itsensä "auktoriteeteiksi" ja "korottivat itsensä" kaikkien muiden yläpuolelle (4. Moos. 16:3). Heidän ajatuskulkunsa oli jotakuinkin tällainen: "Me olemme kaikki uskovia

täällä. Jumala on meidän kaikkien keskuudessa. Kaikki ovat seurakunnassa yhtä pyhiä. Jumalan silmissä olemme samanlaisia. Keitä nämä kaksi luulevat olevansa? Meidän ymmärryksemme Jumalan tahdosta on aivan yhtä pätevä kuin heidänkin. Miksi meidän pitäisi seurata heitä?”

Tällainen ajatuskulku on helppo ymmärtää. Meidän on täysin luonnollista ajatella näin, kun olemme jatkuvasti vastakkain hengellisen auktoriteetin kanssa. Aluksi kun joku, jolla on sana Herralta, tulee esiin ja hänessä ilmenee hengellinen voitelu, on helppo vaikuttua ja kiinnittää huomiota siihen, mitä hän sanoo. Kuitenkin jonkin ajan kuluttua, kun henkilö tulee tutuksi ja hänen inhimilliset heikkoutensa käyvät ilmi; kun alun perin tapahtunut hengellinen vaikutus tulleminen on hävynnyt - silloin alkaa esiintyä tällaisia ajatuksia.

Meidän ei ole vaikea samaistua näihin miehiin ja niihin syihin, miksi he alkoivat ajatella tällä tavoin. Mooses oli luvannut tuoda heidät maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä, mutta heidän ympärillään ulottui vain erämaa. Hän oli kertonut heille, että Jumala halusi siunata heitä runsaasti, mutta jopa Egypti oli ollut miellyttävämpi kuin tämä. Heillä oli silmät päässään. He pystyivät näkemään, että he eivät olleet kulkeneet kaikkein suorinta tietä määränpäähensä. Ja tämä Mooses piti asiat perhepiirissään nimittäen sukulaisiaan papistoon. Vain tyhmä jatkaisi tällaista johdettavana oloa, ilman että ilmaisee vähän omaakin mielipidettään. Aikoiko Mooses pitää heidät kaikki silmät sokaistuna, niin että hän ja hänen veljensä voisivat jatkaa kaikkien auktoriteettiasemien hallussapitoa (4. Moos. 16:14)?

Kun luemme eteenpäin, huomaamme, että Jumalan reaktio tähän ajatukseen oli äärimmäisen ankara; itse asiassa niin shokeeraavan ankara, että monet kansasta tyrmistyivät ja tulivat vihaisiksi. Ne, jotka eivät vastanneet Mooseksen kutsuihin Kokousteltaan, nielaisi maa elävältä. Jotakin erikoista tapahtui, ja nämä miehet ja heidän kaikki perheenjäsenensä suistuivat elävältä tuonelaan (4. Moos. 16:30-33). Seuraavaksi, tuli laskeutui alas taivaasta ja kulutti jäljellä olevat 250 miestä. Sitten, aivan kuin tämä mitä tuhoisin ja ihmeellisin Jumalan kansan tuomio ei olisi ollut tarpeeksi, puhkesi vitsaus niiden päälle, jotka olivat loukkaantuneet siitä, mitä oli tapahtunut ja tappoi 14 700 lisää! Itse asiassa, jos Mooses ja Aaron eivät olisi puuttuneet asiaan, niin koko seurakunta olisi tuhoutunut hetkessä. Mikä käsittämättömän suuri kurjuus oli tapahtunut niille, jotka Jumala oli valinnut omakseen.

Pysähdytäänpä hetkeksi ja mietitään tätä tapahtumaa huolellisesti. Se ei ole vain muinainen historiallinen kertomus. Uusi Testamentti selittää selvästi, että nämä asiat kirjoitettiin meidän hyödyksemme (1.Kor. 10:11). Se on todella sanoma meidän aikamme Seurakunnalle; sanoma, jonka Jumala kiihkeästi haluaa meidän kuulevan. Hänen sydämellään on tämä vakava, parannukseen kehottava sana. Armahtakoon Hän meitä, että sen sellaisena ottaisimme vastaan.

OIKEA HENGELLINEN AUKTORITEETTI

Luonnollisesti useimmat lukijat ovat jo ymmärtäneet, että tässä ei ole kysymys henkilö- tai mielipidekiistoista. Tässä ei analysoida sitä, kenellä oli parhaat ideat tai neuvot. Kysymys on hengellisestä auktoriteetista. Kyseessä oli keskustelu siitä, kuka oli sovelias johtamaan Jumalan kansaa Hänen tahtonsa mukaan. Koska on ilmeistä, että aihe on kovin tärkeä ja että Jumala on käyttänyt äärikeinoja osoittaakseen meille sen vakavan luonteen, on hyvä käyttää vähän aikaa tutkiaksemme aidon hengellisen auktoriteetin tunnistamisen tarvetta ja sitä, mikä meidän vastauksemme sille tulisi olla.

Tämän hengellinen auktoriteetti -sarjan ensimmäisessä artikkelissa havaitsimme, että maailmassa on tänä päivänä kaksi auktoriteettilajia. Toinen on maallinen auktoriteetti, jota kutsutaan ”delegoiduksi auktoriteetiksi”, ja jonka Jumala on asettanut hillitäkseen tämän maailman pahuutta. Tätä auktoriteettia käyttävät ne, joilla on arvonimet ja asemat yhteiskunnassamme; kuten poliisit, hallituksen virkamiehet, tuomarit jne. Toinen auktoriteettityyppi on hengellinen, ja sitä olemme kutsuneet ”välitetyksi auktoriteetiksi”. Ne, jotka ilmentävät tällaista auktoriteettia ovat vain kanavia, joiden kautta Jumalan auktoriteetti suoraan virtaa. Nämä ovat ”taipuneita” astioita, joiden kautta Jumala on valinnut välittää tahtoaan. Kun tällaista auktoriteettia käytetään, on kyseessä tosiasiallisesti Jumalan itsensä ilmestyminen.

Kuten olemme nähneet aiemmin, Mooses oli tällaisen Jumalallisen auktoriteetin astia. Hän oli mies, jota Jumala käytti ilmentämään omia suunnitelmiaan ja tarkoituksiaan hämmästyttävällä tavalla. Hyvin harvat muut ihmiset maailman historiassa ovat ilmentäneet sellaista yliluonnollista voimaa ja johtajuutta. Tiedämme, että Mooses ei pannut toimeen omia ideoitaan ja mielipiteitään. Hän ei johtanut Jumalan kansaa oman viisautensa tai omien ohjeidensa mukaan. Hän oli vain Jumalan käyttämä väline, joka välitti Hänen tahtoaan kansalleen. Hän oli kanava,

jonka kautta Jumala puhui selvästi ja suoraan.

Ehkäpä tämän ymmärtäminen auttaa selittämään Jumalan reaktion ankaruuden Koorahin ja hänen joukkonsa haasteelle. He luulivat olevansa eri mieltä ihmisen kanssa. He luulivat olevansa tekemisissä jonkinlaisen delegoidun, maallisen auktoriteetin kanssa. Sen sijaan he huomasivat vastustavansa itse Jumalaa. Vaikka Jumalan auktoriteetti oli ilmennetty ihmisastian kautta, se ei vähentänyt mitään siitä tosiasiaista, että kysymyksessä oli todella HÄN! Mooses yritti pelastaa heidät virheestään ja selitti heille tämän tosiasian sanoen ”Niin siis sinä ja koko sinun joukkosi käytte kapinoimaan Herraa vastaan” (4. Moos.16:11), mutta he kieltäytyivät kuuntelemasta. Sen seurauksena he kärsivät mitä ällistyttävimmän ja nopean tuomion itse Jumalalta. He olivat haastaneet Hänet suoraan tajuamatta sitä ja Hän vastasi nopeasti.

KOLIKON TOINEN PUOLI

Ensimmäisessä artikkelissa näimme, että ”delegoidun” auktoriteetin pystyttäminen seurakuntaan on vakava virhe ja sen seuraukset ovat kauaskantoisia. Nyt näyttää kuitenkin siltä, että myös kolikon toisella puolella voi tehdä äärimmäisen vakavan virheen. Jotkut kristityt ovat valaistuneet ja nähneet läpi sen ihmisperäisyyden, mitä tänä päivänä niin paljolti pidetään hengellisenä auktoriteettina. He ovat hyljänneet ”kuningasjärjestelmän” virheen ja kaiken, mitä se tuo mukanaan. Olemme kuitenkin nähneet tämän artikkelin alussa, että se ei riitä. Meidän täytyy myös osata tunnistaa ja olla halukkaita tunnistamaan aito hengellinen auktoriteetti ja olla alamaiset sille. Ei ole riittävän hyvä, että jokainen tekee sitä, mikä hänen omasta mielestään on oikein (5.Moos. 12:8). Meille ei riitä, että hylkäämme ihmisauktoriteetin, mutta epäonnistumme olemaan alamaiset oikealle auktoriteetille. Kun teemme näin, asetamme itsemme täsmälleen siihen asemaan, missä Koorah ja hänen joukkonsa olivat: vastustamme Jumalan omaa auktoriteettia, joka ilmenee ihmisen kautta.

Jumala on nykyään rajoittanut Itseänsä. Hän ei lähetä lentopostia kansalleen. Hän ei useinkaan puhu kuultavasti taivaasta. Vaikka Hän todella kommunikoi jokaisen uskovan kanssa henkilökohtaisesti Hengen kautta, on aikoja, jolloin Hänen täytyy käyttää ihmisastioita ilmoittamaan tahtonsa. Silloin kun Jumalan kansa ei kykene tai halua kuulla Häntä suoraan, Hän käyttää valittuja välineitään puhumaan

sanaansa.

Ongelma on siinä, että nämä ihmiset, joita Jumala käyttää, ovat vain ihmisiä. Kun Jumala puhuu heidän kauttaan, heille ei kasva siipiä, ei ilmesty sädekehää, eivätkä he ala yhtäkkiä kävellä koskettamatta maata. He vain pysyvät sellaisina kuin ovat. Tällä hetkellä sattuu olemaan niin, että Jumalalla on melkoinen pula täydellisistä kristityistä, joita käyttää välittäkseen tahtonsa. Siksi Hänen on pakko käyttää sellaisia, jotka ovat vähemmän kuin, sanoisimmeko, täysin pyhittyneitä. Heidän täytyy yhä syödä ruokaa, heidän täytyy yhä nukkua öisin ja valitettavasti heidän luontonsa muuttumaton osa tulee yhä esiin aika ajoin. Kuitenkin, kun he puhuvat Jumalan Hengen mukaan, he ovat tuona aikana Hänen auktoriteettinsa elävä ilmentymä.

SUURI VIRHE

On suuri virhe ajatella, että ne, joita Jumala käyttää ilmaisemaan auktoriteettiaan, ovat luonnollisen ihmisen helposti tunnistettavissa. Useimmat profeetoista eivät olleet ulkoisesti riittävän vaikuttavia houkutukseen suuria seuraajamääriä. Jopa Mooseksella, jota käytettiin suorittamaan niin vaikuttavia ihmeitä, oli jatkuvasti vaikeuksia miesten ja naisten kanssa, jotka eivät pystyneet näkemään pinnan alle. Itse Herramme Jeesus oli ylivoimainen esimerkki hengellisestä auktoriteetista. Kuitenkin monet maallisista ihmisistä Hänen ympärillään, joilta puuttui hengellinen näkökyky, eivät kyenneet arvioimaan sitä, Kuka ja mikä Hän oli. Hänen oma perheensä ei tunnistanut Häntä. Hänen oman kotikaupunkinsa väki ei kyennyt vastaanottamaan Hänen palvelutehtäväänsä. Jopa Hänen aikansa ”seurakunnan” johtajat, juuri ne, joiden olisi tullut hyväksyä Hänet avosylin, eivät ymmärtäneet Hänen auktoriteettinsa lähdeä (Matt. 21:23). Lopulta delegoidut uskonnolliset virkamiehet vastustivat kuoleman asti tätä auktoriteetin ilmentymistä, koska se oli uhka heidän asemalleen ja ”paikalleen” (Joh. 11:48).

Ehkäpä ennakkokäsityksemme tulevat joskus tielle. Ehkä on mahdollista, että idealisoimme vähän liikaa monia Raamatun hahmoja, joita Jumala käytti menneisyydessä ja odotamme veljämme ja sisartemme olevan sellaisia kuin kuvittelemme heidän olleen. Vaikka se, mikä on tallennettu Raamattuun, keskittyy pääasiassa niihin aikoihin, kun he olivat Hengen voitelemia, niin epäilemättä heillä oli hetkiä, jolloin he olivat vähemmän täydellisiä. Kun mietimme näitä ihmisiä ja heidän työtään Jumalalle, on helppo olettaa, että jos olisimme eläneet heidän

aikaan, olisimme varmasti tunnistaneeet heidät Korkeimman välineiksi. Oletamme, että heidän käyttäytymisensä, heidän olemuksensa tai jokin heissä olisi varmasti tehnyt meihin vaikutuksen emmekä me olisi hyljänneet heidän todistustaan niin kuin niin monet esi-isistämme tekivät. Emme todellakaan olisi olleet niitä, jotka ”tappoivat profeetat” kun he toivat sanan, joka oli vaikea kuulla (Matt. 23:31). On kuitenkin ilmeistä, että suurella enemmistöllä Jumalan kansaa oli tämä ongelma. He eivät onnistuneet näkemään astioiden ihmisyyden ”ohi” ja kuulemaan Hänen ääntänsä.

AUKTORITEETIN TARVE

Elämän tosi asia on, että ihmiskunnan on erittäin vaikeaa tunnistaa ja olla alamainen auktoriteetille. Tämä puute on suora seuraus ihmisen syntiin lankeamisesta ja ihmisluonnon vastustamistaipumuksesta. Halusimmepa myöntää sitä tai emme, syvään juurtunut kapina asuu jokaisen ihmisen sydämessä. Itse asiassa tämä kapina on lähde kaikille syntiongelmille, joita meillä nykyään on. Kapina, tottelemattomuus Jumalan käskylle, tuhosi Adamin ja Eevan. Juuri tämä sama sydämissämme oleva kapina estää meitä kuulemasta Hänen ääntänsä nykyään kun Hän puhuu meille henkilökohtaisesti tai muiden välityksellä.

Yksi Jumalan ensisijaisista tarkoituksista tehdessään työtään sydämissämme on nujertaa tämä kapina. Jumala haluaa perustaa Hänen valtakuntansa, asettaa Hänen auktoriteettinsa elämäämme. Tämän vapauttavan kokemuksen koemme, kun olemme alamaiset Jumalalliselle auktoriteetille. Hänen auktoriteettinsa, Hänen tahtonsa elämässämme ilmaistaan meille monin eri tavoin. Huolimatta siitä, kuinka se osoitetaan, meidän on tärkeä tunnistaa Hänet lähteenä. Jumala puhuu meille henkilökohtaisesti henkemme kautta, ei ainoastaan sanoin vaan useammin hienonhienoilla taivutteluilla kohti Hänen toiveitaan. Jumala puhuu meille Sanansa kautta kun me mietimme asioita, jotka Hän on kirjoittanut Raamattuun. Vielä Jumala ohjaa meitä olosuhteidemme kautta kun olemme alamaiset Hänelle ja etsimme Hänen tahtoaan siten kuin se ilmenee ympäristömme kautta. En tarkoita tällä sitä, että meidän tulisi antaa ympäristömme tapahtumien täysin hallita meitä. Asian ydin on se, että meidän täytyy oppia olemaan herkkiä tunnistamaan Jumalan käden toiminta tilanteissamme, niin ettei meiltä mene ohi mikään, mitä Hän sanoo niiden kautta.

Toinen tärkeä tapa, jolla Jumala osoittaa meille tahtonsa on toisten kristittyjen kautta. Kun uudestisyntyimme, Jeesus asettaa meidät

ruumiiseensa. Jumala ei ole yliluonnollisessa suunnitelmassaan tehnyt kutakin meistä täydelliseksi ja riippumattomaksi. Sen sijaan, Hänen mallissaan kullakin Hänen ruumiinsa jäsenenä on erityisiä lahjoja ja toimintoja. Hän on suunnitellut ruumiiseensa suuren monimuotoisuuden, jonka Hän on tarkoittanut johtavan suureen keskinäiseen riippuvuuteen. Kenelläkään ei ole ”kaikkea” vaan kunkin täytyy olla halukas vastaanottamaan toisten palvelutehtävä ollakseen täydellinen. Tällä tavoin jokaisella on jotakin, jolla palvella ja kukin on jossakin määrin riippuvainen toisista niissä asioissa, joita heillä ei itsellään ole.

Tämä on erityisen totta Jumalan tahdon tuntemisen ja Hänen auktoriteetilleen herkkänä olemisen alueella. Kun henkilö kasvaa hengellisesti oman palvelutehtävänsä alueella, Jumalan auktoriteetti alkaa virrata hänen kauttaan tällä alueella. Mitä enemmän henkilö kasvaa tottelevaisena Hengelle, sitä enemmän Jumala voi käyttää häntä ilmentämään tahtoaan. Siten kullekin alkaa kehittyä ainutlaatuinen ymmärrys Jumalan tahdosta. Siksi, kun olemme avoimia Jumalalle, kun Hän puhuu muiden kautta, Hän itse voi palvella meitä monilla tärkeillä ja epätavallisilla tavoilla.

Luultavasti useimmat Kristityt haluavat ajatella, että he ovat hyvin herkkiä Jumalan Hengen puheelle sisällään. Käytännössä kuitenkin useimmat meistä ovat kaukana tästä ihanteesta. Käytännössä katsoen jokaisen uskovan sydämessä on vielä pimeitä alueita ja kapinaa. Nämä ovat niitä muuttumattomia osia, joiden suhteen Jumala yrittää tehdä vielä työtään. Koska emme tajua tällaisten alueiden olemassaoloa, Herran on usein hyvin vaikeaa osoittaa nämä ongelmat. Hän yrittää usein käyttää toisia uskovia puhuakseen meille näistä asioista. Hän antaa tarvittavan ymmärryksen ja ilmestyksen omasta elämästämme - asioista, joita emme kykene itse vastaanottamaan - toisille, ja käyttää heitä palvelemaan meitä sen kertomisessa. Jos näin tapahtuessa voimme tunnistaa Jumalan äänen puhuvan veljien ja sisarten kautta, saamme siunauksen. Jos kieltäydymme vastaamasta Jumalan auktoriteettiin, jäämme paitsi sitä, mitä Hän on tarkoittanut meille.

Kun elämme ja liikumme Kristuksen ruumiissa, meidän täytyy oppia tunnistamaan toisemme ja olemaan vuorovaikutuksessa keskenämme hengellisesti. Jotta voimme tehdä näin, on olennaista, että emme enää tunne toisiamme lihan mukaan (2. Kor.5:16). Se tarkoittaa, että meidän ei tule arvioida toisia sen mukaan, mitä havaitsemme fyysisillä aisteillamme tai käsitämme henkisesti. Meidän ei tule koskaan

keskittyä heidän erikoisiin persoonallisuuspiirteisiinsä, epäonnistumisiinsa, vahvuuksiinsa tai heikkouksiinsa. Sen sijaan meidän täytyy oppia hengellisesti arvioimaan Herran Henki toisissa ja tunnistamaan erityiset lahjat ja palvelutehtävät, jotka Hän on antanut heille. Meidän täytyy nähdä heidät Jumalan silmin. Kun tunnustamme veljämme ja sisartemme hengelliset palvelutehtävät, Jumala voi alkaa käyttää niitä palvelukseensa itse elämässämme. Hänen auktoriteettinsa virtaa ja koskettaa meitä tavoilla, joilla emme koskaan odottaisi. Tämä on olennainen kristillinen kokemus. Juuri tällä tavoin, jokaisen osan avulla (Ef. 4:16) ruumis rakentuu siksi, joksi Jeesus haluaa.

Täsmälleen tästä syystä meitä opetetaan olemaan toinen toisillemme alamaiset Kristuksen pelossa (Ef. 5:21). Kun olemme vuorovaikutuksessa toisten, Herraa seuraavien uskovien kanssa, emme ole kosketuksissa pelkästään ihmisten kanssa. Seurakunta on Raamatun mukaan Pyhän Hengen asumispaikka! Kun koemme eläviä hengellisiä suhteita toisten kanssa, emme ole vain ”heidän” kanssa yhteydessä. Kyseessä on Jumala itse. Tämän tosiasian tulisi vaikuttaa meihin syvästi. Sen tajuamisen pitäisi saada meidät pysähtymään ja tutkimaan uudelleen asenteitamme ja suhteitamme muihin kristittyihin. Kuinka me kaikki tarvitsemmekaan suuren annoksen Herran pelkoa seurakuntakokemukseemme!

“RUUMIS” KOKEMUS

Tähän asti olemme puhuneet yleisesti elämästämme yksilötasolla, mutta nämä samat totuudet pätevät Kristuksen ruumiiseen kokonaisuutena. Jumala ei halua johtaa meitä pelkästään yksittäin vaan Hän toivoo syvästi Seurakuntansa liikkuvan yhdessä, yhtenä, Hänen käskystään. Raamattu opettaa meille, että Jeesus Kristus on ruumiin, seurakunnan pää (Kol. 1:18). Luemme, että Hänellä tulee olla täydellinen auktoriteetti kaikissa asioissa. Hänen tarkoituksenaan on kontrolloida seurakunnan jokaista liikettä. Seurakunnan tulee käyttäytyä niin kuin ”yhdistynyt” nainen, vastaten taivaallisen Pään jokaiseen taivutteluun niin kuin vaimo vastaa miehelleen. Miten ihanaa onkaan, kun seurakunta liikkuu yhdessä siihen suuntaan, johon Jumala johtaa sitä. Miten kaunista katseltavaa on, kun Kristuksen Morsian yhteisesti vastaa Rakkaalleen.

Tämä on ihmeellinen oppi. Se edistää innoitettua mietiskelyä yksityisissä hetkissämme Herran kanssa. Kuinka tämä auktoriteetti ilmenee? Luulen, että teoriassa on mahdollista, että Herra liikuttaa

ruumistaan antaen yhtä aikaa jokaiselle jäsenelle saman ohjeen. Kuitenkin käytännössä näyttää siltä, että Jumala käyttää johtajia, miehiä ja naisia, jotka Hän on valmistanut vastaanottamaan ja välittämään tahtoaan. Tästä seurakunnan hämmästyttävästä mahdollisuudesta liikkua yhtenä tulee meille aito siunaus kun olemme alamaiset Jumalalle, joka puhuu muiden kautta. Kun olemme halukkaista kuulemaan Hänen äänensä ja tottelemaan, niin kaikki Hänen pyhät tarkoituksensa toteutuvat meissä, meidän kauttaan ja meidän ympärillämme. Naisprofeetta Debora näki tällaisen näyn ja se innoitti hänet tanssimaan laulaessaan: ”Johtajat johtivat Israelia, kansa oli altis – siitä te kiittäkää Herraa.” (Tuom. 5:2).

Kirjoituksista opimme, että seurakunnassa on erikoistuneita palvelutehtäviä, jotka Jumala on suunnitellut erityisesti koko ryhmän johtamiseen. Apostolit: ne miehet, joille Jumala on uskonut kokonaisnäkemys asuinpaikastaan; profeetat: ne, joiden kautta Hän toimittaa ajankohtaisia sanomia, joita Hänen kansansa tarvitsee kuulla; pastorit, opettajat ja vanhimmat: palvelijat, joiden kautta Jumala ilmaisee sydämensä toiveet omilleen; ja yleensä ottaen: kaikki soveliaat yksilöt, joita Hän voi käyttää ilmaisemaan tahtonsa ruumiilleen; kaikki nämä voitaisiin luokitella ”johtajiksi”. Useimmiten Pää käyttää näitä johtajia osoittamaan ohjeensa ja suunnitelmansa muille.

MIKÄ ON VASTAUKSEMME?

Mutta kun nämä ihmiset puhuvat, mikä on vastauksemme? (Muistathan, että en nyt viittaa asemallisen auktoriteetin jumalattomaan käyttöön seurakunnassa, vaan todelliseen, välitettyyn, hengelliseen auktoriteettiin). Kykenemmekö erottamaan Jumalan äänen vai vastustammeko sitä itsepäisesti? Olemmeko alamaisia vai ajattelemmeko jotenkin näin: ”En ole samaa mieltä tuosta. Tuo ei ole sellaista, johon minulla olisi taakka. Kuka tuo luulee olevansa, kun yrittää sanoa mitä meidän pitäisi tehdä?” Tai jopa: ”En minä kuullut Jumalan sanovan mitään tuollaista minulle.” Oikeastaan jokainen kuuli Jumalan sanovan ”jotakin tuollaista”. Hän juuri puhui sinulle henkilökohtaisesti, veljesi kautta.

Ei Jumala kutsu jokaista toimimaan johtajana. Itse asiassa useimpia ei tähän tehtävään kutsuta. Siksi on välttämätöntä, että suurin osa on alamainen Jumalan äänelle, joka puhuu näiden johtajien kautta. Tällä tavoin ne, joilla ei ole tätä lahjaa löytävät suunnan ja tyydytyksen. Heitä

johdetaan Isän tahtoon yksinkertaisesti seuraamalla Herraa veljissään. Kun tämä auktoriteetin ilmaus on aitoa, on nähtävissä valtava voima ja hedelmällisyys seurakunnan liikkeessa Pään johdon mukaan. Tällä tavoin Jumalan valtakunta tulee kirkastettuna näkyviin maan päällä.

Toisin päin sanottuna: koska Jumala ei puhu aina suoraan jokaiselle yksilölle, niin jos vastustamme Hänen puhettaan Hänen valitsemiensa astioiden kautta, koemme suurta tarkoituksettomuutta ja suunnan menetyksen. Tällainen kapina synnyttää sekavuutta. Hengellinen köyhyys ja voittoisan voiman menetys ovat tuloksena, kun jokainen tekee sitä, mikä ”hänen omasta mielestään on oikein” (5. Moos 12:8). Hengellisen hedelmän väheneminen sekä yksilöiden elämässä että uusien uskovien määrän kasvussa on pian nähtävissä. Kun emme halua kuulla niitä, joiden kautta Jumala puhuu, menetämme Hänen johtajuutensa ja meille jää vain omat ajatuksemme ja mielipiteemme. Nämä vastakkaiset mielipiteet, jotka nousevat vastustamaan Herran tietä, luonnollisesti kilpailevat hyväksynnästä uskovien joukossa. Siten ilman Jumalallista johtajuutta seurakunta sekä halvaantuu että jakautuu.

Oikea reaktio, joka meillä tulisi olla, kun joku jumalinen väittää, että hänellä on sana Herralta seurakunnalle, on nöyrästi ja rukoillen tutkia sitä Hänen edessään. Kun yksilö, joka on puhunut, tunnetaan astiana, jonka kautta Jumala usein ilmaisee tahtonsa, tulisi tämän seikan suuresti lisätä ahkeruuttamme varmistaa, että vastauksemme on oikea. Meidän on hyvä muistaa, että jos emme ymmärrä jotakin, se ei riitä perustaksi hylätä sitä. Meidän on usein vaikea ymmärtää muiden jäsenten palvelutehtäviin liittyvää näkyä. Meidän vastuumme on vakavasti ja rehellisesti viedä nämä asiat Jumalalle rukouksessa. Jos se, mitä olemme kuulleet, ei ole Häneltä, meidän ei tarvitse -itse asiassa meidän ei tule - totella sitä. Kuitenkin, tällainen päätös täytyy tehdä äärimmäisellä nöyryydellä, pelolla Jumalan edessä ja huolellisuudella varmistaaksemme, että arviomme on oikea. Muista, että lihamme tyypillinen taipumus on kallistua kapinan puolelle.

Epäilemättä tästä syystä Apostoli Paavali kehotti lukijoitaan olemaan huolellisia, että antavat tunnustuksensa niille, jotka tekevät työtä heidän keskuudessaan ja jotka osoittivat todellista hengellistä auktoriteettia (1. Tess.5:12). Tämän täytyy olla 1. Korinttolaiskirjeen 16:15,16 huomautuksen takana oleva taakka, kun hän kehottaa uskovia antamaan tunnustuksen ja olemaan alamaiset niille, joita Jumala

käytti. Yhä uudestaan ja uudestaan Uudessa Testamentissa painottuu tämä hengelliselle auktoriteetille alamaisten olemisen teema. Miksi? Koska lihan on niin helppo sivuuttaa se. Langenneen luonnon luonnollinen taipumus on hylätä Jumalallinen auktoriteetti, joka ilmenee toisten ihmisten kautta.

HENGELLINEN TUOMIO

Nykyään täällä maan päällä Jumala on rajoittunut ilmaisemaan auktoriteettinsa epätäydellisten olentojen kautta. Siitä seuraa, että ihmismieli hyvin helposti tarkkailee henkilöä enemmän kuin viestin lähdeä. Joidenkin on hyvin luonnollista toimia niin kuin Dathan ja Abiram, jotka näkivät toiset ainoastaan lihan silmillä. Hengellisen näkökyvyn puuttuessa he tekevät arvionsa ulkoisen olemuksen mukaan. He löytävät jotakin vikaa astiasta ja menettävät sisällön. He poimivat jonkun todellisen tai kuvitteellisen vian siitä, jonka kautta Jumala johtaa ja sitten sillä tekosyyllä perustelevat itselleen, ettei heidän tarvitse totella ja olla alamaiset. Se on traaginen virhe. Sellaisen tekijöille seuraa jokin hengellinen tuomio. Tuomio ei tule siitä, että kieltäytyivät kuuntelemasta veljensä mielipidettä tai eivät ottaneet huomioon toisen ajatuksia. Sen syy on se, että he hylkäsivät itse Jumalan äänen, kun Hän ilmoitti tahtonsa valitsemisensa astioiden kautta.

Kun hylkäämme Jumalan äänen, joka puhuu toisten kautta, emme jää seuraamuksitta. Kapina Kuningastamme vastaan johtaa aina jonkinasteiseen hengelliseen pimeyteen. Asianomaisille on seurauksena usein suunnan puutetta, vaeltelua, täyttymättömyyden kaltainen kokemus, samankaltainen, kuin niillä, jotka kieltäytyivät menemästä Kanaanin maahan. Tällaiset yksilöt eivät tunnu pääsevän mihinkään hengellisesti eivätkä saavuttavan mitään Herralle. Jotkut väittävät etsivänsä täydellistä kristittyjen ryhmää tai kokemusta, mutta mikään ei koskaan vastaa heidän odotuksiaan. He eivät voi löytää Herran lepoa. Nämä ovat usein ihmisiä, joilla on vaikeuksia olla alamaisten kenellekään toiselle ja niinpä he jatkavat jonkin itsenäisen, henkilökohtaisen suunnan etsimistä elämälleen. Mitä he eivät ymmärrä, on se että, he voivat löytää täyttymyksen vain olemalla alamaisten sille johdolle, mitä Jumala jo antaa muiden kautta. Koska heidän lahjansa ja tehtävänsä seurakuntaruumiissa eivät ole johtamisalueella, heidän on mahdotonta löytää paikkansa ilman, että antautuvat Jumalan ohjaukseen niiden kautta, joille Jumala puhuu.

Jumala ei koskaan muutu. Hänen asenteensa kapinaa kohtaan on aivan

sama kuin se oli Vanhan Testamentin aikoihin. Vaikka ne tuomiot, jotka Mooseksen ajan kapinalliset kokivat, eivät luultavasti toistu juuri samanlaisina, niin ne ovat varmasti tyyppi hengellisistä vaikutuksista, joita oma kapinamme tuottaa. Kun esimerkiksi hylkäämme Jumalan puheen alueilla, jotka tarvitsevat muutosta, nämä heikkoudet jäävät muuttumattomaksi. Ajan kuluessa näiden ongelmien haitalliset vaikutukset voivat tulla niin vakaviksi, että hengellinen maaperä murtuu allamme ja syntimme nielaisevat meidät kokonaan.

LOPUKSI MIETITTÄVÄ KYSYMYS

Tämä tuo meidät sitten viimeiseen mietittävään asiaan, joka on seuraava: Mitä voimme tehdä välttääksemme tämän vakavan virheen? Kuinka voimme olla varmoja, että kuulemme Jumalan äänen kun Hän puhuu veljijemme kautta? Ainoa vastaus on, että meidän täytyy totisesti olla alamaiset Jumalalle. Meidän täytyy sydämestämme olla halukkaita kuulemaan Hänen äänensä ja tottelemaan. Jos todella haluamme Hänen tahtoaan, voimme sen saada huolimatta siitä, mitä välinettä Hän käyttää sen ilmaisemiseen. Jos haluamme aidosti totella Häntä ja olemme alamaissuhteessa Hänen kanssaan, tunnistamme Hänen puheensa jopa alhaisimmalta, vähiten arvostetulta ruumiin jäseneltä. Hänen lampaansa ”kuulevat Hänen äänensä” (Joh. 10:27). Tämä ei ole jotakin joka tulee meille hetkessä, vaan se on jatkuvasti syvenevä kokemus kun suhteemme Herraan kasvaa. Lisääntyvä alamaisuutemme Jumalalle on aito todiste hengellisestä kasvusta ja kehityksestä.

Mikään opetuksen määrä ei voi korvata tällaista suhdetta. Painostamalla kapinallisia uskovia ”olemaan alamaiset” johtajille ei ole mitään todellista vaikutusta heidän ongelmiinsa. Vaatimalla uppiniskaisia liikkumaan samaan suuntaan - vaikka se olisi oikea - ei saavuteta hengellisiä tuloksia. Tällä tavoin voidaan luoda ainoastaan tekopyhiä, joiden sydämet eivät ole oikeassa suhteessa Jumalan kanssa. Millään ei voida korvata sitä, että jokainen uskova aidosti nöyrtyy Jumalan edessä, kieltäen kapinalliset vaistonsa, jotka hänessä heräävät ja olemalla alamaisten Jumalan väkevän käden alla (1.Piet. 5:6).

Tämän hetken suuri tarve on, että annamme Jeesuksen perustaa valtakuntansa sydämiimme. Jonakin päivänä pian Hänen auktoriteettinsa perustetaan fyysisesti tälle planeetalle. Mutta tälle merkitykselliselle tapahtumalle valmistautuen Hänen täytyy perustaa

valtakuntansa, Hänen taivaallinen auktoriteettinsa, vahvasti meihin. Niiden, jotka julistavat rakastavansa Häntä, on oleellista myös totella Häntä. Tutkikaamme kaikki itseämme perusteellisesti Jumalan ja Hänen Sanansa valossa ja sitten luovuttakaamme Hänen kontrolliinsa kaikki sellaiset elämämme alueet, joiden näemme olevan kapinassa. Kruunatkaamme Hänet kuninkaaksi elämässämme.

HENGELLINEN AUKTORITEETTI OSA 3

David W. Dyer

Palava Pensas

Meidän Jumalamme on ääretön ja ikuinen. Hän tietää kaiken niin tulevaisuudesta kuin menneestä. Hän ei ainoastaan käsitä kaiken alkua ja loppua, Raamattu opettaa meille, että Hän on alku ja loppu. Jumala on olemassa sen ulkopuolella ja yläpuolella, minkä tunnemme ”ajaksi”. Aika on yksinkertaisesti osa Hänen luomakuntaansa. Koska me olemme rajallisia olentoja ja siksi ”ajan” rajoittamia, käsite Ikuisesta, joka on olemassa ajan ulkopuolella, voi olla meille vaikea käsittää. Siitä huolimatta se on totta. Jumala yksinkertaisesti ”on”. Ja Hänen olemassaolonsa ylittää sekä ajan että paikan.

Tästä seuraten, mikään, mitä Jumala tekee, ei ole sattumanvaraista. Hänen työtään ei ole tehty eikä tehdä hetken mielohteesta, jonkin Hänen mieleensä tulevan äkillisen ajatuksen mukaan. Sen sijaan kaikki, mitä Jumala tekee, on suunniteltu ”kauan sitten” ihmisen näkökulmasta. Kaikki Hänen toimintansa on suunnattu saavuttamaan ne päämäärät, jotka Hän päätti alusta alkaen. Mikään, mitä on tapahtunut joko Hänen tarkoitustensa estämiseksi tai edistämiseksi, ei ole ollut yllätys Hänelle. Kaikki olosuhteet ovat ennalta tiedetyt, ja Jumala äärettömässä viisaudessaan on suunnitellut tavan täyttääkseen tahtonsa niiden kautta.

Tämä mielessä pitäen, tarkastellaanpa yhdessä lisää hyvin erityisen Jumalan miehen elämää. Epäilemättä kauan ennen kuin Mooses syntyi, Jumala valitsi hänet astiaksi suorittamaan suuren ja väkevän työn Hänen nimelleen. Häntä ei valittu hätäisesti koska olisi sattunut olemaan oikeassa paikassa oikeaan aikaan vaan hän oli osa käsittämätöntä, iästä suunnitelmaa. Kaikkivaltias ei ainoastaan edeltä tiennyt ja valinnut Moosesta vaan Hän myös suunnitteli tavan valmistaa hänet tulevaisuuden tehtävänsä varten. Pian Mooseksen syntymän jälkeen (uskon, että olette kaikki lukeneet kertomuksen), hänet otettiin

piilopaikastaan joesta suoraan Faaraon talouteen. Siellä hän sai koulutuksen ja opin kuninkaan hovin teistä ja tavoista (Ap.t. 7:22). Kaikki tämä oli osa Jumalan suunnitelmaa valmistaa Mooses edessä olevaan työhön.

Luultavasti on teoriassa mahdollista, että joku paimen, joka on viettänyt koko elämänsä erämaassa, voisi kävellä Faaraon luokse ja toimia hänen kanssaan niin kuin Mooses. Mutta Mooses ei ollut vain tavallinen paimen. Hän oli Jumalan valmistama mies erikoislaatuista tehtävää varten. Valmistautuessaan häntä kutsumukseensa, Herramme järjesti hyvin epätavallisen koulutuksen. Siksi, ajan koettaessa, hän oli sovelias liikkumaan luottavaisesti Faaraon hovissa maan mahtavien joukossa ja suorittamaan Korkeimman tehtävänannon.

Mooses ei ollut ainoastaan Jumalan valmistama, vaan hän oli myös Jumalan kutsuma siihen työhön, johon hänet oli ennalta määrätty. Emme tiedä tarkalleen, missä elämänsä vaiheessa Mooses alkoi ymmärtää tätä kutsumustaan, mutta on selvää, että 40 ikävuoteen mennessä hän tiesi siitä jotakin. Luultavasti hän ei ollut vielä alkanut aavistaa Jumalan suunnitelman täyteyttä, mutta hän näytti ymmärtävän, että Herra oli hänet valinnut vapauttamaan kansansa. Apostolien teoissa 7:25 lue: ”Ja hän luuli veljiensä ymmärtävän, että Jumala hänen kätensä kautta oli antava heille pelastuksen”. Selvästi hän oletti, että koska hän oli tietoinen tästä seikasta, niin myös he olisivat tajunneet sen. Niin ei kuitenkaan tapahtunut. Vielä ei ollut Jumalan aika ja vielä ei kaikki Hänen valmistelutyönsä ollut päättynyt.

Koska Mooseksen ymmärrys Jumalan tiestä oli epätäydellinen, hänen käyttäytymisensä heijasteli tätä puutetta. Hänen on täytynyt katsella tilannetta luonnollisin silmin. Hänen omien veljiensä näkeminen niin kaltoin kohdeltuina ja orjuudessa herätti hänessä luultavasti monia palavia tunteita. Heidän jatkuva, ankara sortaminen oli varmasti vaikuttanut häneen suuresti. Hänen sisällään oli varmasti poltellut ajatus päästä tekemään työtä, jonka Jumala oli hänelle antanut tehtäväksi. Valta- ja auktoriteettiasema, johon hän oli päässyt, hänen oma voimansa ja viisautensa, hänen synnynnäiset johtamiskykynsä; kaikki nämä vakuuttivat hänet, että hän pysyisi ja että hänen tulisi alkaa ottaa askelia Jumalan kutsun täyttämiseksi. Joten, kun tilaisuus tuli, hän tarttui siihen, tappaen yhden egyptiläisen ja piilottaen hänet hiekkaan.

Miten väkevän vapautuksen hän saikaan aikaan! Yksi sortaja kuollut ja yksi israelilainen tilapäisesti vapautettu. Kaikella koulutuksellaan ja luonnollisilla kyvyillään tämä oli kaikki, mitä hän pystyi tekemään. Mooses epäilemättä paloi halusta nähdä Jumalan kansa vapaana. Hän yritti parhaansa tehdäkseen työn, joka hänet oli kutsuttu tekemään. Kuitenkin tulokset olivat sääliittäviä. Ei ainoastaan Herran kansa jäänyt vapauttamatta, eivätkä he ymmärtäneet, mitä hän yritti tehdä, vaan hänen itsensä täytyi paeta henkensä edestä erämaahan. Vaikka Jumala oli kutsunut hänet tekemään tämän työn, niin omalla voimallaan hän pystyi ainoastaan epäonnistumaan.

Seuraavat 40 vuotta Mooseksen elämästä kuuluivat lampaiden paimentamisessa. Vaikka hän ei pystynyt tietämään sitä, niin tämäkin oli Jumalan valmistamisen aikaa. Näin pitkän ajan kuluttua, hän oli luopunut ajatuksesta, että suorittaisi minkäänlaista vapautusta. Palava halu, joka hänellä kerran oli pelastaa oma kansansa, oli nyt vain hämärä muisto. Hän oli tullut vanhemmaksi ja viisaammaksi. Luonnollinen voima, joka oli kerran virrannut hänen olemuksessaan, oli nyt laimentunut, ja hänen Egyptissä saamansa lahjat ja kyvyt eivät olleet olleet käytössä vuosiin. Tämäkin oli Jumalan työtä. Se oli olennainen osa Korkeimman palvelijan tekemisessä. Se oli sen murtamista, mikä oli luonnollista Mooseksessa: inhimillisen voiman ja kykyjen hautaamista pölyyn, jotta Jumala voisi ilmentyä hänen kauttaan. Mooseksen näkökulmasta kaikki oli lopussa, mutta Jumalan silmissä tämä oli vasta alku.

Kun Mooses oli noin 80 vuoden ikäinen, Jumala ilmestyi hänelle mitä epätavallisimmalla tavalla. Kun hän kulki lampaidensa kanssa, hän huomasi palavan pensaan. Pensaassa olevassa tulessa oli jotakin merkillistä. Vaikka pensas paloi voimakkaasti, niin se ei kulunut. Tässä tulessa ei ollut mitään luonnollista. Se ei käyttänyt mitään pensaan maallisia aineksia. On hyvin mahdollista, että pensaan lehdet pysyivät vihreinä. Tämän tulen polttoaineena oli jotakin yliluonnollista. Se oli Jumalan tuli!

Kun Mooses kävi sinne nähdäkseen tämän ihmeen, ääni puhui hänelle. Ääni tiedotti ankarasti hänelle, että tämä taivaallinen tuli oli tehnyt paikasta pyhän, eikä siinä ollut tilaa katselijoille. Mooses reagoi tähän peittämällä kasvonsa. Jumalan pelko oli hänen yllään eikä hän voinut edes tyydyttää normaalia uteliaisuuttaan. Jotakin oli murtunut hänessä, eikä hän enää kyennyt tai halunnut toimia luonnollisella, inhimillisellä tavalla. Mooseksesta oli tullut ”sangen nöyrä mies,

nöyrempi kuin kukaan muu ihminen maan päällä” (4. Moos. 12:3).

Tällä tavalla Korkein Jumala viimeisteli kutsunsa Mooseksen elämässä; palavan pensaan kautta. Sen kautta hän sai tärkeimmän ilmestyksen. Hänen tuli todella palaa Jumalalle, mutta ei omalla energiallaan. Hänellä tuli olla suuri into Jumalan kansan vapauttamiseksi, mutta sellainen into, joka ei olisi hänen omansa. Hänen tuli suorittaa suuri vapauttaminen, mutta ei sellainen, jonka hän olisi suunnitellut. Jumala aikoi käyttää häntä tavalla, jolla ketään ihmistä ei ollut koskaan aiemmin käytetty, mutta siitä ei tulisi hänen toimintaansa ollenkaan, vaan hänen kauttaan toimivan taivaallisen tulen.

VÄLTTÄMÄTÖN EDELLYTYS

Tässä on oleellinen totuus aidosta hengellisestä auktoriteetista. Ennen kuin Jumala voi voimallisesti käyttää ihmisiä välittääkseen auktoriteettiaan, heidän täytyy murtua. Heidän luonnollinen olemuksensa on täytynyt ensin työstää yliluonnollisesti, niin etteivät he ole enää kokonaisia. Heidän täytyy olla Jumalan murtamia. Kun tämä työ on tehty, he eivät enää kykene käyttämään luonnollisia lahjojaan tai kykyjään Jumalan palvelemiseen. He eivät enää pyri keksimään vapautusta Hänen kansalleen. Heidän omat johtamiskykynsä ovat menettäneet heidän luottamuksensa, ja niinpä jos ei Joku korkeampi liiku heidän kauttaan, he eivät liiku ollenkaan. Kun Jumalan lapsi savuttaa tämän aseman, hän on silloin valmis suureen palveluun. Silloin tällainen henkilö voi olla todella hyödyksi Jumalalle. Kun heidän luottamuksensa heidän omiin lahjoihinsa, persoonallisuuteen, tietoon ja taitoihin on läpikotaisin ja täydellisesti mennyttä, silloin, ja vain silloin he ovat soveliaita käytettäväksi väkevällä tavalla ilmentämään totista hengellistä auktoriteettia.

Ei ainoastaan Mooseksen täytynyt käydä läpi tämä kokemus, vaan jokainen, jota Jumala on koskaan käyttänyt, on myös tuntenut Hänen murtavan käden elämässään. Mietipä hetki tarkkaan joidenkin muiden raamatullisten hahmojen historiaa. Lue Joosefin kertomus läpi ja huomaa, kuinka paljon kärsimystä hänen täytyi kestää, ennen kuin hän oli valmis suureen johtajuuteen. Muista Abrahamia, joka sai niin valtavat lupaukset. Kun ne eivät toteutuneet, hän ja Saara koettivat täyttää Jumalan sanan omassa voimassaan. Tätä päätöstä seurannut katastrofi on yhä kanssamme. Mutta monien vuosien ja Jumalan käsittelyn jälkeen, kun hän ja hänen vaimonsa olivat jo kauan aiemmin ohittaneet omat mahdollisuutensa, he näkivät Jumalan voiman

ilmestyvän.

Kertaapa Jaakobin, "pettäjän"[engl. "supplanter"; suom. huom.], juonijan, historia, hänen, joka keksi aina tapoja päästä huipulle. Hän oli halukas jopa painimaan enkelin kanssa, kunnes Jumala kosketti hänen lonkkaluutaan. Hänen ruumiinsa vahvin osa nyrjäytettiin yliluonnollisesti eikä hän voinut olla enää entisensä. Tämän jälkeen hän ei voinut enää kävellä samalla tavalla kuin aiemmin. Jotakin muuttui pysyvästi. Silloin hänen nimensä muutettiin Jaakobista "pettäjästä", "Israeliksi", "Jumalan ruhtinaaksi" [engl. "the prince of God"; suom. huom.].

Edes Daavid-kuningaskaan ei ollut mies, joka tuli valtaan yhtäkkiä, vaan Jumala valmisti häntä vuosia lampaiden paimenuksen parissa ja myöhemmin Saulin kanssa kokemansa kautta. Sen jälkeen hän oli hyvin hyödyllinen Jumalalle Hänen vihollistensa kukistamisessa. Kuvittele sitä surua ja murtumista, minkä Noomi ja Ruut kestivät, ennen kuin he näkivät heille ilmaistun voiton. Kaikkien näiden ja monien muiden täytyi kulkea "palava pensas" -kokemuksen läpi. Heidän oli välttämätöntä muuttua luonnollisista miehistä ja naisista hengellisiksi Jumalan murtamalla heidän oman voimansa.

UUDEN LIITON KOKEMUS

Tämä ei ole ainoastaan totta Vanhassa Testamentissa, vaan yhtä lailla myös Uudessa Liitossa. Itse asiassa uskon, että tämä kokemus saattaa olla jopa tärkeämpi niille, jotka ovat syntyneet Jumalasta kuin se oli heille. Kaikki nämä heistä kirjoitetut asiat kirjoitettiin oikeastaan meidän tähtemme, jotta me voisimme saada Jumalallista opetusta niistä (Room.15:4).

Ehkäpä Paavali, apostoli, antaa meille parhaan Uuden Testamentin esimerkin tällaisesta Jumalallisesta käsittelystä. Ennen kääntymystään hän oli epäilemättä äärimmäisen vahva itsessään. Hän oli "Fariseusten Fariseus", koulutettu, juutalainen mies, joka oli "äärimmäisen innokas" Jumalan asioihin. Hänen omissa palavissa yrityksissään palvella Jehovaa hän jopa vainosi seurakuntaa. Sitten eräänä päivänä hän kohtasi Valon tiellä. Tämä kokemus toi hänet alas, aina maahan asti. Pian tämän jälkeen löydämme Sauluksen synagogista väittelemässä uskonnollisten johtajien kanssa ja saarnaamassa hyvää uutista, jonka hän oli saanut. Mutta jopa tämä oli vasta alku. Jumala halusi tästä miehestä jotakin paljon enemmän kuin vain muutaman uskontoon liittyvän väittelyn voittamisen. Hänellä oli mielessään paljon suurempi palvelutehtävä.

Pian kääntymyksensä jälkeen Paavali lähes katoaa Raamatun lehdiltä. Hänen ensimmäisen Kristuskokemuksensa jälkeen hänestä ei kuulla juuri mitään kunnes Barnabas lähtee Tarsukseen etsimään häntä. Missä hän on ollut? Mitä hän on tehnyt? Ilmeisestikään hän ei ole tehnyt mitään erityisen merkittävää. Mutta Jumala on tehnyt jotakin hänessä. Tuona aikana hän vietti joitakin vuosia Arabiassa (Gal. 1:17), ehkä erämaassa. Emme oikeastaan tiedä kuinka kauan hän oli siellä tai mitä hän koki. Tiedämme vain, että kun hän ilmestyy uudelleen seurakuntanäyttämölle, hän ei ole sama mies. Hän ei ole enää täynnä omaa intoaan ja energiaansa vaan on nyt hyödyllinen Jumalalle, julistamaan Häntä kansalleen. Nyt Paavaliin kuullaan sanovan muun muassa: ”etemme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan, joka kuolleet herättää.” (2. Kor. 1:9) ja ”sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä.” (2. Kor.12:10).

Tästä vahvasta ”Sauluksesta” on tullut Paavali ja tämä luonnehtii hänen palvelutehtävänsä siitä eteenpäin. Hän kuvaa asemaansa eräässä kokoontumisessa sanoen: ”ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa” (1.Kor. 2:3). Ei niin, että Paavaliin palvelutehtävä oli heikko, sitä se todellakaan ollut; kuitenkin hän tunsu itsensä heikoksi. Hän ei enää luottanut omaan vahvuuteensa ja intoonsa Jumalan tahdon täyttämässä. Hänen oman elämänsä voima oli murrettu. Hän tiesi nyt, että se, mitä hänellä oli ja mikä hän oli ihmisenä, oli hyödyllistä vain kun sitä motivoi Jumalan voima. Siten, tästä kerran itseriittoisesta miehestä, jonka riittoisuus muutettiin Jonkun suuremman riittoisuudeksi, tuli kenties kaikkien aikojen hedelmällisin kristitty. Hänestä tuli Jumalallisen voiman, ilmestyksen ja auktoriteetin astia. Hän ei ainoastaan julistanut Kristusta monille omana aikana, vaan vielä nytkin hänen palvelutehtävänsä kantaa yhä hedelmää Uuden Testamentin sivujen kautta.

SEURAKUNNAN ONGELMA NYKYÄÄN

Kristillisessä seurakunnassa on nykyään eräs yleinen ongelma. Nuoret miehet ja naiset ovat uudestisyntyneitä, lahjakkaita, Jumalan kutsumia ja voitelemia palvelutehtävänsä. Heidän lahjansa ovat todellisia. Heidän kutsunsa on aito. Mutta Jumalan valmistava työ heidän elämässään ei ole riittävä. Syistä, joihin perehdymme pian, tällaiset lahjakkaat veljet sysätään usein auktoriteettiasemiin, joihin he eivät ole täysin valmiita. Koska he eivät ole hengellisesti päteviä, heillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin toimia pelkinä ihmisinä. Tällainen maallinen auktoriteetti, joka

tulee Jumalan seurakuntaan, häiritsee Jumalallisen auktoriteetin virtaa, joka on olennainen seurakuntaruumiin kunnolliselle toiminnalle ja se saastuttaa Jumalan työn. Se tuo siihen luonnollisen, inhimillisen elementin, joka ei voi tuottaa mitään hengellistä ja josta tulee ainoastaan este.

Ethän ymmärrä väärin. Nuoret uskovat voivat jossain määrin ilmaista hengellistä auktoriteettia. Niin kauan kuin he toimivat sen palvelutehtävän piirissä, jonka Pyhä Henki heille avaa, asia on kunnossa. Tämä vaikutuspiiri on tietysti alussa pieni ja kasvaa kun uskovien kyvyt ja herkkyys Jumalalle lisääntyvät. Alkaessaan toimia Kristuksen ruumiissa, he usein kuitenkin tulevat asemaan, jossa alkavat yrittää harjoittaa auktoriteettia, joka ylittää pitkälti heidän kapasiteettinsa ja vastaavasti joutuvat perkeleen paulaan (1.Tim. 3:7).

Tämä ongelma näyttää kehittyvän kahdella tapaa. Ensimmäinen skenaario menee jotenkin näin: Nämä uudet käännynnäiset ovat tavallisesti hyvin innokkaita ja heillä on paljon energiaa käytettävänä Jumalan asioihin. Muilta veljiltä ei voi jäädä huomaamatta näissä ihmisissä toimivat lahjat, voitelu ja johtamiskyvyt. Kuten olemme nähneet edellisissä luvuissa, luonnolliset ihmiset toivovat usein maallista auktoriteettia, ”kuningasta”. He haluavat jonkun muun taistelevan taistelut, huolehtivan ongelmista, löytävän Jumalan johdatuksen ja muut sellaiset asiat. Kun he sitten näkevät nuo energiset, joita Jumala käyttää ja joilla on todelliset hengelliset lahjat, he usein työntävät heitä eteenpäin seurakunnassa. He tekevät heistä pastorinsa, vanhimpansa jne. Aivan liian usein he kohottavat heidät yli heidän todellisen hengellisen kapasiteettinsa ja laittavat heidät ”asemiin” seurakunnassa, mistä olemme puhuneet aiemmin.

Tietenkään näillä vastakäänntyneillä ei ole viisautta eikä kypsyyttä tämän vaaran välttämiseksi. He otaksuvat vilpittömästi, että nuo muut, jotka heitä yllyttävät, varmasti tietävät oikean tien. Koska he innokkaita palvelemaan Jumalaa ja tekemään Hänen tahtonsa, niin kuin Mooseskin oli, he sallivat ihmisten laittaa heidät näihin asemiin. Mutta tämä on vakava virhe. Näiden yksilöiden on mahdoton toimia kunnolla, Hengen mukaan. Heillä ei yksinkertaisesti ole Jumalallista valmistamista. Heidän hengellinen herkkyytensä Jumalalle ja epäluottamus omiin kykyihin ei ole vielä täysin vakiintunut. Tällöin heille ei usein jää muuta vaihtoehtoa kuin toimia luonnollisesti, luottaen omiin kykyihin. Tällainen maallinen auktoriteetti saastuttaa seurakunnan

nopeasti.

Jos näillä yksilöillä on vahva persoonallisuus ja paljon energiaa, he saattavat näyttää menestyvän siinä, mitä tekevät, ainakin jonkin aikaa. Muut saattavat ylistää heidän saavutuksiaan. Heidän vaikutusalueensa voi laajentua ja heidän ”palvelutehtävänsä” kasvaa varsin nopeasti. Pian he saattavat olla johtamassa jotakin suurta uskonnollista järjestöä ja vetävät puoleensa monia uusia jäseniä. Kuitenkin Jumalamme ymmärtää syvästi kaikkien töidemme todellisen hengellisen sisällön. Hän hylkää kaiken, minkä olemme tehneet omalla energiallamme ja yrityksellämme. Nämä maalliset asiat tulevat palamaan Kristuksen tuomioistuimen luona. ”Puu, heinät ja oljet” eivät voi kestää tuona päivänä (1.Kor 3:12). Mikään luonnollinen ei tule selviämään.

On myös mahdollista, että Jumala armahtaa näitä nuoria aloittelijoita ja sallii heidän työnsä epäonnistua ja hajota. Hän tekee sen rakastaen, niin etteivät he sotkeudu täysin virheeseensä. Hän toivoo heidän tulevan murtuneisuuden paikalle eteensä. Kuitenkaan monet näistä yksilöistä eivät ymmärrä tätä työtä eivätkä havaitse Jumalan kättä tappioissaan. He vain eivät ymmärrä, kuinka Jumala voisi ”pettää” heidät kun he niin kovasti tekivät työtä Hänelle. Sen seurauksena heistä tulee katkeria ja pettyneitä. Heidän uskonsa haaksirikkoutuu. Monien tällaisten uskovien ainoa opas on se, mitä he näkevät muiden Kristittyjen tekevän ympärillään. Tämän standardin mukaan he eivät ole menestyneet ja he usein uskovat, että Jumala on pettänyt heidät. Joidenkin näyttää olevan hankalaa ohittaa tällainen ymmärrys. He joko luopuvat Herran palvelemisesta kokonaan tai siirtyvät toisiin, aina vain enemmän inhimillisiin menetelmiin saavuttaakseen tulokset, joita heitä opetetaan odottamaan.

Toinen syy, miksi nuoret uskovat tulevat auktoriteettiasemiin (syy, joka usein vaikuttaa yhdessä edellä mainitun kanssa), on se, että he itse hakeutuvat niihin. Nämä ihmiset ovat usein luonnostaan vahvoja ja myös ennen kääntymystään tottuneita luottamaan omiin kykyihinsä. Kun he tulevat seurakuntaan, Jumalalla ei ole vielä ollut aikaa muuttaa tätä tilannetta. Koska he ovat lahjakkaita, kunnianhimoisia ja vielä Jumalan kutsumia, nämä miehet ja naiset luonnollisesti nousevat huipulle kaikissa tilanteissa. Jollei läsnä ole vanhempia, kypsiä uskovia, jotka ovat kokeneet Jumalan murtavan käden elämässään, neuvomassa ja ohjaamassa näitä nuoria, he lähes väistämättä ottavat Jumalallisen auktoriteetin omiin käsiinsä. Nämä uskovat nousevat luonnollisen

voimansa kautta yli oman vaikutusalaansa hengellisesti ja heistä tulee johtajia. Tästä ei tule ainoastaan vakava este seurakunnassa vaan ajan myötä sillä on myös vakava kielteinen vaikutus näin korotettuun henkilöön.

Jotkut nauttivat siitä, että voivat käyttää auktoriteettia muihin. Heidän egoaan kasvattaa huimasti ajatus, että he voivat kontrolloida suuria ihmismääriä. Käännyttyään ja täytyttyään Pyhällä Hengellä he alkavat nähdä Jumalan käyttävän heitä monilla, ehkä ihmeellisillä tavoilla. Heidän on yhtäkkiä helppoa tehdä vaikutus ihmisiin ja vetää puoleensa seuraajia. Heidän hengellisistä lahjoista tulee vain kuorutus heidän inhimillisen luoteenlaatunsa ja kykyjensä kakkuun. Jollei Jumala nujerra ja nöyryytä tällaista luonnollista persoonallisuutta, nämä ihmiset automaattisesti kahmivat niin paljon valtaa kuin pystyvät.

Seurakunta on nykyään täynnä tällaisia johtajia. Jotkut ponnistelevat nähdäkseen kuinka moniin ihmisiin he voivat vaikuttaa. He rehentelevät jokaiselle, joka suostuu kuuntelemaan, kuinka monta ”seurakuntaa” on heidän palvelutehtävänsä ”alla”, kuinka monta ”kotiryhmää” heillä on tai kuinka monta uutta jäsentä he ovat hankkineet. Usein tällaiset yksilöt löytävät keinoja ajaa ulos seurakunnistaan muut, jotka Jumala on nostanut tai kenet tahansa, joka näyttää olevan uhka heidän auktoriteetilleen. Koska heidän auktoriteetillaan on inhimillinen perusta, sitä voidaan puolustaa vain inhimillisin keinoin. Kilpailu, ylpeys, kateus ja monet muut asiat tulevat esiin näissä tilanteissa. Tällainen ”auktoriteetti” on vastenmielistä jokaiselle, jolla on todelliset hengelliset silmät. Nämä uskovat ovat joutuneet perkeleen paulaan.

Auktoriteetin käyttö Kristuksen Seurakunnassa on hyvin syvämerkityksinen asia. Siihen ei tulisi suhtautua kevyesti. Emme ole nyt tekemisissä jonkin maallisen järjestön tai liiketoiminnan kanssa. Vain se, että jollakulla on ”johtamiskykyä” maailmassa ei tee hänestä ollenkaan soveliasta tekemään seurakunnassa mitään. Kuinka meidän tuleekaan lähestyä tätä aihetta Jumalan pelolla! Kuinka paljon meidän ihmisten tuleekaan katua Jumalan auktoriteetin korvaamista omallamme! Se, mitä meidän tulisi rakentaa, on jotakin iankaikkista, taivaallista laatua. Meidän täytyy suhtautua tähän vastuuseen hyvin vakavasti ja auktoriteetin käyttöön vavisten, ettemme turmelisi Kristuksen työtä. Jumalan auktoriteetin väärinkäyttö ja väärinymmärrys on eräs pääsyy siihen, että Seurakunta kokonaisuudessaan on niin alhaisessa hengellisessä tilassa eikä ole

täyttänyt sille annettua tehtävää suhteessa maailmaan.

JUMALAN PALVELIJAT TARVITSEVAT VALMISTAMISEN

Maanpäällisen palvelutehtävänsä aikana Jeesus opetti opetuslapsilleen monia asioita. Yksi hänen opetusmenetelmistään oli kuvien tai esimerkkien antaminen. Kerran ne kaksitoista huomasivat, että ihmiset, joita Jeesus palveli, alkoivat tulla nälkäisiksi. Oli jo myöhä ja heillä ei ollut mitään syötävää. Jeesus käytti tämän tilaisuuden näyttääkseen heille jotakin syvällistä. Hän vastasi ongelmaan kertomalla opetuslapsille, että heidän tulisi täyttää tämä tarve. ”Mutta”, he vastustivat, ”Meillä on vain vähän ruokaa (viisi leipää ja kaksi kalaa), miten me voimme tehdä sillä mitään?”. Jeesus pyysi heitä tekemään suunnattoman tehtävän, ja he kykenivät huomaamaan, että luonnollisen kykynsä mukaan se oli mahdotonta. Silti Hän otti sen, mitä heillä oli, käsiinsä ja mursi sen. Rouskis, rouskis, murenee -voin kuvitella heidän hämmästyksensä. Kun Hän oli lopettanut, kaikille oli enemmän kuin tarpeeksi.

Näin Jumala sitten toimii seuraajiensa kanssa. Hänen ohjeensa meille on julistaa Häntä kansan paljoudelle. Mutta se, mitä meillä on luonnostaan, ei riitä tuohon työhön. Edes Jumalan antamilla kyvyilläkään emme kykene tekemään palvelusta kuin vain hyvin harvoille ihmisille alussa. Meidän vähät leipämme ja kalamme eivät voi koskaan täyttää suurempaa tarvetta ennen kuin Vapahtajamme on murtanut ne käsissään. Jumalan täytyy tehdä murtamistyö elämässämme. Se on ainoa tie siihen, että voimme olla väkevästi käytössä, astia yliluonnolliselle auktoriteetille. Luonnollinen voima täytyy murskata ja kokonaisuutemme murtua korjauskelvottomaksi. Silloin ja vain silloin olemme soveliaita Jumalan käyttöön mittavammalla tavalla.

Kuulostaako tämä karkealta? Vaikuttaako se vaikealta? Sitä se onkin! Kenelläkään Herran todellisista palvelijoista ei koskaan ollut helppoa tietä. Kuoleminen ei ole koskaan mukavaa, mutta se on ainoa tie. Luonnollisen voimamme eliminointi on ainoa mahdollisuus. Jos meitä ei syvällisesti kosketeta tällä tavoin, niin vaikka yritämme parhaamme mukaan tehdä oikein, liha tulee esiin. Usein emme tiedosta ollenkaan, kun se tapahtuu. Hengellinen kypsymättömyytemme sokaisee meidät siltä, miten asenteemme ja toimintamme ilmenevät muille ja hengelliselle maailmalle. Meillä ei usein ole käsitystä oman voimamme tai meissä vaanivan pahan syvyydestä. Siksi meillä ei ole aavistustakaan siitä,

miten kipeästi Jumalan käden tarvitsee murtaa meidät. Mutta Mestariimme tuntee meidät läheisesti ja näkee selvästi muutosta tarvitsevat elämän alueemme. Sen vuoksi ”itsen” elämän täytyy kuolla. Jos se jää eloon, se tulee aina näkyviin ja turmelee Jumalan työn.

Kaikki ne, joita Jumala käyttää suuresti, käyvät läpi joitakin pimeitä, vaikeita, tuskallisia aikoja. Kyse ei ole siitä, että Jeesus on vihainen meille tai että olemme tehneet syntiä Häntä vastaan jollakin tavalla. Ei, nämä kokemukset ovat niille, joita Hän rakastaa erityisesti. Ne ovat koettelemuksen hetkiä niille, jotka on valittu olemaan Hänen voimansa ja auktoriteettinsa astioita. Epäilemättä näille yksilöille tulee aikoja ja tilanteita, jolloin he ajattelevat, että he eivät vain pysty enää menemään eteenpäin. He saattavat uskoa, että he eivät voi kestää kokemaansa vaikeutta ja kipua enää hetkeäkään. He eivät löydä ulospääsyä. Kuitenkin Jumala jotenkin suo heille juuri tarpeeksi armoa, että he selviävät hengissä. Jokaisen pimeän hetken ja myllerryksen aikana Hän on läsnä ja vie niiden läpi. Pitkin matkaa he odottavat Hänen vapauttavan heidät tilanteestaan, eivätkä tajua, että Jeesus vapauttaa heidät heistä itsestään tuon tilanteen kautta. Itse asiassa Hän on luultavasti sallinut näiden olosuhteiden tuoda heidät juuri sellaiseen paikkaan, että Hän voi suorittaa murtamistyönsä heissä.

Älkäämme ajatelko sellaisina aikoina, että Jumala on hylännyt meidät. Asia on juuri päinvastoin. Nämä kokemukset ovat todella Jumalallisen rakkauden ilmestys. Hän valmistaa palvelijoitaan niin, että he tulevat olemaan äärettömän hyödyllisiä Hänelle. Ei yksinkertaisesti ole toista tietä. Jos luonnollinen elämä säilyy, se on aina este ja ongelma. Paavali, apostoli, näyttää kuvaavan juuri tällaista koettelemuksen hetkeä kun hän kirjoittaa: ”Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut. Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme näkyviin.” (2. Kor.4:8-11). Sen, että myös hän koki tällaisia asioita, tulisi olla suuren lohdutuksen lähde meille.

Ymmärrättehän, rakkaat ystävät, että tämä ei ole sellainen työ, jonka voit tehdä itsellesi. Luonnollisen voiman murtamista ei voi tehdä luonnollinen ihminen. Vain Jumala voi tehdä tämän työn henkilön sisällä,

ja Hän tekee sen omalla tavallaan ja omalla ajallaan. Kaikki, mitä me voimme tehdä on antaa itsemme Hänelle täysin, pitämättä mistään kiinni, ja antaa Hänelle lupa tehdä elämässämme, mitä ikinä Hän haluaa.

Murtamiskokemus vie aikaa. Vuosien valmistamistyölle Savenvalajan kasissa ei ole mitään korviketta. Silti tämä ajanjakso ei ole kaikilla sama. Joidenkin kohdalla Jumala voi tehdä työtään vähitellen vuosien aikana, ja näillä Jumalallisen auktoriteetin käyttö myös laajenee hitaasti. Toisten kohdalla Mestari voi nähdä sopivaksi asettaa heidän koettavakseen erityisen ajan, jolloin Hän tekee dramaattisen murtamistyön. Kun näin tapahtuu, jokainen ympärillä oleva huomaa valtavan nopean muutoksen henkilön luonteessa ja persoonallisuudessa. Luultavasti pian tämän jälkeen Jumala alkaa käyttää heitä paljon väkevämmällä tavalla. Mutta miten tahansa Hän tekeekään työtään elämässämme, Hän valitsee tavan ja Hän toimii. Meidän osamme on yksinkertaisesti olla alamainen ja tottelevainen Hänelle.

Nämä siis ovat edellytykset Yliluonnollisen auktoriteetin välittämislle: olla Jumalan kutsuma, voitelema ja valmistama. Mitään näistä ei voida ohittaa. Epäilemättä Jumala voi ja haluaakin käyttää meille antamiaan lahjoja ja myös jossakin määrin luonnollisia kykyjämme, joilla Hän on meidät varustanut. Kuitenkaan mikään näistä ei voi olla kovinkaan paljon Hänelle hyödyksi, kunnes meidän voimamme on kulutettu loppuun ja Hän hallitsee täysin. Joitakin niistä asioista, joita me saattaisimme pitää kaikkein vahvimpina puolinamme, on Hänelle itse asiassa vähiten hyötyä, koska niissä on yhä inhimillinen voima mukana. Useimmiten niillä alueilla, joissa olemme heikkoja, Hänen voimansa voi virrata. Jos taas pysyt ”kokonaisena”, sinusta on vain vähän hyötyä Jumalalle.

HENGELLINEN AUKTORITEETTI OSA 4

David W. Dyer

PALVELIJAN MUOTO

Olemme tässä artikkelisarjassa keskustelleet aiheesta hengellinen auktoriteetti. Olemme tutkineet yhdessä kahta maan päällä tänä päivänä olevaa auktoriteettityyppiä: asemallista, delegoitua auktoriteettia ja hengellistä, ”välitettyä” auktoriteettia. Olemme selvittäneet, miten välttämätöntä on kyetä tunnistamaan aito hengellinen auktoriteetti ja erottamaan se maallisesta lajista. Ja olemme nähneet miten Jumala valmistaa astiansa ja sitten ilmentää

Itsensä heidän kauttaan seurakunnalle.

Kaikki tämä mielessä pitäen tulemme erään erityisen tärkeän kysymyksen eteen auktoriteettia koskien. Se on: mitkä ovat henkilön motiivit auktoriteetin käyttöön? Kun joku toimii tai puhuu auktoriteetilla, on taustalla väistämättä jokin tarkoitus. Lisäksi nämä motiivit paljastavat selvästi auktoriteetin lähteen. Esimerkiksi, kun vaikutteet ovat Jumalalta, auktoriteetti on Hänen. Hän on se, joka ilmestyy. Toisaalta, kun yksilössä herää halu dominoida, on mukana varmasti itsekästä kunnianhimoa. Siksi esille tuodun auktoriteetin takana olevien motivaatioiden ymmärtäminen, sekä omiemme että muiden, voi olla arvokas työkalu auktoriteetin lähteen ymmärtämiseksi. Muistakaamme, että ihmissydämen ajatukset ja aikomukset (etenkin omamme) ovat usein hyvin vaikea nähdä. Sen vuoksi on erittäin tarpeellista, että avaamme vilpittömästi sydämemme ja mielemme Pyhän Hengen valaistavaksi ja nöyryyimme Hänen edessään tutkiessamme Kirjoituksia yhdessä.

Koska Herramme Jeesus Kristus oli ylivoimaisesti paras esimerkki oikeasta hengellisestä auktoriteetista, tarkastelkaamme yhdessä Hänen elämänsä ja opetustaan. Kun Jeesus kulki maan päällä opetuslastensa kanssa, hän käytti suuren osan ajastaan opettaen heitä. Hänen opetusmenetelmänsä olivat moninaiset ja yksilölliset. Usein Hän opetti heitä niin havainnollisesti kuin sanoillakin. Juuri ennen Jeesuksen työn huipentumaa maan päällä, Hän päätti suorittaa voimallisen havaintoesityksen auktoriteettiin liittyen. Ajankohta, jonka Hän valitsi tälle toiminnalle, Hänen palvelutyönsä huipentuma, on todistus siitä suunnattomasta tärkeydestä, jonka Hän tähän aiheeseen liitti.

Heidän aterioidessaan, Jeesus nousi pöydästä, riisui päällysvaatteensa ja vyötti ylleen liinavaatteen. Hän puki itsensä niin kuin palvelija. Sitten Hän eteni suorittaakseen alhaisimman orjan tehtävän: Hän pesi opetuslastensa jalat. Tässä oli lihaksi tullut Jumala, maailmankaikkeuden Luoja, Hän, jolla oli oikeus käyttää kaikkea auktoriteettia, toimimassa henkilökohtaisen apulaisen tavoin. Epäilemättä Hän yritti välittää ylen tärkeän sanoman. Hän osoitti niin painokkaasti kuin pystyi hengellistä auktoriteettia käyttävien ja hengellisten johtajien oikean asenteen ja aseman. Suorittaessaan tätä tehtävää Hän sanoi: ”Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja

opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.” (Joh. 13:13-15). Hän sitten päättää tämän sanoman sanoen: “Jos te tämän tiedätte, niin olette autuaat, jos te sen teette. (jae 17)

Tästä meille sitten paljastuu oikean hengellisen auktoriteetin raamatullinen motivaatio. Niiden, joita Jumala käyttää välittämään auktoriteettiaan, tulee olla palvelijoita. Heidän asenteensa ja mielenlaatussa eivät ole itsensä ylentäminen ”joksikin”, s.o. mestareiksi ja herroiksi, vaan alhaisimman aseman ottaminen. Heidän tulee käyttää Jumalan antamia lahjojaan muiden palvelemiseen sen sijaan että korottaisivat itseänsä. Jeesuksen toiminnot ovat paljon enemmän kuin vain perusta uudelle jalkojenpesuseremonialle seurakunnassa. Tässä meidän Jumalallinen Opettajamme on osoittanut meille suunnattoman periaatteen, joka hallitsee kaiken hengellisen auktoriteetin käyttöä Hänen kansansa keskuudessa.

Mitä tämä tarkoittaa meille käytännössä? Se tarkoittaa sitä, että kun Jumala alkaa käyttää joitakin auktoriteettinsa kanavana ja sen seurauksena he alkavat kohota muiden ihmisten silmissä, niin heillä itsellään ei ole mitään mielenkiintoa tällaiseen kohottamiseen. Heidän sydämensä eivät ole kiinnitettyjä heihin itseensä tai jonkinlaiseen ”asemaan” vaan ne ovat sen sijaan taipuneet muiden palvelemiseen. He ovat Jumalan nöyryyttämiä, ja niin heistä on tullut palvelijoita, sanan jokaisessa merkityksessä. Heidän elämänsä päämääränä ei ole enää tulla itse ”joksikin” seurakunnassa, vaan nostaa muita ylös, jotta he olisivat sitä, mitä Jumala haluaa heidän olevan. ”Itse” ei toimi enää motivaationa. Sen sijaan muiden hyvästä on tullut heidän toimiaan hallitseva dominoiva voima. Nämä ihmiset ovat todella ymmärtäneet Jumalan sanoman ja heistä on siksi tullut erittäin hyödyllisiä Hänen valtakunnassaan. Vaihtoehtoisesti, jos jollakulla ei sydämensä syvyydessä ole tätä asennetta, hän ei silloin ole aidosti sovelias hengelliseen palvelutehtävään.

Ne, jotka ovat todella Jumalan välineitä, eivät yritä “rakentaa omaa palvelutehtäväänsä”. Heidän motivaationsa ei ole koskaan ”rakentaa suurempi seurakunta kuin jollakulla toisella” tai pitää niin monia kuin voivat omassa vaikutuspiirissään. He eivät luo omia imperiumeja tai valtakuntia käyttämällä Jeesuksen nimeä ja Jumalan sanaa naamiona itseään palvelevalle elämiselle. Nämä eivät ole ihmisiä, jotka nauttivat

muiden kontrolloimisesta eikä kylpemisestä sellaisessa tunteessa, että on ”Jumalan mies tai nainen”. He ovat yksinkertaisesti palvelijoita, jotka työskentelevät muiden hyväksi. Tällainen auktoriteetti ei ole koskaan kovaa tai vaativaa, koska sitä ilmentävä henkilö ei odota saavansa siitä mitään henkilökohtaisesti. Se on auktoriteettia, jolla on kaikesta inhimillisestä täysin eroava motivaatio. Tällainen johtajuus voi tulla ainoastaan toisesta lähteestä. Siinä näkyy Jumalan oikea luonne.

UUDEN TESTAMENTIN ”ARVONIMET”

”Arvonimet”, joita Uusi Testamentti käyttää kuvaamaan Jumalan palvelijoita heijastavat em. totuutta vahvasti. Alkuperäisestä tekstistä puuttuu täysin ajatus, että miehet ja naiset seurakunnassa hallitsisivat ja vallitsisivat toisiaan. Monessa tapauksessa kuitenkin terminologian todellista merkitystä on väännelty suuresti tai se on jopa kokonaan kadoksissa nykyiseltä sukupolvelta. Ehkäpä paras esimerkki tästä ongelmasta on sana ”minister” [palvelija, pappi; esimerkki avautunee vain englanninkieliselle lukijalle, suom.huom.] Nykyään ”minister” on se, joka ”johtaa” seurakuntaa. Tällä henkilöllä on virallinen arvonimi, uskonnollinen asema, ehkäpä myös tiettyjä erityisiä vaatekappaleita, joita hän käyttää erottautuakseen muista, ja yleensä ottaen hänet on kohotettu muiden yläpuolelle. Usein jäseniltä odotetaan suuriasteista kunnioitusta; samantyylistä kuin voi antaa poliittisesti arvovaltaiselle henkilölle.

Kuitenkin se, mitä Raamattu paljastaa ”minister” -sana merkityksestä on kovin toisenlainen. Kreikassa on oikeastaan kolme eri sanaa, jotka käännetään täksi yhdeksi englannin sanaksi ”minister”. Ensimmäinen on DIAKONOS. Se tarkoittaa ”palvelija” tai ”apulainen”. Toinen sana LEITOURGOS viittaa johonkuhun, joka palveli yleisöä erityisellä kyvyllään omalla kustannuksellaan. Kolmas sana HUPERTES tarkoitti alun perin ”alisoutaja”, mikä oli alempiasteinen merimies. Se tarkoitti myöhemmin mitä tahansa toisen johtamaa käskynalaista toimintaa. Eräät muut sanat, jotka liittyvät hengellisen palvelun ajatukseen ovat: DOULOS, ”kahleorja”; OIKETES, ”kotitalouspalvelija”; MISTHOIS, ”palkattu palvelija” ja PAIS, ”palveluspoika”. (Määritelmät Vine’s Expository Dictionary of New Testament Words -sanakirjasta.)

Missään näistä sanoissa mikään ei viittaa siihen käsitykseen, jonka tapaamme yleisesti seurakunnissa nykyään. Palvelijat eivät kerro niille, joita he palvelevat, mitä heidän tulee tehdä. He eivät ole niitä, jotka hallitsevat ja vallitsevat muita. Sen sijaan heidän tehtävänsä on olla

apuna muille palvelemalla heitä alhaiseen tyyliin. Näistä termeistä ei löydy itsen korottamista, ei maailman silmissä kohoamista eikä mitään erityistä sosiaalisen kunnioituksen asemaa. Itse asiassa asia on juuri päinvastoin. Tällaisen terminologian käyttö viittaa siihen, että nämä henkilöt ovat nöyryyneet ja heistä on tullut aitoja palvelijoita seuraamalla Herramme Jeesuksen koko elämän esimerkkiä (Fil. 2:8). Tästä lyhyestä selvityksestä ilmenee, että sanan ”minister” käyttö tämän ajan seurakunnassa on niin väärin sovellettu, että se tarkoittaa käytännössä katsoen vastakkaista kuin mitä se tarkoitti Jeesuksen aikana.

PALVELUTOIMINNOT

Uskon, että meidän kaikkien on aika tutkia vakavasti uudelleen käsitystämme siitä, mitä Jumala yrittää välittää meille sanassaan. Kun käytetään sellaisia termejä kuin apostoli, profeetta, palvelija, vanhin jne., niin mikä tarkalleen on Mestariumme ajatus niiden takana? Edellä käymästämme keskustelusta on selvää, että ne eivät voi olla arvonimiä tai merkkikylttejä, jotka puhuvat erityisistä tärkeistä asemista tai ”viroista” seurakunnassa. Se olisi suoraan ristiriidassa Jeesuksen selvän opetuksen ja esimerkin kanssa. Siksi meidän täytyy jatkaa etsimistä, kunnes näemme Jumalan valossa ilmestyksen, joka on sopusoinnussa kaikkien Kirjoitusten kanssa. (On syytä huomata, että sanalle ”virka” (office), joka on joissakin englanninkielisissä Raamatun käännöksissä viittaamassa kaitsijoiden ja seurakuntapalvelijoiden palvelutehtävään (1.Tim3:1; 3:10:3:13), ei oikeasti ole mitään vastinetta alkuperäisessä kreikassa vaan se on kääntäjien keksintö.) [Sama pätee myös joissakin suomalaisissa Raamatun käännöksissä; suom.huom.]

Sen sijaan, että sanoja ”seurakuntapalvelija” (”minister”), ”apostoli” ja ”vanhin” pidettäisiin asemallisina arvoniminä, niiden voitaisiin yksinkertaisesti ymmärtää olevan kuvauksia tietyistä palvelutoiminnoista Kristuksen ruumiissa. Sitä kuvataan parhaiten ehkä käyttämällä maallisia analogioita, koska meillä ei ole niihin liittyen mitään uskonnollisia ennakkokäsityksiä. Esimerkiksi kuka tahansa voi mennä kalaan. Mutta jos joku kalastaa usein ja hänestä tulee taitava kalastamisessa, niin sitten voisi sanoa, että hän on ”kalastaja”. Se ei ole hänen arvonimensä ja jonkinlainen asema vaan kuvaus siitä, mitä hän tekee. Samalla tavoin monet osaavat korjata vuotavan hanan, mutta kun he tekevät säännöllisesti sellaista työtä ja tulevat hyväiksi

siinä, mitä tekevät, silloin heitä pidetään ”putkimiehinä”. Sama pätee seurakunnassa. Jumala on antanut jokaiselle erityisiä tehtäviä. Saatamme kutsua niitä nykyään ”palvelutehtäviksi”. Ne ovat ainutlaatuisia palvelualueita, joiden kautta ravitsemme Kristuksen ruumista. Kun Jumala käyttää säännöllisesti jotakuta profetian alueella ja hänet tunnetaan tämän lahjan käyttäjänä, niin silloin häntä voidaan kutsua profeetaksi. Kun Jumala lähettää jonkun erityisesti perustamaan ja ruokkimaan seurakuntaa, niin silloin hän tulee tunnetuksi apostolina, joka tarkoittaa ”lähetetty”.

Kun nämä sanat, joita nykyään seurakunnassa ajatellaan arvoniminä tai asemina, nähdään pelkästään palvelutoimintojen kuvauksina, niin kaikki ristiriita Jeesuksen opetusten kanssa häviää. Sen sijaan, että ne olisivat keino korottaa tiettyjä lahjakkaita yksilöitä muiden yläpuolelle, ne ovat yksinkertaisesti keino kuvata minkä tyyppisiä palvelijoita nämä ihmiset ovat. Tämä ajatus saa vahvasti tukea, kun tutkimme, miten näitä sanoja ei käytetä Uudessa Testamentissa. Esimerkiksi Kirjoitukset eivät koskaan käytä fraasia ”Apostoli Paavali”, korostaen siten arvonimeä. Sen sijaan luemme ”Paavali, apostoli”, palvelija, jonka Toinen on lähettänyt suorittamaan palvelua Hänen seurakunnalleen. Emme koskaan tapaa ”Vanhin Pietaria”, ”Pastori Jaakobia” [”Reverend James”]; ”reverend” - sana, joka on kirjaimellisesti ”kunnianarvoisa”, ei liene suomessa vastinetta vaan se käännetään ”pastoriksi”; suom. huom.] tai ”Pastori Johannesta” pyhässä sanassa. Jumalalla on mielessä jotakin täysin erilaista kuin tällainen.

Näitä erilaisia palvelutehtäväkuvauksia ei siis käytetä arvoniminä Uudessa Testamentissa ja Jeesus jyrkästi kielsi arvonimien käytön seuraajiensa keskuudessa. Kun Hän sanoi opetuslapsilleen: ”isäksenne älkää kutsuko ketään” (Matt.23:9), se ei ollut vain kielto käyttää yhtä yksittäistä sanaa. Se oli selvästi opetus sitä vastaan, että yksilö nostetaan merkittävään asemaan arvonimeä käyttämällä. Hän selittää sanomalla: ”te olette kaikki veljiä”. Olette kaikki tasaveroisia. Olette kaikki samalla tasolla. Kenestäkään ei tule koskaan isompaa, parempaa tai suurempaa kuin toisesta. Hän vahvistaa tämän totuuden vaatimalla: ”älkää antako kutsua itseänne rabbiksi [’teacher’] tai mestareiksi” (joissakin muinaisissa kreikan teksteissä on ’johtaja’ ’mestarin’ sijasta) (Matt 23:7-10). Tämä osoittaa selvästi, että kaikki erityisten sanojen käyttö erottamaan tai nostamaan yksi uskova toisen yläpuolelle on vastoin selvää Jumalan sanan opetusta. Ylistys Jumalalle, kaikki arvonimet on varattu Jeesukselle! Hän on ”kuningasten Kuningas” ja

”herrojen Herra”.

JUMALALLINEN JÄRJESTYS

Kristillisissä piireissä monet opettavat nykyään jumalallisesta järjestyksestä. Perusajatus tämän opetuksen taustalla näyttää olevan, että Jumalan seurakunnan sisällä on olemassa tietynlainen hierarkia, eräänlainen käskytyshierarkia, ja kun me tunnustamme sen, alennumme ja ”menemme linjaan”, niin täytämme Jumalan tahdon ja koemme siunauksen. Tässä ”käskytyshierarkiassa” apostolit ovat huipulla, sitten tulevat profeetat, evankelistat jne. Toiset ryhmät laittavat ehkä ”pastorin” johtajaksi, seuraavaksi vanhimmat hänen alapuolelleen, sitten diakonit, pyhäkouluopettajat ja niin edelleen linjassa alaspäin. Vaikka tähän teemaan on monia variaatioita niin perusoleelliset ovat yleensä samat: seurakunnan sisällä on tietynlainen pyramidirakenne, vastaavanlainen kuin maallisessa yhdistyksessä tai hallituksessa. Lisäksi väitetään, että tämän rakenteen kautta Jumala johtaa kansaansa.

Luetaanpa yhdessä Raamattua tämä mielessä pitäen. ”Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: ’Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herraina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niin kuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä’” (Matt.20:25-28). Luokkaan selonteosta huomaamme, että näitä herraina hallitsevia kuninkaita sanottiin ”hyväntekijöiksi”. Toisin sanoen, he hallitsevat alapuolellaan olevien ”hyväksi”. Tähän ajatukseen liittyen Jeesus sanoo: ”Mutta älkää te niin; vaan joka teidän keskuudessanne on suurin, se olkoon niin kuin nuorin, ja johtaja niin kuin se, joka palvelee.” (Luuk.22:25-27).

Tästä löydämme aidon jumalallisen järjestyksen. Seurakunnan tien tulee olla täsmälleen vastakkainen maailman tielle. Maailmassa on hierarkia ja käskytyshierarkia, mutta Jumalan seurakunnassa ei pitäisi olla mitään sellaista. Tällaisen toiminnan on Jumalamme jyrkästi kieltänyt! Sillä ei ole väliä, mitä muut tekevät. Meidän aikamme suosittu käytäntö tai tapa ei vaikuta asiaan mitenkään. Meidät on kutsuttu tottelemaan Jeesusta. Monet meistä yleisesti toteavat, että uskomme Raamattua ja, että sinne taltioidut sanat ovat suurin auktoriteetti. Kuinka sitten

voimme sallia yleisen mielipiteen ja yleisten menetelmien määrätä Herralle tekemäämme työtä?

OIKEA JOHTAJUUS

Tämä on Jumalan suunnitelma. Niillä, joita Jumala käyttää välittämään auktoriteettiaan on täysin erilainen asenne kuin niillä, joilla on auktoriteettia maailmassa. Heillä ei ole mitään aikomusta ”käyttää auktoriteettia” toiseen veljeen tai sisareen, vaan he yksinkertaisesti välittävät Jumalan tahdon Hänen johtamisensa mukaan. Nämä miehet ja naiset eivät koskaan tule asemaan, jossa olisivat korkeammalla kuin toiset tai heidän ”yläpuolellaan” vaan he ovat palvelijoita, jotka käyttävät lahjojaan muiden rakentamiseen. Paavali itse sanoo hänen kauttaan ilmentyvistä auktoriteetista: ”ei niin, että tahdomme vallita teidän uskoanne, vaan me yhdessä autamme teitä teidän iloonne” (2.Kor.1:24). Vaikka jotkut englantilaiset Raamatun käännökset kääntävät 1.Tess.5:12 siten, että ikään kuin joku olisi toisen ”yläpuolella” Herrassa, niin tässä käytettävä kreikan sana on PROISTEMI, joka tarkoittaa pohjimmiltaan ”johtaa”, eikä hallita. [Suomalaisessa käännöksessä (1938) tämä kohta onkin käännetty ”johtajanne”; suom. huom.] Niin kuin olemme nähneet: koko Jeesuksen ja Raamatun konsepti on tulla palvelijaksi eikä hallitsijaksi. Vaikka jotkut voivat olla edellä toisia hengellisessä kypsyydessä, niin se ei merkitse, että heidän tulisi hallita Kristuksen ruumista.

Ehkäpä nyt olisi hyödyllistä tarkastella, mitä tarkalleen ottaen johtajuuden konsepti pitää sisällään. ”Johtaa” raamatullisessa mielessä ei tarkoita käskemistä, määräämistä tai millään tapaa auktoriteetin käyttämistä ”yli” jonkun. Sen sijaan se tarkoittaa, että joku kulkee edellä esimerkkinä. Muut, nähdessään tämän esimerkin, tajuavat, että se on Jumalasta ja seuraavat. Juuri tällä tavoin oikea paimen toimi Jeesuksen päivinä. Hän kehitti läheisen suhteen eläimiinsä. Ne tunsivat hänet hyvin ja luottivat häneen. Siksi, kun hän jätti lauman, se seurasi häntä kokemukseensa luottaen, että hän johti sitä vihreämmille niityille. Nämä paimenet eivät ajaneet lampaita takaapäin. He eivät lähettäneet käskyä lampaille siirtyä tiettyyn paikkaan. Heidän esimerkkinsä ja uskollisuutensa teki heistä johtajia. Tätä on Uuden Testamentin auktoriteetti. Se on rakkauden palvelua, Jumalan tahdon osoittamista esimerkillä ja uskollisuudella.

On mielenkiintoista, että Jumala valitsi sellaisten termien käytön kuin

“vanhimmat” ja “isät” kuvaamaan niitä, jotka olivat kypsempiä Herrassa. Nämä termit (vastakkaisena esim. ”kenraalille” tai ”kuvernöörille”) valittiin huolellisesti välittämään Jumalan ajatus. Jos ajattelet asiaa, tajuat, että isänä tai isoisänä olemiseen liittyy tärkeä näkökanta, joka on kovin erilainen kuin määräysvaltaa pitävällä. Yksinkertaisesti sanottuna: isällä on mielessä lastensa hyvinvointi. Hyvälle isälle ei ole mikään ongelma, jos hänen lapsistaan tulee suurempia kuin hän. Itse asiassa se on hänen tavoitteensa. Hän on ainoastaan iloinen, jos he voivat olla paremmin koulutettuja, onnellisempia, rikkaampia, jos heillä on parempi koti ja elämä. Hänen tavoitteensa on palvella heitä ja auttaa heitä menestymään kaikilla alueilla. Isien tulee olla hyvin todellisella tavalla lastensa palvelijoita.

Vastaavasti jokaisen Jumalan tosi palvelijan päämääränä on rakentaa muita. Hänen työnsä on ilmentää Jeesuksen todellisuutta heille tavalla, joka rohkaisee heitä tulemaan todellisiksi opetuslapsiksi. Tehtävämme on palvella muita, ei itseämme. Etuoikeutemme on rohkaista muita seuraamaan Jeesusta sellaisella tavalla, että, jos mahdollista, heistä voisi tulla ”suurempia” kuin me olemme. Jos heistä tulee viisaampia, voimakkaampia, enemmän Jumalan käyttämiä tai tunnetumpia, niin sen tulisi meille suurimman siunauksen lähde. Koska me olemme heidän palvelijoitaan, meille on vain ilo kun heidät korotetaan. Tämä on palvelutehtävämme täyttymys: auttaa muita tulemaan kaikeksi, joksi Jumala haluaa heidän tulevan.

Asetetaanpa tämä sitten vastakkain sen kanssa, mitä maailmassa tapahtuu tänä päivänä. Poliitikassa, liiketoiminnassa, urheilussa, teatterissa ja kaikissa muissa toiminnoissa ihmiset kapuavat huipulle. He haluavat olla suurimpia ja parhaimpia, rikkaimpia tai kuuluisimpia. Monesti tästä kilpailusta olla suuri tulee langenneen ihmisluonnon ruma ilmentymä. Valtataisteluista, valheista ja petoksesta tulee osa prosessia. Eteenpäin pääsyssä on täysin välttämätöntä, että heikkoutta tai epäonnistumista ei myönnetä eivätkä muut saa tietää, mitä sinulle oikeasti kuuluu. Ulkoisista puitteista tulee todellisuutta tärkeämpää, koska ne tekevät vaikutuksen muihin. Siten tekopyhyys rehoittaa. Lyhyesti sanottuna, monet tämän maapallon asukkaat ovat päivittäin mukana valtataistelussa. He yrittävät nousta muiden yläpuolelle ja samaan aikaan he yrittävät estää muita voittamasta itseään ja painavat heitä alas.

MIKÄ ON MEIDÄN NYKYINEN TILAMME ?

Millainen on sitten nykyinen tilanne seurakunnassa? Kumpaan kahdesta yllä olevasta esimerkistä voisimme verrata käytäntöjä, joita kohtaamme Jumalan huoneessa? Surullista kyllä, usein jälkimmäinen näistä kahdesta kuvaa tilannetta seurakunnassa. Ihmisen halu korottaa itseään löytyy monista saarnastuoleista. Taipumus pitää muut matalana löytyy myös. Halu tulla yhä vaikutusvaltaisemmaksi ja kuuluisammaksi motivoi monia työntekijöitä nykyään. Meidän aikamme normi on todeta ”kuinka monta ihmistä” johtajalla on ”hänen” seurakunnassaan. Kuinka moneen seurakuntaan hänen palvelutehtävänsä ulottuu? Mitkä ovat lukumäärät? Kuinka paljon on menestystä? Kuinka suureksi tämä ”palvelija” on tullut?

Tässä käytännössä on menty niin pitkälle, että ymmärtääkseni joissakin Raamattukouluissa opetetaan tulevaisuuden johtajille jopa erityisiä tekniikoita, joilla he voivat ylläpitää auktoriteettiaan. Niissä ymmärretään aivan liian hyvin, että jos ihmiset näkevät näiden johtajien inhimillisen puolen, niin heillä on vaikeuksia tunnistaa näiden auktoriteetti. Niinpä niissä opetetaan heitä pysymään etäällä seurakunnasta. Heitä kehoitetaan olemaan ystäväystymättä ”riviseurakuntalaisten” kanssa ja pitämään henkilökohtaiset ongelmansa vain omana tietonaan. Jos he eivät tee näin, niin ihmiset eivät kunnioita heitä tai tottele heidän auktoriteettiaan. Tällaisesta ei ainoastaan seuraa vääränlaisen auktoriteetin asettaminen seurakuntaan, vaan se myös tuomitsee tällä tavoin kuormitetun johtajan eristyneeseen ja siksi vaillinaiseen kristilliseen kokemukseen. Tällainen maallinen auktoriteettityyppi on täysin vieras Uuden Testamentin seurakuntakäsitykselle.

On myös tavallista tavata kristityt johtajat taistelemassa asemansa säilymisen puolesta seurakunnassa. Kun Jumala alkaa nostaa jotakuta toista seurakunnassa, ja muut alkavat tunnistaa ja kunnioittaa tätä sellaisena, jolla on sanoma Jumalalta, niin seurakunnan johtaja saattaa etsiä keinon päästäkseen eroon tuosta henkilöstä. Hänet lähetetään Raamattukouluun. Hänen annetaan hankkia oma seurakuntansa. Häntä syytetään kapinallisuudesta ja hänet heitetään ulos. Kaikki menetelmät ovat O.K., kunhan johtajan asema pysyy ennallaan. Syytökset, pelot ja kilpailu muodostavat kaikki lihallisen valtataistelun perustan.

Oikea hengellinen auktoriteetti taas virtaa Jumalasta. Kenenkään, jota Jumala todella käyttää, ei tarvitse koskaan taistella saavuttaakseen aseman tai palvelutehtävän. Jeesus on se, joka nostaa johtajia

kansansa keskuudesta. Aidot johtajat eivät koskaan nosta itseään omilla saarnauskyvyillään, opetuskyvyillään tai yleensäkin vaikuta niin muihin, että he ajattelisivat heistä hyvää. Esimerkiksi Kuningas Daavid oli alhainen paimen, mutta Herra valitsi hänet johtamaan kansaansa. Monet profeetoista eivät olleet ketään eivätkä mitään, ennen kuin Jumala kosketti heidän elämäänsä ja alkoi virrata heidän kauttaan. Palvelutehtävä ei ole kunnianhimon tuote vaan seuraus läheisyydestä Jumalan kanssa. Ne, joita Jumala todella käyttää ovat niitä, jotka palvelevat muita enemmän kuin omaa egoansa. Nämä työt kestävät tuomiopäivän koetuksen.

Meidän ei ole koskaan myöskään tarvis puolustaa "asemaamme" tai palvelutehtäväämme. Todellisella palvelijalla ei ole asemaa puolustettavana. Hän yksinkertaisesti Jumalan päätöksen mukaisesti on joko käytössä tai ei, niin kuin hänen Mestarinsa parhaaksi näkee. Kun Mooseksen johtajuus haastettiin, hänen vastauksensa oli langeta kasvoilleen Jumalan eteen. Hän tiesi, että Herra häntä käytti ja Hänen voimansa häntä ylläpiti. Inhimillinen voima ja järkeily vain saastuttaisivat sen todistuksen, jonka Jumala hänen kauttaan antoi. Jumala puolustaa sitä, mikä on aidosti Hänestä. Mikään ei estä Hänen tahtoansa toteutumasta ajan saatossa. Koskaan ei tarvita inhimillistä pinnistystä varmistamaan Jumalan työtä.

Yhteenotot, riidat, väittelyt, valtataistelut jne. ovat lihan tekoja. Alhaisuus, sävyisyys ja nöyryys ovat todiste Pyhästä Hengestä. Jos me puremme ja syömme toisiamme, se aiheuttaa varmasti tuhoa Jumalan perheväen keskuudessa (Gal.5:15). Jos Jumala on koskettanut meitä syvästi ja nöyryttänyt meidät palvelijaksi kansalleen, työmme tuo siunausta ja palvelee kaikkia ympärillä olevia. Sitä me tarvitsemme kipeästi tänä aikana. Meidän ei tarvitse kuulla niitä, jotka käyttävät Jumalan asioita nostaakseen itseään ja rakentaakseen omia palvelutehtäviään vaan vastaanottaa niiltä alhaisilta, joiden kautta Jumala ilmentää Itseään.

Kerran, kun ne kaksitoista kulkivat Jeesuksen kanssa, he alkoivat riidellä. He alkoivat kiistellä siitä, kuka olisi suurin silloin, kun Jeesuksesta tulisi kuningas. Herra käytti tämän tilaisuuden yrittääkseen osoittaa heille jälleen jotakin siitä, kuinka Hänen ruumiinsa oli tarkoitus toimia. Hän otti pienen lapsen ja asetti sen viereensä ja sanoi jotakin hyvin syvämerkityksellistä: "Sillä joka teistä kaikista on pienin, se on suuri." (Luuk.9:48). Toisen kerran kaksi miehistä pyysivät

erityisiä auktoriteettiasemia. Jeesus lausui jälleen jotakin, joka on täsmälleen vastakohta meidän normaalille, inhimilliselle ajattelutavalle. Luemme: ”joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niin kuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan” (Matt.20:26,27). Näitä asioita ei ole tarkoitettu vain kivoiksi uskonnollisiksi filosofioiksi. Jeesus sanoi nämä sanat, jotta pyrkisimme elämään niitä todeksi.

TUNNISTAMISEN VAARA

Olemme puhuneet nöyryyden välttämättömyydestä Jumalaa palvellessamme ja siitä, kuinka oikea johtaja on todellisuudessa palvelija. On kuitenkin väistämätöntä, että kun Jumala alkaa käyttää ihmisvälinettä, jotkut ihmiset vaikuttuvat ja, ainakin omassa mielessään, nostavat hänet jonkinlaiseen asemaan. Kun joku ilmaisee oikeaa hengellistä auktoriteettia, on seurauksena usein se, että hän saa tietynlaista maallista auktoriteettia ihmisten silmissä. Itse asiassa ihmiset usein erittäin kovasti yrittävät antaa tällaista auktoriteettia johtajilleen. Tämä saattaa Jumalan palvelijan hyvin vaaralliseen asemaan. Kun kerran ihmiset, vaikka vain omassa mielessään, ovat asettaneet henkilön tähän tilanteeseen, on hän alituudessa kiusauksessa käyttää tätä maallista auktoriteettia. Sen sijaan, että Jumalan palvelija luottaisi edelleen Jumalaan, on mahdollista, että hän turvautuu inhimillisiin taktiikoihin. Kun tulee hankalia tilanteita, on helppoa tehdä omia päätöksiä ja ottaa asiat omiin käsiin. On mielenkiintoista, että, mitä enemmän Jumala astiaa käyttää, sitä suuremmaksi tämä vaara tulee.

Jälleen Mooseksen kertomus on meille esimerkkinä. Hän oli mies, josta tuli Jumalan auktoriteetin kanava hyvin merkittävällä tavalla. Hän osoittautui lähes täysin tottelevaiseksi tässä palvelutehtävässään. Mutta kerran, vain kerran, hän menetti malttinsa ja päätti käyttää asemallista auktoriteettiaan vastaamaan kansan tarpeeseen. Sen sijaan, että olisi tottelevaisesti puhunut kalliolle niin kuin Jehova oli käskenyt, Mooses iski vihaisesti kalliota sauvallaan. Jumala kunnioitti häntä tässä asemassaan ja antoi vettä kalliosta (4.Moos.20:11). Kuitenkin tämä toiminta tuli Moosekselle kalliiksi. Tämän yhden luonnollisen, inhimillisen auktoriteetin käytön vuoksi häneltä evättiin pääsy Kanaanin maahan. Tämä osoittaa selvästi kuinka tärkeänä Jumala pitää näiden kahden auktoriteettilajin välistä eroa.

Kaikkien Jumalan palvelijoiden tulisi painaa tämä sydämeensä. Kun Jumala käyttää heitä ja he nousevat ihmisten silmissä, heidän täytyy olla varovaisia, että he ilmentävät ainoastaan Hengen auktoriteettia, joka virtaa heidän kauttaan. Mikään luonnollinen tai asemallinen auktoriteetti ei kelpaa, vaikka näyttää, että sillä saavutetaan tarvittava lopputulos. Jumalan tahto saattaa olla varsin selvä. Hänen suuntansa saattaa olla Hänen käyttämilleen johtajille ilmeinen. Mutta mikään lihallista luontoa viehättävä luonnollinen auktoriteetti, ”virka”, lahja tai palvelutehtävä ei tuota hengellisiä lopputuloksia. Itse asiassa se ei voi. Raamattu sanoo: ”Väärä ei voi suoristua” (Saarn. 1:15). Mikään maallisessa valtapiirissä alkava ei voi koskaan tuottaa hengellistä hedelmää.

Tämä on Jumalan tie. Miehen tai naisen, joka toivoo miellyttävänsä Jumalaa, täytyy tulla palvelijaksi. Meidän tulee nöyrytyä Herran ja Kristuksessa olevien veljiemme edessä, pikemmin kuin kulkea maailman tietä. Sen sijaan, että etsimme korotusta ihmisten silmissä, jotta voimme kontrolloida heitä ja siten ”auttaa” heitä kulkemaan Jumalan teitä, meidän tulee valita alhaisuus. Tällä tavoin vain ne, jotka totisesti haluavat kuulla Jumalan äänen, kuulevat Hänen puhuvan kauttamme ja tottelevat. Juuri tällä tavoin Herramme Jeesus Kristus eli ollessaan maan päällä. Hänellä ei ollut ainoastaan oikeutta ja auktoriteettia vaatia tottelevaisuutta, vaan myös valta pakottaa asiat sujumaan mielensä mukaan. Kuitenkin, sen sijaan, että olisi käyttänyt tätä valtaa, luemme: ”joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti. (Fil.2:6-8).

Rakkaat veljet ja sisaret. Tämä on tie. Se on ihmeellinen Henkilö. Käykäämme Hänen todellisuutensa täyteen kokemiseen.

HENGELLINEN AUKTORITEETTI OSA 5

David W. Dyer

Monet kristityt nauttivat Jumalan sanan lukemisesta kun he etsivät sitä, mitä Jumala on tehnyt ja tulee tekemään heidän hyväkseen. He etsivät Jumalan rikkauksia, joihin heillä on pääsy uskon kautta. Tällainen etsiminen on ihanaa. Aika, joka käytetään Herran läsnäolossa Hänen sanaansa mietiskellen, ruokkii meitä hengellisesti, saaden meidät kasvamaan. Kun kasvamme, meissä alkaa muotoutua ymmärrys siitä,

että maailmankaikkeus ei ole ihmiskeskeinen. Kun kristitty kypsyy, hän alkaa ymmärtää, että hänet tehtiin Jumalaa varten ja että Jumala ei ole olemassa pelkästään hänen hyödykseen.

Ehkä vielä syvämerkityksellisempää kuin oppia, mitä Jumala voi tehdä ja tulee tekemään hyväksemme on pohtia sitä, miksi Hän ensinkään loi meidät. Mahdollisesti meille olisi suurta hyötyä, jos ymmärtäisimme enemmän Hänen jumalallisista aikeistaan ihmiskuntaan liittyen. Esimerkiksi syvempi ilmestys Jumalan tarkoituksista luodessaan sellaisen olennon kuin ihminen, voi suuresti auttaa meitä ymmärtämään työtä, jota Hän tekee meissä ja meidän kauttamme. Kun tiedämme, miksi meidät tehtiin, meidän on epäilemättä helpompi ymmärtää Jumalan tahto elämällemme. Vastaavasti, kun olemme varustetut tällä tietämyksellä, pystymme helpommin käymään läpi ahdistukset ja koettelemukset, joita Hän käyttää päämääriensä saavuttamiseksi. Tämä mielessä pitäen, tutkikaamme yhdessä muutama Raamatun kappale.

Kun Jumala teki ihmisen Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, Hän sanoi: ”vallitkoot he” (1.Moos.1:26). Se paljastaa jotakin. Luojamme teki meidät kuvakseen ja kaltaisekseen olemaan hallitsijoita.; vallitsemaan maata. Osa Hänen tarkoitustaan oli, että ihmiset olisivat enemmän kuin palvelijoita. Heidän tuli olla kuningasmaisia hallitsijoita vasta luodussa maailmassa. Toisessa kohdassa psalmin kirjoittaja Daavid, epäilemättä mietiskellen juuri tätä totuutta, huudahtaa: ”niin mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen? Ja kuitenkin sinä teit hänestä lähes jumal’olennon, sinä seppelöitsit hänet kunnialla ja kirkkaudella; panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja, asetit kaikki hänen jalkainsa alle” (Ps.8:5-7). Kun joku kruunataan [”seppelöidään”, ilmaus, jota käytetään suomalaisessa 1933/38 käännöksessä; suom.huom.], se kertoo kuninkaallisuudesta ja kuninkuudesta. Se puhuu auktoriteetista ja hallitsemisesta. Ja kuka on tehnyt tämän ihmiselle? Jumala itse on asettanut ihmisen tähän asemaan, hallitsemaan luomakuntaansa! Tämä ei ole mikään pieni huomio. Kaikkivaltias Jumala on tehnyt ihmisen, kruunannut hänet kirkkaudella ja kunnialla ja sitten asettanut hänet hallitsemaan maailmaa.

Tätä suunnitelmaa ei paljasteta ainoastaan Vanhassa Testamentissa, vaan myös Uudesta Testamentista havaitsemme, että se on Jumalan perimmäinen suunnitelma. Meidän tulee tulla, Kristuksen työn kautta

”kuningaskunnaksi, papeiksi” Jumalalle (Ilm.1:6). Meidän tulee tulla ”hallitsemaan maan päällä” (Ilm.5:10). Meidän tulee tulla ”elämässä hallitsemaan” Jeesuksen Kristuksen kautta (Room.5:17). Nämä Raamatun kohdat eivät jätä epäilyksen häivää sille, että Jumalalla on tämä ihmeellinen tarkoitus ihmiselle. Kun Isämme loi meidät, Hänellä oli juuri tämä asia mielessään: että me hallitsisimme Hänen luomakuntaansa.

Mehän kaikki tiedämme, että Herra on maailmankaikkeuden ylimmäinen hallitsija. Hän istuu yhä taivaan valtaistuimella.

Lisäksi: Hän ei ole luopumassa tästä asemasta. Kuinka meidän tulee siis ymmärtää se, että Hän muotoili toisen olennon, samankaltaisen kuin Hän itse (Hänen kuvakseen ja kaltaiseksi), ja asetti hänet kuninkaaksi? On ilmeistä, että tätä ei tehty siksi, koska Vanhaikäinen on tullut vanhaksi ja on valmis jäämään eläkkeelle ja loi siksi korvikkeen. Ei, Herrallamme ei ole mitään aikomusta luopua maailmankaikkeuden hallinnasta. Hän ei aio jättää kaikkea meille.

JUMALA EI OLE SHOWMIES

Tämän mysteerin ymmärtämiseen täytyy liittyä osittain se, että Jumalamme ei ole ekshibitionisti. Jesaja julistaa: ”Totisesti, sinä olet salattu Jumala” (Jes.45:15). Se on osa Jumalallista luontoa. Luojamme luontoon kuuluu, että Hän ei tee asioita show-tyyppisellä, huomiota herättävällä tavalla, vaan pysyy salattuna. (Miten muuten tämä totuus heijastuu siihen työhön, jota sinä teet Hänen nimessään?) Jopa nykyinen luomakunta on esimerkki Hänen salaisesta työstään. Vaikka luomakunta paljastaa Hänet, niin vain ne, jotka ovat todella avoimia Hänelle, voivat nähdä sen. Samoin tässä ajassa tapahtuva kirkkauden työ (glorious work), jota Hän tekee lapsissaan, on salattu asia.

Näkymätön Jumala, maailmankaikkeuden luoja, on päättänyt pysyä taka-alalla ja ilmentää Itseänsä luomansa olennon, ihmisen, kautta. Tämä Jumala ilmensi Itsensä Kristuksessa Jeesuksessa kaksi tuhatta vuotta sitten. Nykyään Hän haluaa tulla ilmaistuksi monien lastensa kautta. Hän ilmaisee Itseään meille niin, että Hän voi ilmentyä meidän kauttamme maailmalle ja jopa näkymättömälle maailmankaikkeudelle. Tämä tulee olemaan totta myös tulevaisuudessa. Ne uskovat, jotka ovat uskollisia Hänelle, kruunataan kirkkaudella ja kunnialla ja asetetaan hallitsemaan Jumalan luomakuntaa.

Niinpä näemme, että Jumalamme tarkoitus on (ja on aina ollut) pysyä

salattuna ja hallita luomansa edustajan kautta. Ihmisten, täynnä Jumalaa ja Hänen kontrollinsa alla, on tarkoitus ilmaista Hänen auktoriteettiaan maan päällä. Se ei ole heidän omaa auktoriteettiaan. He eivät päättä ja toimi oman tahtonsa mukaan. He enemmän toimivat Jumalan Hengessä käyttäen Hänen auktoriteettiaan. Hän heissä hallitsee heidän kauttaan. Heidän on tarkoitus ilmaista sekä Hänen luontoaan että auktoriteettiaan.

Tämä ymmärrys, että Jumala aikoo hallita ja vallita ihmisen kautta, on täydellisessä sopusoinnussa sen kanssa, minkä olemme nähneet edeltävissä luvuissa. Ihmisen osa Jumalallisessa suunnitelmassa on olla astia, kanava, jonka kautta Jumalan auktoriteetti virtaa. Ihmisestä itsestään ei koskaan tule auktoriteettia, vaan hän yksinkertaisesti on kanava, jonka kautta yliluonnollinen auktoriteetti välitetään. Nyt on meidän valmistamis- ja koulutusaikamme. Jonakin päivänä pian Jumalan lapset ilmestyvät (Room.8:19). Ylistys Jumalalle Hänen ihmeellisestä suunnitelmastaan!

OLEMMEKO TODELLA ALAMaisia?

Edellä olevissa luvuissa olemme keskustelleet siitä, kuinka Jumala käyttää ihmisiä auktoriteettinsa astioina. Hänen tahtonsa ilmennetään niiden kautta, jotka ovat läheisiä Hänen kanssaan ja avoimia Hänelle. Nämä miehet ja naiset ovat sitten Jumalallisen auktoriteetin kanavia ja palvelevat johtajina lauman joukossa. Tällaisten johtajien kautta Korkein voi johtaa Jumalan kansaa ja se voi liikkua sopusoinnussa Hänen kanssaan täyttääkseen Hänen suunnitelmansa.

Tämä ihmeellinen suunnitelma voi kuitenkin toimia vain yhdellä ehdolla. Jotta voimme vastaanottaa oikeaa hengellistä auktoriteettia toisiltamme, meidän kaikkien täytyy olla aidosti itse alamaisia Jumalalle. Hänestä täytyy tulla meidän ”päämme”. Kun polvemme ovat notkistuneet ja tahtomme taipunut niin, että olemme todella halukkaita tottelemaan Jumalaa kaikissa olosuhteissa, niin kykenemme kuulemaan Hänen äänensä puhuvan muiden kautta. Jos toisaalta salaa vastustamme Herran johtoa (etenkin, jos se on ristiriidassa omamme kanssa) tai emme vilpittömästi halua tietää Jumalan tahtoa, kaikki hengellisen auktoriteetin käyttö on turhaa. Kun ihmiset eivät voi tai halua olla alamaiset Jumalalle ja kuulla Häntä henkilökohtaisesti, niin he eivät mitä varmimmin ole koskaan alamaiset toiselle, joka puhuu heille hengellisellä auktoriteetilla.

Tämä on yhtä lailla totta, jos olemme yksi noista monista veljistä (tai sisarista), jotka eivät osaa kuunnella ketään toista. Tänä päivänä on monia kristittyjä miehiä, jotka sopivat tähän kategoriaan. He eivät yksinkertaisesti kykene olemaan tarpeeksi nöyriä vastaanottaakseen mitään toisen ihmisen kautta. Se on kolaus heidän ylpeydelleen. He kuvittelevat, että Jumala puhuu kaiken heille suoraan ”Hengen välityksellä” tarvitsematta käyttää ketään toista. Siksi ajatus siitä, että joku toinen opettaa tai ohjaa on heille vastakarvaan silytystä ja he alituisesti vastustavat kaikkea sellaista, mitä joku toinen veli saattaisi antaa heidän elämäänsä. He ovat kapinallisia veljiä, jotka saattavat antaa kristillisen vaikutelman, mutta eivät ole kovin avoimia Jumalan johdolle.

Tämä, rakkaat veljet ja sisaret, ei ole mikään vähäinen kysymys. Itse asiassa se on äärimmäisen tärkeä. Miksi Jumala asetti hallinnollisen auktoriteetin maan päälle? Hän teki niin, koska ihmiskunta oli haluton tottelemaan Häntä suoraan. Miksi Hän salli Israelin saada kuninkaan? Syy on se, että ihmiset eivät halunneet seurata Häntä (1.Sam.8:7). Ja miksi meillä on niin paljon inhimillistä, maallista auktoriteettia Jumalan seurakunnassa nykyään? Se on seurausta siitä, että uppiniskaiset, kapinalliset uskovat kieltäytyvät vastaamasta oikeaan hengelliseen auktoriteettiin.

Kun hylkäämme Jumalan sisäisen puheen, niin ainoa käytettävissä oleva vaihtoehto on ulkoinen kontrolli. Jos emme ole herkkiä Hänen Hengelleen, niin Hänen lakinsa täytyy nujertaa meidät. Tämä on ylen tärkeä totuus. Jollei kaikki meissä voi tulla sellaiselle paikalle, jossa koko olemuksemme on täysin alamainen Jumalalle, emme ole vielä valmiit kulkemaan Herran kanssa ja olemaan herkkiä hengelliselle auktoriteetille. Kun meiltä puuttuu tämä, meitä ohjaavat vain pinnalliset käskyt, ”Uuden Testamentin periaatteet”, ”hengelliset ohjenuorat” ja maalliset johtajat. Tällä tavoin saatamme saada aikaan jotakin, joka näyttää järjestyksessä olevalta, kurinalaiselta ryhmältä tai seurakunnalta, mutta siitä puuttuu olennainen aines: oikea, sydämestä lähtevä alamaisuus Herralle.

KAIKEN HERRA

Kun saatamme ihmisiä Herralle tai tulemme itse Kristuksen luo, meidän täytyy vahvistaa usein laiminlyöty totuus. Kun vastaanotamme Jeesuksen Kristuksen, meidän täytyy vastaanottaa Hänet sinä, joka

Hän on. Entä kuka Hän on? Hän on HERRA. Hän on "ruumiin pää". Hän ei ole vain Vapahtaja vaan myös Mestari. Lyhyesti sanottuna: Hän on maailmankaikkeuden ehdoton auktoriteetti. Siksi, jos olemme missään määrin haluttomia olemaan alamaiset koko olemukseltamme Hänen kontrollilleen, niin me vain leikimme Jumalan kanssa. Olemme tekopyhiä. Kunnioitamme Häntä sanoillamme, mutta sydämemme ei ole todella Hänen.

Puhuessamme alamaisten olosta Jeesukselle tarkoitamme tätä: Hänellä pitää olla lupa kontrolloida toimiamme, sanojamme, ajatuksiamme, tunteitamme, mielipiteitämme, toiveitamme ja kaikkia muita elämämme puolia. Tämä ei tarkoita, että me satunnaisesti teemme muutaman asian, joista Raamattu puhuu tai että emme tee muutamaa asiaa, jotka ovat sääntöjen vastaisia. Mistään tällaisesta pinnallisesta alamaisten olemisesta ei ole kyse. Jokaisen kristityn täytyy, ennemmin tai myöhemmin tulla sellaiselle paikalle, jossa hän tekee päätöksen avata jokainen sydämensä sopukka Jeesukselle ja antaa Hänelle täydellinen kontrolli. Tämä ei ole vaihtoehto. Se on olennainen osa todellista kristillisyyttä. Jolleme tee tätä ja ennen kuin teemme sen, emme todella liiku mihinkään hengellisesti. Jumala ei tee sisällämme koskaan mitään vasten tahtoamme. Siksi kaikki Hänen auktoriteettinsa vastustus meissä estää meidän hengellisen eteenpäin menemistemme.

Hengellistä kasvua ei voi tapahtua vastusteleivassa uskovassa. Tunsin henkilökohtaisesti erään, joka uudestisyntyi, mutta ei koskaan todella avannut sydäntään Jumalan kontrollille ja tutkistelulle.

Kahdenkymmenen vuoden ajan raivosi taistelu. Kahdenkymmenen pitkän vuoden ajan Jumala kutsui ja tämä henkilö torjui ajatuksen täydellisestä avoimuudesta Hänen Hengelleen. Sitten ihmeellisesti tuli päivä, jolloin Jeesus alkoi voittaa tätä lastaan. Vastustus alkoi murentua ja ilmeni uusi avoimuus Herralle. Portit avautuivat ja seinät sortuivat toivottaakseen tervetulleeksi sisään täydellisesti Herran Jeesuksen Kristuksen. Mikä muutos tapahtuikaan! Mikä ihmeellinen uusi hengellinen kasvu ilmeni! Tämä täysi, täydellinen antautuminen Jumalalle aloitti kokonaan uuden luvun tämän yksilön elämässä. Tapahtui uusi Jumalallisen elämän infuusio. Alkoi todellinen hengellinen edistyminen. Halleluja! Koskaan ei ole liian myöhäistä avata todella elämänsä Jeesukselle ja antaa Hänelle täydellinen kontrolli. Tämä on todellisen kristillisyyden alku.

Jos et muuten kasva hengellisesti tai olet samojen vanhojen ongelmien,

syntien ja heikkouksien saartamana vuodesta toiseen, niin syy on tässä. Et ole vielä avannut olemustasi täydellisesti Jumalalle. Sinä salaa vastustat ja kieltäydyt antamasta Hänelle pääsyä jokaiseen sydämesi ja elämäsi osaan. Et halua, että tietyt luonteesi tai menneisyytesi puolet paljastetaan ja käsitellään. Vastaus on tietysti se, että teet sen, rehellisesti ja vilpittömästi uskon kautta. Tee koko olemuksestasi elävä uhri. Hän voi täydellisesti pelastaa ne, jotka Hänen tykönsä tulevat (Hepr.7:25).

Jeesuksen täytyy olla päämme. Kirjoitukset opettavat, että “meillä on Kristuksen mieli” (1.Kor.2:16). Tämä on ihmeellinen oppi. Valitettavasti se ei ole monille enempää kuin oppi. Jokapäiväisessä olemassaolossaan heidän mieltensä on täynnä heidän omia ajatuksiaan, Jumalan tahdon ehkä satunnaisesti tullessa lisätyksi prosessiin. Kuitenkin tämän ihmeellisen opetuksen on tarkoitettu olevan kokemuksemme. Uskovat voivat tosiaankin kokea Jumala Hengen hallitsevan ajatteluprosessejaan. Heidän ajatuksistaan ja mielipiteistään voi tulla Jeesuksen ajatuksia ja mielipiteitä kun he luovuttavat mieltensä hallinnan Hänelle.

Todellista kristillisyyttä on se kun Jeesus Itse hallitsee täydellisesti elämäämme. Kaikki muu on vain jäljittelyä. Jumalan toive hallita ja vallita meidän kauttamme voi tulla todeksi vain kun olemme alamaiset Hänen auktoriteetilleen. Hänen suunnitelmansa voi toteutua meissä vain kun luovutamme elämämme jokaisen alueen Hänelle.

PÄÄN PEITTÄMINEN

Ensimmäisen korinttolaiskirjeen luvussa 11 eteemme tulee aihe, joka on kristillisissä piireissä tullut erittäin kiistanalainen: pään peittäminen. Siinä Paavali opettaa huntujen, hattujen tai jonkin muotoisen peitteen käytöstä naisilla seurakunnan kokoontumisten aikana. Perustaen tämän kohdan tulkintaansa, jotkut uskovat, että naisten on välttämätöntä käyttää fyysistä pään peitettä julkisissa kokouksissa. Toiset ajattelevat, että pitkät hiukset naisella on se ”peite”, josta Paavali puhuu. Vielä jotkut päättelevät, että tämä kehoitus on kulttuurisidonnainen eikä sillä ole sijaa meidän yhteiskunnassamme nykyään. Nämä ja monet muut mielipiteet ovat aiheuttaneet melkoista kiistelyä Jumalan Seurakunnassa.

Vaikka asiasta ollaan montaa mieltä, niin uskon, että mielipiteet yhtyvät yhden avainkohdan suhteen. Paavali opettaa siitä, että naisella

tulee olla alamaisena olemisen asenne miestänsä kohtaan, tai jos hänellä ei ole miestä niin isää, johtajaa tai muuta miesauktoriteettia kohtaan. Fyysinen peite, uskomme sen sitten olevan välttämätön tai emme, ainoastaan symboloi sisäistä sydämen asennetta. Varmasti kaikki ovat samaa mieltä siitä, että minkä tahansa peitteen käyttö, olkoon hiukset tai hattu, on ilman siihen liittyvää alamaisena olemisen asennetta pelkkää koristautumista, tai vielä pahempaa: tekopyhyyttä. Opetuksen pääpaino on siis, että ”peite” on ulkoinen todiste sisäisestä asemasta. Se on merkki tai symboli siitä, että nainen on päättänyt olla alamainen miehelle ja että tämä mies on hänen ”päänsä”. Hän peittää oman päänsä joko hiuksilla, hunnulla tai yksikertaisesti kunnioittavalla, alamaisena olemisen asenteella osoittaakseen, että toinen ”pää” tunnustetaan ylemmäksi.

Tämä mielessä pitäen, tutkitaan yhdessä tämän kohdan toista osaa. Paavali opettaa, että ”Kristus on jokaisen miehen pää” (jae 3). Lisäksi hän toteaa, että mies, joka rukoilee tai profetoi pää peitettynä häpäisee todellisen Päänsä. Kun mies käyttää ”peitettä”, hän häpäisee Jeesuksen Kristuksen (jae 4). Nykyajan maailmassa ei ole tavallista nähdä miesten käyttävän hattuja seurakunnan kokouksissa, mutta uskon, että näihin jakeisiin sisältyykin syvempi ja vakavampi opetus.

Olemme tulleet siihen tulokseen, että ”päänpeittäminen” -opetuksen ydin on sydämen asenne. Se on sisäinen päätös asettua alamaiseen asemaan miehelle. Siksi, jos mies asettuu tällaiseen asemaan, hän toimii kuten nainen. Hän käyttäytyy tavalla, joka osoittaa hänen pitävän toista miestä päänsänsä. Hän on valinnut olla alamainen ihmisauktoriteetille. Tämä asema, rakkaat veljeni, on selvästi Kirjoitusten vastainen. Paavalin opetuksen mukaan tällainen toiminta häpäisee Kristuksen. Se on loukkaus Häntä kohtaan ja sitä kohtaan, että Hän on jokaisen miehen pää.

Vaikka miesten hatut seurakunnassa ei ole olennainen kysymys, niin sellainen käytäntö, että ollaan alamainen miehelle tai miesryhmälle tai jonkin miehen tai miesten ”peitteen” [”covering”] alla on tosiaankin hyvin tavallista. Itse asiassa merkittävän suuri osa kristillisistä seurakunnista nimenomaan edellyttää sitä. Jos et ole ”alamainen”, he sanovat, niin olet Jumalan tahdon ulkopuolella. Jos et ole jonkun toisen miehen tai palvelutehtävän ”peittämänä”, niin sinun täytyy olla pahimman lajin kapinallinen. Sellaiset ajatukset kuten ”tulla alle”, ”sateenvarjo” ja ”ohjauksen hakeminen” ovat kaikki äärimmäisen

suosittuja seurakunnassa nykyään. Kovasti vallalla oleva ajatus on, että tämän alamaisuusaseman omaksumiseen liittyy eräänlainen turvassa oleminen.

Vaikka kaikki tämä on nykyään niin suosittua ja sitä pidetään ”oikeana”, niin pysähdytään hetkeksi miettimään sitä kriittisesti. Jos nainen käyttää peitettä, niin hän ilmaisee julkisesti olevansa alamainen miehelle. Siten, jos mies ilmaisee julkisesti olevansa alamainen toiselle miehelle, niin hän itse asiassa ”käyttää” pään peitettä. Hän on alamaisuusasemassa toiselle. Siten, on sitten fyysinen päähine käytössä tai ei, niin hän omaksuu asenteen, joka häpäisee hänen oikean Päänsä, Jeesuksen Kristuksen. On varmasti selvää, että naisen tapauksessa asu ei ole asian ydin vaan pikemminkin sydämen asenne. Samoin myös miehen tapauksessa Paavalin opetuksen todellinen ydin ei liity sombreroihin tai baseball-lakkeihin vaan sisäisen ihmisen asemaan.

KRISTUKSEN HÄPÄISEMINEN

Raamattu on hyvin selkeä tässä kohtaa. Jos mies rukoilee tai profetoi (tarkoittaen, että hän toimii jossakin roolissa seurakunnan kokouksissa) pää peitettynä, niin hän loukkaa Jeesusta. Hän nöyryyttää itsensä toisen ihmisen edessä Jumalan sijaan ja turvautuu tähän toiseen henkilöön suunnan ja ohjauksen saamiseksi. Tämä mies osoittaa, että Jeesus ei ole riittävä. Jeesuksen johtajuus ja päänä oleminen ei ole riittävä ja siksi hänen täytyy hakea ihmisestä peitettä. Vaikka Jeesus voi olla hänen päänsä jollakin mystisellä, etäisellä tavalla, niin hän valitsee ”todellisemman”, konkreettisen ihmisen, jolle hän voi olla alamainen ja jota hän voi seurata. Jos sinä olisit maailmankaikkeuden Herra ja lapsesi toimisi tällä tavoin, niin olisitko häpäisty? Jeesus on. Raamattu ilmoittaa sen meille selvästi.

Miksi tämä on niin tärkeää? Syitä on monia ja ne ovat hyvin selviä. Ensimmäinen on se, että Jumala loi ihmisen täyttääkseen ihmeellisen suunnitelman. Jos ihminen on Jumalan edustaja, niin hänen täytyy olla läheisessä päivittäisessä kosketuksessa ja yhteydessä Hänen kanssaan. Kun toinen pää tai ”peite” asetetaan kristityn ja Jeesuksen väliin, estyy auktoriteetin asianmukainen virtaus. Kukaan ihminen ei voi riittävän hyvin välittää toiselle kaikkea, mitä Jumala haluaisi sanoa ja tehdä. Koska kaikki ihmiset ovat rajallisia, on myös ymmärryksemme Jumalan tahdosta rajattu. Siten ihmiselle tai edes ryhmälle ihmisiä on

mahdotonta päästä lähelle sitä, että ilmaisisi Jumalan tahdon täydellisellä tavalla toiselle. Ihmisen asettaessa itsensä ihmisen auktoriteetin ”alle”, häiriytyy auktoriteetin virtaus Päästä hänen elämäänsä ja hänen elämänsä kautta.

Toinen syy siihen, miksi Jumalan ihmisten ei pitäisi asettaa itseään toisten ”alle”, on se, että emme voi keskittää huomiotamme kahteen suuntaan yhtä aikaa. Kukaan ei voi palvella kahta herraa. Jumala on suunnitellut ihmisen siten, että hän voi olla uskollinen vain yhdelle johdolle kerrallaan. Tämä on muuttumaton totuus. Kun käännyimme ihmisen puoleen suunnan löytämiseksi, niin automaattisesti käännyimme huomiomme pois Jeesuksesta. Näin tekemällä saatamme itsemme Jumalan kirouksen alaiseksi. Hän sanoo: ”Kirottu on se mies, joka turvaa ihmisiin ja tekee lihan käsivarreksensa ja jonka sydän luopuu Herrasta.” (Jer.17:5). Ihmiseen turvaaminen ja Jumalasta luopuminen ovat näet vääjäämättömästi yhteyksissä toisiinsa. Ei vain ole mitenkään mahdollista, että voimme katsoa johtajaan ja olla samaan aikaan katsomatta pois Herrastamme. Voisiko tämä olla syy siihen, että Jeesus opetti meitä olemaan kutsumatta ketään ”isäksi”, ”opettajaksi” tai ”johtajaksi” (Matt.23:8-10) ?

Kun yritämme jakaa huomiomme, niin helpoin suunta yleensä voittoa. Epäilemättä konkreettista, fyysistä, ihmisjohtajaa on yksinkertaisempi seurata kuin näkymätöntä Herraa. Ihmisluonnon luonnollinen tendenssi on halu, että joku johtaa sitä. Juuri tällaisessa tilanteessa Samuel kohtasi Israelin lapset. He tulivat hänen luokseen haluten kuninkaan. Siitä johtuen hän joutui suunniltaan. Hän yritti turhaan selittää heille Jumalan suunnitelman. Korkein jo oli heidän kuningas. He eivät tarvinneet ihmiskuningasta. Vaikka heidän johtajansa oli näkymätön, Hän oli hyvin todellinen. Siitä huolimatta Israel hylkäsi Samuelin neuvon ja vaati johtajaa hallitsemaan heitä. Jumala antoi sen, mitä he toivoivat, mutta se ei ollut Hänen tahtonsa. Samalla tavoin nykyäänkin Jumala sietää meidän maallisia järjestelmiämme ja jopa käyttää niitä tarkoitustensa edistämiseen, mutta se ei ole Hänen suunnitelmansa.

TURHAA TOUHUA

Kolmas syy siihen, että on virhe asettaa itsemme toisen ”alle” hengellisen elämämme auttamiseksi on se, että se ei yksinkertaisesti toimi. Kukaan muu kuin Jumalamme ei näe selvästi sielumme syvyyksiin. Ihmiset voivat tarkkailla ulkoisia toimiamme ja sanojamme. Joskus heillä on jopa pieniä välähdyksiä sydämeemme. Mutta vain Herran Henki

todella etsii sen, mikä on kätkeytyneenä syvimmissä olemuksessamme. Siksi parhaimmillaan opetuslapsen ajatukset ja sydämen aikeet käsitellään vain pinnallisesti. Henkilön on mahdollista olla hyvin tottelevainen kaitsijansa tahdolle, mutta samalla hänellä voi olla sydämensä syvyyksissä kätkeytyneitä alueita, joilla hän voimakkaasti kapinoo oikeaa Mestariaan vastaan.

Lisäksi on olemassa suuri vaara tulla fariseukseksi. Ihmisopastuksen alaisena henkilön ulkoinen olemus voi ehkä olla siistitty tai hallinnassa. Miellyttämällä vanhintaan henkilö sitten kuvittelee, että on edistynyt hengellisesti tai kasvaa Herrassa. Kun hän on tullut hyvin tottelevaiseksi ”opetuslapseuttajalleen”, hän voi sitten olettaa tulleensa kypsäksi ja valmiiksi hengelliseen palvelutyöhön. Mutta jos olemme alamaiset jollekin ihmiselle, niin olemmeko todella enemmän alamaisia Jumalalle? Onko tapahtunut suuri muutos läheisyydessämme ja suhteessamme Herramme kanssa? Jos emme todella olleet antautuneet Jumalalle ennen kuin tulimme alamaiseksi johtajalle, niin kuinka meidän oikea sydämen asenteemme on todella muuttunut? Meidän täytyy muistaa, että hengellisen auktoriteetin tavoite on saattaa ihmiset tottelevaisiksi Jumalalle, ei Jumalan palvelijalle tai pinnalliselle standardille. Toisaalta, kun ja jos uskova on totisesti alamainen Jumalalle, hän on ilomielin alamainen kenelle tahansa, joka puhuu Jumalan lähettämänä. Tämä on erityisesti totta niiden kohdalla, joiden tiedetään olevan Jumalan auktoriteetin kanavia. Siksi, jos osaamme palvella kristittyjä niin, että heille kehittyy syvä, aito alamaisuus Herralle, niin kaikki kapinallisuusongelmat seurakunnassa voidaan ratkaista. Sen sijaan, että ongelmat peitetään pinnallisten asenteiden ja toimien laastareilla, hengellinen palvelutyö voi auttaa paljastamaan ja eliminoimaan ongelman juuren. Kuinka Jumalan seurakunta nykyään tarvitseekaan sellaista palvelutyötä! Kuinka meidän tarvitseekaan tulla aidosti alamaisiksi Jumalalle!

Uskovina meillä on vastuu oikein jakaa totuuden sanaa. On oikeaa hengellistä alamaisuutta. On myös virheellistä alamaisuutta ihmisille, Jumalan sijaan. Kyllä muistan toki ne jakeet niistä, jotka ovat meidän ”yläpuolellamme” Herrassa [englanninkielisen Raamatun käännöstapa; ”over” us in the Lord; suom.huom.] Miten kamala käännös kreikan sanasta “PROISTEMI”, joka tarkoittaa “seistä edellä, niin ollen johtaa” Vine’s Expository Dictionary of New Testament Words -sanakirjan mukaan. Sillä ei ole mitään tekemistä ylivallan, kontrollin tai ”yläpuolella” olemisen kanssa yleisesti ymmärretyssä merkityksessä.

Kristityt kautta vuosisatojen ovat kärsineet paljon tämän vääriin käsitteisiin johtaneen virhekäännöksen vuoksi. Tiedän myös sadanpäämiehestä, joka on ”toisen vallan alainen” (Matt.8:9). Hän todella tunnisti Jeesuksen ylikuonollisen auktoriteetin, koska hänellä itsellään oli maallista auktoriteettia. Silti hän ei todellakaan antanut opetusta seurakunnan hallitsemisesta, eikä meidän tulisi ymmärtää sitä sillä tavalla.

Tietenkin meidän tulisi olla kunnioittavia ja alamaisia. Se on koko tämän kirjoituksen aihe. Kuitenkaan vääränlainen alamaiana oleminen ei vie meitä mihinkään. Ainoastaan aito alamaiana oleminen Jumalalle toimii. Etsikäämme rukoillen Jumalan tahtoa ja tietä tässä ylen tärkeässä kysymyksessä.

VASTUUSTA LUOPUMINEN

Ehkä todellinen syy siihen, että niin monet omaksuvat ajatuksen olla alamaiana toiselle ihmiselle on siinä, että se vapauttaa heidät paljosta vastuusta. Se on sama syy kuin muinoin israelilaisilla heidän halutessa kuninkaan. He halusivat jonkun toisen taistelemaan taistelunsa, tekemään tärkeät päätökset ja asettamaan suunnan. Sillä tavoin he olivat vapaita tekemään omia askareitaan, hengellisen vastuun estämättä. He pystyivät vain olemaan taka-alalla ja liukumaan vanavedessä.

Tietyllä tavalla lihaamme vetoaa tällainen ajatus. Luottamus johtajaan, jota kunnioitamme ja vapaus vastuusta on se, mitä monet haluavat. Kuitenkin niin tehdessämme luovomme pappeudesta ja kuninkuudesta, joita varten Jumala loi meidät. Omaksumalla toisen ”pään” hylkäämme oikean ”Pään”. Jokaisella meistä on vastuu Jumalan edessä pappina ja kuninkaana etsiä Hänen tahtoaan, harjoittaa päivittäistä esirukousta, ylläpitää suhdetta Hänen kanssaan ja olla johtamassa muita Hänen valtakuntaansa. Mikä kiusaus onkaan antaa muiden tehdä raskas työ. Kuinka helppoa on vain luottaa toisen kykyihin. Mutta Jumala pyytää enemmän kuin tätä. Jokaisen miehen täytyy pitää yllään papin vaatteita ja kantaa kuninkaallinen vastuu omasta huonekunnastaan, ystävistään ja veljistään Herrassa. Veljet, on Jumalan tahto, että hallitsette Hänen kanssaan. Älä vaihda tätä etuoikeutta laveaan ja helppoon tiehen. Älä anna kenenkään ottaa sinun kruunuasi (Ilm.3:11)!

HENGELLINEN AUKTORITEETTI OSA 6

David W. Dyer

RUUMIIN PÄÄ

Jeesus Kristus on seurakuntansa pää. Hän on Se, jonka Isä on nimittänyt täyttämään tämän tärkeän tehtävän. Hänet on valittu ja voideltu johtamaan kaikkia kansansa toimintoja. Tämä on Raamatun äärettömän selvä opetus. Kolossalaiskirje 1:18 julistaa tämän selkeästi: ”Ja hän on ruumiin, se on: seurakunnan, pää”. Efesolaiskirje 1:22 selittää, että Jumala, Isä on ”antanut hänet (Jeesuksen Kristuksen) kaiken pääksi seurakunnalle”. Apostoli Paavali lisäksi korostaa tätä Efesolaiskirje 4:15:ssä vakuuttaen, että Jeesus ”on pää, Kristus”. Tämä valtava tosiasia ei ole hämärä tai epäolennainen opetus.

Vaikka tämä sanoma on vastaansanomaton, niin tämän sanoman merkitys ei kuitenkaan ole usein ymmärretty hyvin. Mitä tämä totuus mahdollisesti tarkoittaa käytäntöön sovellettuna päivittäisessä elämässämme?

Ehkä yleinen ymmärrys on, että Jeesus toimii nykyään Hänen ”päänäolemisroolissaan” jokseenkin samalla lailla kuin suuren yhtiön pää. Luultavasti Hän on siellä jossakin taustalla tekemässä korkean tason, toimeenpanevia päätöksiä, pitäen kokouksia aika ajoin isojen, tärkeiden johtajien kanssa ja yleensäkin organisoiden koko yritystä etäältä. Epäilemättä tavallinen ”työläinen” näkee Hänet satunnaisesti käytävillä tai jopa koko yhtiön kokouksessa, mutta yleensä Hänen työnsä tehdään korkealla tasolla, mikä vaikuttaa alemmalla tasolla olevien päivittäiseen elämään ainoastaan epäsuorasti. Tätä käsitystä tukee ehkä se tosiasia, että Jeesus todellakin nousi taivaaseen. Hän astui todellakin ”kaikkia taivaita ylemmäksi” (Ef.4:10). Mielikuvaa, että ”Pää” on jokseenkin etäinen, lisää vielä se tosiasia, että Hän on näkymätön. Luonnollinen ihminen ei havaitse eikä ymmärrä Häntä. Nämä asiat voivat johtaa monet seuraavaan johtopäätökseen: Jeesus tuli maan päälle, kuoli syntiemme tähden ja nousi sitten ylös istuutuen Isän viereen. Nyt meidän työmme on täyttää käskyt, jotka Hän jätti meille Raamattuun, kunnes Hän päättää palata ja palkita meidät vaivannäöstämme.

Tällainen oletus saattaa ihmiset asemaan, joka muodostaa ehkä seurakunnan suurimman puutteen nykyään. Hyvin harvat uskovat tuntevat ja kokevat Jumalan päänä olon elämässään. Monille uskoville ei ole juuri vaikeaa suhtautua Pelastajaan, Lunastajaan, Auttajaan tai Lohduttajaan henkilökohtaisella, läheisellä tavalla. Nämä ovat Jeesuksen Kristuksen toimintoja, joihin ihmissydämeltä voi saada helposti

vastakaikua. Ehkä hieman vaikeampi on käsite läheisestä suhteesta ”Herraan” tai Kuninkaaseen, joka odottaa kuuliaisuutta. Vielä etäisempi on ajatus ”Päästä”, joka vaikuttaa suoraan, ei ainoastaan toimiimme, vaan myös asenteisiimme, ajatuksiimme ja tunteisiimme. Jotta kuitenkin voimme päästä sisään siihen kaikkeen, mitä Jumalalla elämäämme varten on ja tulla otolliseksi Hänen silmissään, niin tämä läheinen suhde, jossa Hän toimii päänä, on välttämätön.

Ehkä paras tapa saada käsitys siitä, mikä on tämän suhteen oikea merkitys, on tarkastella sitä, mitä tarkoittaa olla Hänen ruumiinsa. Me, Jumalan kansa, olemme ”Kristuksen ruumis” (Ef.1:23). Seurakunta kokonaisuudessaan on ”ruumis” ja Jeesus on Pää. Yksilöt sitten nähdään tämän ruumiin ”jäseninä” (Ef.5:30). Jumala valitsi tällaisen tavan selittää meille asiat, koska se on äärimmäisen tarkka analogia. Ihmisruumiin kaikkia osia kontrolloivat aivot. Mikään lihas tai elin ei toimi omillaan, omien ajatustensa mukaan. Pää ei myöskään kysy eri osien mielipiteitä tai ajatuksia. Kokonaisuus toimii sulavasti vain kun kukin osa on läheisessä yhteydessä aivoihin ja tottelee aivoja. Tällä tavoin ruumis palvelee ilmaisten pään tahdon. Eri lihakset ja ruumiin osat, mukaan lukien suu ja silmät, reagoivat aivojen käskyihin ja ilmaisevat sen, mitä päällä on mielessä.

Tarkalleen tätä Raamattu tarkoittaa, kun se ilmoittaa, että me olemme Hänen ruumiinsa ja Hän on pää. Kukin meistä on tämän ruumiin jäsen, jolla on jonkinlainen tehtävä suoritettavana. Kun teemme sen Päästä lähtevien jatkuvien ”impulssien” mukaan, olemme silloin ilmaus Hänestä. Kristuksen ruumis ei ole automaatti, joka vain seuraa kirjoitettuja ohjeita. Se on elävä organismi ilmaisten sisällä olevaa elämäänsä. On äärimmäisen vakava virhe olettaa, että me voimme suorittaa osamme omillamme. Kuinka voimme mitenkään ilmaista Jeesuksen elämää, jos toimimme itsenäisesti tai yksinkertaisesti yritämme seurata sääntökokoelmaa. Se ei ole mahdollista. Meidän osamme on antaa Jeesuksen kontrolloida koko olemustamme, jotta silloin kuin toimimme tai jopa reagoimme, niin ilmaisemme Hänen elämäänsä ja luontoansa.

Se hengellinen totuus, että me olemme Kristuksen ruumis, voidaan kokea vain kun läheisyys pään kanssa pysyy yllä. Vaikka on totta, että kaikki kristityt ovat Kristuksen ruumiin jäseniä, niin tämä totuus ei hyödytä meitä yhtään, elleimme koe päivästä päivään sen todellisuutta. Kun ihmisruumiissa pää menettää kontrollin omiin jäseniinsä ja ne alkavat toimia itsenäisesti, sanomme, että ruumis on spastinen. Se alkaa käyttäytyä hallitsemattomalla ja koordinoimattomalla tavalla,

joka on pelottava ja jopa inhottava. Kun henkilön ruumis vastaa epätäydellisesti pään käskyihin, niin henkilöä kutsutaan rammaksi tai nykypäivän terminologialla ”liikuntarajoitteiseksi”. Kuinka usein Kristuksen ruumis vaikuttaa samanlaiselta?

Voimme myös kuvitella jotakuta, joka on sidottu hengityskoneeseen tai on täysin halvaantunut. Henkilön kudokset ja elimet muodostavat sen, mitä kutsutaan hänen ”ruumiikseen”. Se on kuitenkin lakannut vastaamasta päänsä ohjaukseen eikä siksi enää ilmaise itseään. Voisiko olla niin, että Kristuksen ruumis, vaikka onkin Hänen, koska Hän on vuodattanut oman verensä, ei oikeasti vastaa Hänen ohjaukseensa eikä siksi näytä Hänen elämänsä ja luontoaan maailmalle?

Rakkaat veljet ja sisaret, nämä ovat hyvin vakavia kysymyksiä. Ehkäpä olemme olettaneet, että voimme toimia Jumalan hyväksi ja se riittää. Mutta Jumala ei halua meidän toimivan Hänen puolestaan. Hän ei toivo meidän ”tekevän asioita” Hänelle. Sen sijaan Hän haluaa suuresti toimia meidän kauttamme. Hänen tahtonsa on, että olemme alamaiset Hänelle sellaisella tavalla, että Hän hallitsee koko olemustamme ja voi käyttää meitä astioina ilmaistaakseen Itseään. Tällä tavalla ja vain tällä tavalla voimme kokea sen, mitä todella merkitsee olla Hänen ruumiinsa.

Tässä ei ole kysymyksessä se, ”kuka on Kristuksen ruumis”. Kaikki uskovat ovat varmasti osa tätä ryhmää. Asian ydin on se, ”kuka” liikuttaa tätä ruumista. Kuka on kontrollissa? Kenen elämä ja luonne huokuvat jokaisesta jäsenestä? Ehkä me kristittyinä lohduttaudumme siitä, että meistä on tullut Kristuksen jäseniä. Olemme varmoja jäsenyydessämme ja uskomme, että se riittää. Nyt kuitenkin näemme, että se ei riitä täyttämään Jumalan tahtoa ja tyydyttämään Hänen toiveitaan. Epäilemättä Hän on tarkoittanut, että Hänen oma ruumiinsa on ilmaus Hänestä Itsestään. Meidän tulee olla Hänen todistajiaan, ei vain sanomalla asioita Hänestä vaan oikeasti ilmaisemalla Häntä. Jumala on kutsunut ja lunastanut meidät, jotta voimme yhdessä muodostaa ilmaisun kaikesta siitä, mitä Hän on. Jeesuksen elämän ja luonnon, jotka näkyivät niin selvästi ja voimakkaasti Hänen persoonassaan, kun Hän kulki maan päällä, tulee nyt näkyä niiden kautta, joita Hän kutsuu ruumiikseen.

Jumalan tahto on ilmaista Itsensä maailmalle. Hän toivoo suuresti, että kaikki ihmiset voisivat nähdä Hänet ja tuntea Hänet. Tämä vastuu on nyt annettu niille, jotka muodostavat Hänen ruumiinsa. Se ei voi koskaan tapahtua omassa voimassamme. Emme voi yrittää jäljitellä

Jumalaa ja olettaa, että se riittää vakuuttamaan maailman synnistä. Ainoa mahdollisuus on, että me olemme alamaiset Hänen päänä olemiselleen, niin että täytymme Hänen elämästään ja liikumme Hänen ohjauksessaan. Kun Hän elää meidän kauttamme, Hän tulee meissä esiin. Kun yritämme pelkästään elää Hänelle, voimme väistämättä ilmaista vain oman käsityksemme siitä, millainen Hän on. Oikea vanhurskaus, rauha, ilo, voitto synnistä ja kaikki asiat, jotka muodostavat oikean ilmauksen Jumalan luonnosta, ovat mahdollisia vain, kun Hän on meidän päämme.

Kuinka tarvitsemmekaan tätä kokemusta nykyään! Kuinka välttämätöntä on, että Kristuksen päänä oleminen on paljon enemmän kuin jokin etäinen oppi meille. Meidän täytyy kokea Hänen päänä olemisensa todellisuus ollaksemme otolliset Jumalalle. Taivaallinen Isämme on jossakin mielessä hyvin ahdasmielinen henkilö. Maailmankaikkeudessa on vain yksi asia, joka on oikeasti otollinen Hänelle: Hänen Poikansa. Kun Hän näkee Poikansa ilmauksen meidän kauttamme, se on suuresti otollista Hänelle. Mikään vähäisempi kuin se ei koskaan tyydytä Häntä. Jos sanomme, että olemme Hänen ja että tahdomme tehdä Hänen tahtonsa, niin tässä on tie: antakaamme Hänen Poikansa hallita persoonallisuuttamme ja olla päämme. Kun Hän on Se, joka on aloitteellinen sanoissamme, asenteissamme ja toiminnoissamme, niin silloin, ja vain silloin, olemme otolliset Isälle.

Raamatussa meitä vastaan tulee ilmaus "Kristuksen mieli" (1.Kor.2:16). Raamatun mukaan meillä on se. Valitettavasti se ei ole monille enempää kuin kiva opetus, jolla ei ole todellista vaikutusta heidän elämäänsä. Se ei ole heidän päivittäinen kokemuksensa. Mahdollisesti heidän mieltään hallitsevat sen sijaan heidän omat ajatuksensa ja mielipiteensä. Raamatussa on myös jotakin, jota kutsutaan "mielen uudistukseksi" (Room.12:2). Tästä kohdasta luemme, että voimme muuttua tämän prosessin kautta, ja lopputulos on jotakin, joka on "Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä." Miten jännittävää. Tässä on tie muuttumiseen, niin, että voimme olla otolliset Jumalalle. Ja kuinka se saavutetaan? Yksinkertaisesti antamalla Jumalan Pyhän Hengen hallita aivoprosessejamme. Voimme kokea Jeesuksen Päänämme. Juuri tätä tarkoittaa se Raamatun kohta, joka sanoo, että tulee "uudistua mielenne hengeltä" (Ef. 4:23). Se puhuu siitä, että Pyhä Henki täyttää, muuttaa ja sitten käyttää mieltämme ilmaisemaan Häntä Itseenä kaikessa täyteydessään. Tämä on totisesti ihmeellinen pelastus.

Kuten voit nähdä, Jeesuksen kokeminen päämme on paljon enemmän kuin kuuliaisuutta Hänen ajoittaisille käskyilleen tai joillekin raamatullisille mandaateille. Sen sijaan se on koko olemuksellamme alamaisena olemista Hänen kontrollilleen. Kun Jeesus hallitsee mieltämme, Hän kontrolloi meitä täysin. Tämän muuttumisprosessin kautta meistä tulee yksilöinä ja yhdessä elävä ilmaus Hänestä: Hänen ruumiinsa.

RUUMIIN PÄÄ

Jeesuksen ei ole tarkoitus olla ainoastaan kunkin yksittäisen jäsenen pää, vaan Hän on myös seurakunnan pää kokonaisuudessaan. Mitä se sitten tarkoittaa? Se merkitsee, että kun kokoonnumme yhteen Hänen nimessään, niin emme ole vapaita vain tekemään omaa juttuamme. Hän ei siis ole innokas katselemaan, kun me suoritamme läpi uskonnollisia rituaaleja Hänelle. Hänen tarkoituksenaan on olla johtaja kaikessa, mitä teemme. Jotta seurakunta, Hänen ruumiinsa, voi olla Hänen ilmauksensa, niin Hänen täytyy olla vastuussa. Ajattelepa tätä hetki. Jos emme seuraa Pyhän Hengen jatkuvaa johtoa kokoontumisissamme, niin emme ilmaise Jeesusta Kristusta. Jos vain ajoittain annamme Hänelle tilaa liikkua niin kuin Hän haluaa, niin silloin ilmaisemme Häntä vain hyvin rajatulla tavalla. Se tuokin meidät takaisin analogiaamme rammasta, spastisesta tai halvaantuneesta. Vaikka saatammekin olla Jumalan seurakunta asemallisessa mielessä, niin kokemuksemme siitä tosiasiaa puuttuu liian usein. Vaikka emme koskaan lakkaa olemasta Hänen ruumiinsa, niin varsinainen seurakunta, jota Jeesus etsii, ei voi koskaan tulla todelliseksi, jos Hänellä on vain vähän vaikutusvaltaa siihen.

Jeesus itse selittää tämän totuuden samarialaiselle naiselle, jonka Hän tapasi Jaakobin lähteellä. Nainen kyseli Jeesukselta, mikä on oikea palvontapaikka. Hän oli luonnollisesti utelias ratkaisemaan ikivanhan ongelman koskien oikeaa paikkaa. Niin monesti nykyäänkin meidän ajatuksemme valtaa se, mikä formaatti on raamatullisin, mikä metodi on paras tai mikä on Jumalan valitsema päivä. Toivottavasti näet, miten millään tällaisella ei ole mitään merkitystä Isän tahdon täyttämisen kanssa. Jeesus vastasi naiselle sanoen, että totinen palvonta [rukoileminen] voi tapahtua vain Hengessä. Se tarkoittaa, että vain silloin, kun Jumalan Henki täyttää ja johtaa palvontaamme, on Isä tyytyväinen.

Kuinka meidän nykyään tarvitseekin kokea sellaista palvontaa! Kuinka

Taivaallinen Isämme kaipaakin meidän täyttävän tahtonsa.

Kuinka meidän sitten pitäisi kokoontua? Tähän kysymykseen täytyy vastata kuuntelemalla Pyhän Hengen johtoa. Miten, milloin ja missä ovat kaikki kysymyksiä, joihin Hän voi vastata, jos olemme vain avoimia kuuntelemaan Häntä. Aivan ensimmäiseksi meidän täytyy kuitenkin tyhjentää itsemme kaikista omista ajatuksistamme ja mielipiteistämme. Meidän täytyy vapauttaa itsemme uskonnollisesta perinteestä ja käytännöstä. Yksinkertaisesti kopioimalla sitä, mitä muut tekevät tai ovat tehneet vuosisatojen ajan, ei auta meitä päätyämään Jumalan parhaaseen. Sellaisella toiminnalla itse asiassa takaamme, että niin ei käy. Miksi meillä on niin vähäinen luottamus Jumalan johtoon ja ohjaukseen näissä yksinkertaisissa, käytännön asioissa? Miten Hän, joka pitää maailmankaikkeutta koossa voimallaan, ei kykenisi johtamaan kansaansa heidän yhteisissä kokouksissaan? Meidän täytyy nöyryyä Jumalan edessä ja avata sydämemme Hänelle. Meidän täytyy katua oman tahtomme tekemistä, olettaen, että se tyydyttää Häntä. Hän voi ja rakentaakin seurakuntansa, jos vain annamme Hänen olla Pää kaikessa.

Epäilemättä Herra johtaa meitä puhumalla niiden kautta, jotka ovat läheisessä suhteessa Häneen. Jos meillä on todella korvat kuulla Hänen äänensä, Hän ohjaa meitä jokaisessa käytännön askeleessa. Hänen rahansa käyttö on esimerkiksi eräs tapa, jossa Hän voi ohjata meitä kokoontumispaikan suhteen. Tilan määrä on toinen harkittava asia. Onko Hän oikeasti johdattanut meitä järjestämään jotakin erityistä lapsille? Onko Hän itse asettanut kuoron? Entä istuinpaikkojen järjestys? Olemmeko todella kuulleet Häntä? Ehkä ajattelet, että kaikki nämä asiat ovat liian mitättömiä tarvitakseen Hänen huomionsa. Näin ei ehdottomasti ole! Raamattu sanoo, että ”hän olisi kaikessa ensimmäinen” (Kol.1:18). Lisäksi meidän täytyy olla aina valmiita, niin kuin Israelin Lapset erämaassa, muuttamaan mitä tahansa milloin tahansa. Kun ruumis kasvaa ja muuta pohdittavaa herää, Jeesus voi ja tulee johtamaan meitä joka päivä näissä yksityiskohdissa. Tällä tavoin alamme tehdä Hänelle tilaa, jossa Hän voi tehdä työtään.

Kun olemme kuulleet Jumalaa liittyen käytännön kysymyksiin milloin ja missä meidän tulisi kokoontua, meille jää määriteltäväksi, mitä tarkalleen ottaen kokouksen aikana tapahtuu. Sekin täytyy jättää avoimeksi Pyhän Hengen johdolle. Raamatusta luemme, että kun tulemme yhteen, jokaisella voi olla laulu, virsi, kieli tai selitys

(1.Kor.14:26). Meille opetetaan myös, että kaikki voivat profetoida Hengen johdatuksensa mukaan (1.Kor.14:31). Kun tulemme yhteen, Jeesus itse tulee keskellemme. Hän tulee sinne, ei katselijaksi vaan Johtajaksi. Hän voi motivoida ja motivoi jokaisen ruumiin jäsenen tuomaan oman osuutensa Hänestä järjestyneellä ja yhtenevällä tavalla. Koska kukin jäsen on ollut viikon aikana läheisessä yhteydessä Jeesukseen, niin monilla heistä on jotakin tuoretta jaettavaa tästä yhteydestä. Kaikkea tätä toimintaa johtaa Pyhä Henki ja sitä kaitsevat ne, joiden tiedetään olevan hengellisen auktoriteetin kanavia johtuen heidän läheisyydestään Jumalaan. Kyseessä ei ole jonkinlainen laitton vapaa sana vaan Pyhän Hengen johtama Kristuksen ruumiin "näyttely".

Tällä tavoin Kristus voi tulla ilmaistuksi ruumiissaan. Tällä tavoin "jokainen jänne" varustaa muita omalla osallaan (Ef.4:16). Tällä tavoin kaikki kasvavat yhdessä sellaisiksi, mitä Jumala haluaa heidän olevan. Opetuksella, saarnalla ja kehotuksella voi todellakin olla paikkansa Hengen johtamassa kokouksessa. Itse asiassa Jumala voi myös johtaa meitä järjestämään erityisiä kokouksia juuri näitä tarkoituksia varten. Rukoushetket, erityinen uusien uskovien palvelu, intensiiviset opetusjaksot, evankelioimistilaisuudet; kaikkea tätä meidän Päämme voi järjestää, jos olemme tarkkaavaisia ja avoimia Hänelle. Jumala kykenee johtamaan ruumistaan. Hän kykenee rakentamaan seurakuntansa. Meidän tarvitsee vain tyhjentää kätemme omista ohjelmistamme ja suunnitelmistamme ja nöyryä Hänen eteensä. Jeesus kykenee täyttämään seurakuntakokemuksemme Itsellään.

Kuinka usein olemmekaan korvanneet oikean Pyhän Hengen johdon omilla ajatuksillamme, agendoillamme ja toiveillamme! Oletetaan, että esimerkiksi havaitsemme nuorten ihmisten keskuudessa tarpeen. Usein ensimmäinen ajatuksemme saattaisi olla etsiä jonkinlainen ohjelma heille ja sitten valita joku pyörittämään sitä. Tällä menetelmällä ei kuitenkaan koskaan päästä totiseen hengelliseen päämäärään. Mitä jos sen sijaan viettäisimme aikaa rukouksessa avaten itsemme Jumalalle ja etsien Hänen ratkaisuaan? Ehkä Hän nostaisi jonkun, jolla on erityinen lahja ja voitelu palvella näitä nuoria ihmisiä. Silloin ohjelman sijaan meillä olisi seurakunnassa toiminnassa hengellinen palvelutehtävä. Meillä olisi joku, jolla olisi oikea voitelu ja taakka täyttää tämä palvelutehtävä. Tällaista todella tarvitsemme. Me emme tarvitse lisää viihdettä, ohjelmia ja "tukiryhmiä" kokoontumisiin. Tarvitsemme Pyhän Hengen läsnäoloa! Tarvitsemme itse Jumalan! Jos ja kun etsimme Häntä koko sydämestämme, löydämme uuden, elävän seurakuntakokemuksen, joka

tydyttää syvästi, niin omamme, kuin Jumalankin kaipauksen.

VARATTU PÄÄLLE

Niin kuin voit epäilemättä ymmärtää edellä käydystä keskustelusta, on kaikki auktoriteetti seurakunnassa varattu Päälle. Kenellekään toiselle ei ole tilaa. Mikä tahansa muu auktoriteetti vain korvaa Jeesukselta virtaavan auktoriteetin tai tulee sen tielle. Jollei seurakunnan ”johto” yksinkertaisesti ilmennä Jumalan omaa auktoriteettia, niin se estää, sen sijaan että auttaisi, prosessia. Rakkaat ystävät, tämä on hyvin vakava asia. Jeesuksen ruumis on Hänen! Me emme ole vapaita rakentamaan jonkinlaista jäljitelmää. Me emme yksinkertaisesti saa pystyttää minkään muunlaista auktoriteettia kokouksiimme sen lisäksi, minkä Isä on jo asettanut. Meidän täytyy antaa Jeesuksen olla Päämme. Vain tällä tavoin koemme seurakunnan todellisuuden ja tyydytämme Jumalan vaatimukset. Vain tällä tavoin voi ruumis kasvaa ja palvella itseään Jumalan suunnittelemana tavalla.

Ehkäpä lukija voi nyt helpommin ymmärtää seurakunnan nykyisen suuren tarpeen aidolle hengelliselle auktoriteetille. Käy myös selväksi, miksi pelkästään ihmisauktoriteetti ei voi koskaan päästä Jumalan päämääriin. Vain silloin kuin Pää liikuttaa ruumistaan, tulevat Hänen elämänsä ja luontonsa ilmaistuksi. Kun joku toinen kontrolloi, miten tahansa hyvää tarkoittava hän saattaa ollakin, niin lopputulos ei ole koskaan ilmaus Jumalasta. Tämä on siis päänä olemisen muuttumaton periaate. Kristuksen ruumiissa ei voi olla muuta auktoriteettia, muuta päätä. Kun asetamme jonkun toisen siihen asemaan, me saastutamme Jeesuksen ilmauksen, tuomme vieraan elementin Jumalan seurakuntaan. On mielenkiintoista, että yksi kreikan etuliitteen ”anti” päämerkityksistä on ”jonkin sijaan” tai ”jonkin paikalla”. Se johtaakin meidät uuteen ymmärrykseen sanasta ”antikristus”. Olemme ehkä aina ajatelleet antikristusta jonakin, joka on Kristusta vastaan tai vastustaa Häntä. Nyt kuitenkin näemme, että yksinkertaisesti Hänen oikean auktoriteetin ja Pään paikkansa ottaminen vastaa myös ”antikristuksena” olemista.

Johtajien paikka seurakunnan kokouksissa voitaisiin siten parhaiten ymmärtää olevan tietynlainen valvoja. Ne, jotka ovat kypsiä ja läheisessä suhteessa Jumalaan, valvovat kokouksen etenemistä. Itse asiassa, Raamattu käyttää sanaa ”kaitsijat” osoittamaan tätä

toimintoa. Ne, jotka ovat vähemmän kypsiä, ovat vapaita käyttämään lahjojaan ja kykyjään, koska kypsät jäsenet voivat vikaan mentäessä lempeästi oikaista. Oikeaa hengellistä johtajuutta voidaan harjoittaa hyvin huomiota herättämättä. Pyhän Hengen johdossa sanottu sana tai rukous oikeaan aikaan voi palauttaa kokouksen takaisin sivuraiteelta, jolle se oli joutunut. Niitä, jotka haluavat dominoida kokouksia ajatuksillaan ja mielipiteillään, voidaan varovasti ojentaa. Johtajat ovat paikalla, eivät kontrolloidakseen kokousta tai käyttääkseen sitä foorumina omalle palvelutehtävälleen vaan palvelukseksi ruumista auttaen kaikkea tapahtumaan Pään ohjauksen mukaan.

Tietenkään mikään kokous ei ole täydellinen. On aina hetkiä, jolloin joku rukoilee tai todistaa oman sydämensä mukaan. Johtaja, joka on totisesti murrettu ja Pyhän Hengen soveliaaksi tekemä, tietää Jumalan ohjaamana, kun on tarpeellista sanoa tai tehdä jotakin tai milloin Herra yksinkertaisesti sallisi epätäydellisyyden jäädä korjaamatta. Kaikilla meistä on epätäydellisyyksiä elämässämme ja Jumala yksin tietää, milloin on sopiva aika ja paikka puuttua näihin puutteisiin. Tällainen viisaus seuraa kokemusta ja kypsymistä. Ehkä siksi Raamattu käyttää sanaa ”vanhimmat” kuvaamaan sellaisia ihmisiä. Huomaa, miten Paavali sanoo, ettei tulisi odottaa kenenkään äsken kääntyneen toimivan tässä roolissa (1.Tim.3:6). Sellaisen henkilön luonteeseen, joka on Jumalallisen auktoriteetin kanava, tarvitsee rakentua paljon kärsivällisyyttä ja rakkautta. Jos Jumalan tällaiset ominaisuudet eivät näy niissä, jotka johtavat, luonnolliset persoonallisuudet saastuttavat Jumalan ilmauksen.

Seurakunnan johtajilla on pelottava vastuu. Kenenkään ei tulisi yrittää ottaa sitä itselleen. Nuorilla ja lahjakkaila miehillä on suuri houkutus kuvitella, että he ovat soveliaita johtamaan seurakuntaa. He kuulevat Jumalan äänen. He ovat Hänen voitelemiaan ja siksi he olettavat, että ovat soveliaita olemaan johtajia. Mikään ei voi kuitenkaan korvata murtuneisuutta ja vuosien kokemusta Jumalan käden alla olemisesta. Jumala tulee tuomitsemaan ne, jotka ”johtavat”, heidän työnsä perusteella, niin kuin meidät muutkin. Jos olemme ottaneet itsellemme ”auktoriteetin” manttelin ja johtaneet Jumalan seurakuntaa oman sydämemme ohjauksen mukaan, meidät tullaan osoittamaan tyhmiksi kaikkien edessä ja me tulemme vastaamaan toimistamme kaikkien Tuomarille.

Toinen tärkeä huomioonotettava seikka on se, että niillä, jotka ovat

Jumalan auktoriteetin kanavia ja toimivat ”kaitsijoina”, täytyy olla läheinen suhde toisiinsa. Heidän täytyy olla Jumalan yhteen liittämiä hengessä. Se vaatii näiden yksilöiden taholta halukkuutta avata sydämensä toisilleen; heillä täytyy olla eräänlainen jumalinen läpinäkyvyys. Heillä täytyy olla ykseys, jota Raamattu kuvaa sanoilla ”yksi sydän ja yksi sielu” (Ap.t.4:32). Tällä tavoin he voivat toimia yhdessä yhtenä käyttäen Jumalallista auktoriteettia. Jos johtajien kesken on mitään epäykseyttä tai erimielisyyttä, siitä seuraa katastrofi laumalle. Jos johtajina toimivat eivät osaa tai halua toimia sopusoinnussa toistensa kanssa Herrassa, seuraa haaksirikko ja Jeesuksen todistus menetetään. Pyhän Hengen auktoriteettia on mahdotonta säilyttää, kun johtajien kesken on epäluottamusta, riitasointua ja väittelyä.

Tämä onkin olennainen lähtökohta mietittäessä yhteen kokoontumista. Ainakin kahden tai kolmen miehen, jotka Jumala on valmistanut ja valinnut, täytyy päästä jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen näissä asioissa. Se on ehdottoman välttämätöntä, jotta johtajien kesken päästäisiin alkujaan tällaiseen ykseyteen. Jos niin ei tapahdu, on tuloksena vain sekasorto. Monet muut yrittävät päästä valtaan. ”Auktoriteettia” ilmenee kaikista muista suunnista paitsi Jumalalta. Johtajat heikentyneessä ja jakaantuneessa tilassaan eivät kykene hoitamaan tilannetta Jumalan ohjauksen mukaan. Vuosien saatossa olen nähnyt monia ryhmiä tässä tilassa. He luiskahtelevat umpimähkäisesti sisään ja ulos Jumalan tahdosta. Viikosta toiseen jää arvailun varaan, tuleeko kokous olemaan täynnä Herraa vai ei. Se, mitä nykyään kipeästi tarvitsemme ei ole ”johtajattomuus”, vaan Jumalan valmistamien ihmisten suorittama oikea hengellinen valvonta. Vain pluraalinen (enemmän kuin yksi), yhdistynyt hengellinen johtajuus tuottaa kristillisen kokoontumisen, joka on johdonmukaisesti itse Jumalan ilmaus.

EI KÄSIN TEHTY

Miksi kristillisyyden vaikutus nykyään niin heikolta? Miksi niin monien uskovien elämä on yhä täynnä erilaisia siteitä ja syntiä? Miksi meillä on niin vähän vaikutusta meitä ympäröivään maailmaan? Alkuseurakunta ”villitsi koko maailman” (Ap.t.17:6) 30 - 40 vuodessa. Toisaalta, meidän aikanamme, kaiken sen rahan ja materiaalin ollessa käytössämme, saadaan aikaiseksi verraten vähän. En nyt sano, etteikö olisi paljon toimintaa. Sitä todella on. Tämän toiminnan vaikutus tuntuu

kuitenkin kummallisen paljon vähäisemmältä kuin kaksi tuhatta vuotta sitten. Onko Jumala muuttunut? Ehdottomasti ei! Jos kuitenkin olemme rehellisiä itsellemme, meidän täytyy myöntää, että jokin näyttää olevan erilaista. Ehkä siksi on sen arvoista, että pysähdymme miettimään, onko meiltä hukassa osa Jumalan suunnitelmaa, mikä saattaisi olla esteenä Hänen voimalleen ja tahdolleen.

Raamattu opettaa meille, että me yksilöinä ja seurakunta yhdessä olemme Jumalan temppeli. Jumala itse - meille sanotaan - asuu siellä. Mikä voisikaan olla voimallisempaa tai vaikuttavampaa kuin Kaikkivaltiaan läsnäolo? Mikä voisi muuttaa elämää paremmin kuin kasvokkain kohtaaminen Jeesuksen Itsensä kanssa? Mutta olkaamme hetki täysin rehellisiä itsellemme. Asuuko Jumala oikeasti meidän keskellämme? Luonnehtiiko kokouksiamme Herran Itsensä käsin kosketeltava läsnäolo? Vetääkö meitä ja muita ennen kaikkea puoleensa Jumalan ihmeellinen majesteettius ja kirkkaus? Asuuko Hän vakituisesti keskellämme vai onko Hän vain ajoittainen vierailija? Käsi sydämelle: onko tämä ”temppelioppi” päivittäinen kokemuksemme vai vain yksi noista kivoista Raamatun opetuksista, jotka kuulostavat hienolta, mutta joilla ei juuri ole sijaa päivittäisessä elämässämme?

Uskon, että aikamme suuri tarve on palauttaa Pää, Jeesus Kristus, oikeutetulle paikalleen Hänen ruumiissaan. Aivan liian monia vuosia niin protestantit kuin katolisetskin ovat korvanneet Pyhän Hengen todellisen johdon kaavoilla ja muodoilla, rituaaleilla ja seremonioilla. Olemme laittaneet pelkät ihmiset Jumalan paikalle ja olettaneet, että sillä tavalla tuotettaisiin ne hedelmät, joita Hän etsii ja joita me niin kipeästi tarvitsemme. Miten suuren parannuksenteon tarvitsemmekaan! Meidän tulee kääntyä pois omilta teiltämme ja nöyryä! Meidän tulee myöntää, että olemme seisseet Jumalan tiellä ja syyttäneet Häntä hedelmien puutteesta, hedelmien, joita himoitsemme oman kunnian ja nautinnon tähden.

Olkaamme Kuninkaan johdossa. Olkaamme niiden joukossa, jotka ensimmäisenä olemme alamaiset Hänelle, pitäen Häntä oikeana Päänämme ja antaen Hänen ilmestyä keskellämme. Kuinka meidän tarvitseekaan täyttää Hänen tahtonsa, jotta Hän voi olla kaikki kaikessa. Jeesus on Pää. Hän voi ohjata ruumistaan ja täyttää ruumiinsa, jos vain annamme Hänelle mahdollisuuden. Seurakuntakokemuksemme, joka - jos olemme rehellisiä itsellemme - on ollut tähän asti heikko ja parhaimmillaan vain osittain tehokas, voidaan

muuttaa Jumalan läsnäolon voimalliseksi ilmestymiseksi. Meidän täytyy vain olla alamaiset Hänelle. Meidän täytyy vain tyhjentää itsemme siitä, millä olemme korvanneet Hänen päänsä ja antaa Hänen johtaa meitä kaikissa asioissa. Tällä tavoin Jumala itse on meidän kanssamme. Hänen läsnäolonsa täyttää kokoontumisemme ja päivittäisen elämämme. Hänen kirkkautensa täyttää Hänen temppelinä. On selvää, että Jumala ei asu ihmiskäsillä tehdyssä temppelissä [huoneissa] (Ap.t.7:48). Jos se, mitä olemme tehneet, on oman työmme tuote, Jumala ei koskaan siunaa sitä. Kun toisaalta nöyrästi teemme yhteistyötä Hänen kanssaan Hänen seurakuntansa rakentamisessa, Hän täyttää sen Itsellään. Hänen voimansa, kirkkautensa ja majesteettiutensa voivat olla päivittäinen kokemuksemme.

PAGE

PAGE 38